

Малка
Романтична
Библиотека

САНДРА БРАУН

Индиго Плейс 22

САНДРА БРАУН ИНДИГО ПЛЕЙС 22

Перевод: Людмила Евтимова

chitanka.info

За красивата Лора Нолън имението Индиго Плейс не е само дом — то е последната ѝ връзка с щастливото минало. Но и над него е надвиснала сянката на един арогантен и своеволен богаташ, който иска на всяка цена да сложи ръка върху изисканата фамилна къща и... нейната чаровна собственичка.

За нея Джеймс Пейдън си остава някогашния пройдоха, с когото е опасно да се флиртува, но който е и твърде различен, твърде вълнуващ, за да бъде пренебрегнат. Изгонен от града, той си пробива път в света на високите скорости и големите пари — за да се завърне като изненадваща заплаха, изпълнен с амбиция и желание за мъст... Истински мъж, носещ опустошителната сила все още да изкушава чувствата на Лора и да я накара да тръпне от емоции, които тя не се осмелява да признае.

За него тя е била винаги момичето, което не би могъл да има, недостъпната богаташка дъщеря, която никога не би успял да спечели... докато не ги връхлита лунната нощ, в която яростните му целувки сливат сърцата им в едно.

ГЛАВА ПЪРВА

Мотоциклетът изскочи иззад вечнозеления дъб, където бе останал скрит край пълзящите глицинии. Обградена от гъстия мрак на притъмнялата веранда, Лора Нолан се извърна рязко, стресната от рева на мотора. Залепи се до входната врата от уплаха и сви до гърдите си юмрука, в който стискаше ключа.

— Вие ли сте госпожа Хайтауър, посредничката? — попита мотоциклетистът.

— Не, не съм посредничката. Аз съм собственичката на къщата — малко по-високомерно добави: — И не примирам от благодарност към вас, господине, че ми изкарахте ангелите. Защо се спотайвахте зад дървото?

Той изключи запалването. Двигателят изпръхтя и заглъхна. Преметна крак през седалката на скверната на вид машина и без да бърза, заобиколи задната гума.

— Не съм се спотайвал. Чаках. И не съм искал да ви уплаша.

Той така *казваше*. Но бавната и решителна походка, с която се промъкваше към стъпалата на предната веранда, накара Лора да се усъмни в думите му.

Беше сама. Мястото бе пусто. Хвана я страх.

Всеки би могъл да види табелката с обявата на агенцията за недвижими имоти, окачена на главния път, и да подкара по уличката към къщата под претекст, че е заинтересован купувач. Колцина ходеха да си търсят жилище, яхнали мотоциклет? С най-заплашителния тон, който съумя да си придаде, тя рече:

— Ако чакате госпожа Хайтауър, мисля, че...

— Господ да ме убие, ако това не е самата госпожица Лора Нолан!

За миг тя изгуби дар слово.

— От... къде ме познавате?

От изхилването му — приглушено, гърлено, не съвсем зловещо, но въпреки това опасно, по гърба я полазиха тръпки. Бе стигнал до

верандата и сега се намираше на същото ниво с нея. С единствената разлика, че беше по-висок. Доста по-висок. Сякаш бе надвиснал застрашително над главата ѝ в непрогледната тъмнина.

— О, недейте да скромничите, госпожице Лора. Кой не познава най-хубавото богаташко момиченце в Грегъри, Джорджия!

Засегна се от няколко неща. Най-напред от тона му. Беше не само непочтителен, но направо обиден. Провлечените му извивки звучаха нагло и подигравателно. След това се подразни от намека му за заможното ѝ семейство. Подобни намеци бяха проява на най-просташки вкус и означаваха, че му липсва елементарно възпитание и почти, или никак, не зачита общоприетите условности. И накрая, но най-тревожен бе начинът, по който пристъпваше към нея и я караше да прилепва гръб към вратата, докато костите ѝ едва не се отпечатаха върху дървото.

Мъжът стоеше толкова близо, че Лора усещаше топлината на тялото му и долавяше уханието на одеколона му. Малцина имаха кураж да ѝ се изпречат на пътя, камо ли да ѝ се натрапват. Нахалството му не ѝ се нравеше ни най-малко. Този непознат нарушаваше всички правила на учтивост. Какво си въобразяваше?

— Поставете ме в неудобно положение — каза хладно, — защото не ви познавам — даде му да разбере, че предпочита и занапред да бъде така. — Ако желаете да видите къщата, моля, изчакайте госпожа Хайтауър тук, на верандата — кимна към плетеното ракитово канапе. — Тя много стриктно спазва уговорените срещи, затова съм сигурна, че скоро ще дойде. А, сега бих искала да ме извините — Лора грубо му обърна гръб и се зае с отключването на входната врата.

Навярно това не беше най-умният ход, но в момента се чувстваше повече смутена, отколкото уплашена. Ако мъжът имаше някакви престъпни намерения, досега щеше да ги прояви. Така че се налагаше час по-скоро да го отдалечи от себе си.

Пъхна ключа в бравата, отправяйки благодарност към небесата, че веднага хлътна в отвора, без да го мушка напосоки в тъмното. Отключи и бутна вратата. Щом прекрачи прага, машинално посегна към копчето за осветлението и запали лампите на верандата. Те бяха три, разположени на разстояние една от друга, и висяха на дълги месингови вериги от балкона на горния етаж. Верандата се обля в светлина. Когато Лора се извърна, за да затвори входната врата, тя ахна

от изненада, донякъде защото мъжът я беше последвал вътре, но предимно защото го позна.

— Джеймс Пейдън! — прошепна дрезгаво.

Усмивката му не се появи веднага. Когато най-сетне изви ъгълчетата на мрачно свитите му, чувствени устни, на лицето му се изписа противно самодоволство. Той пъхна палци в гайките на колана, пристягащ дънките му, подпря едното си рамо върху касата на вратата и каза:

— Значи ме помните.

Дали го помни? Разбира се, че го помни. Личности като Джеймс Пейдън не се забравят лесно. Такива чешити винаги се връзват в паметта, ако не за друго, то поне защото не приличат на останалите.

И за разлика от всички, за които Лора си спомняше, Джеймс Пейдън се открояваше и с това, че бе единственият сред познатите ѝ, насила принуден да напусне града.

— Какво търсите тук?

— Поканете ме да вляза и ще ви кажа. Или все още е ми забранено да пристъпвам из свещените коридори на Индиго Плейс 22?

Тя се обиди от намека му, че е снобка и че не всеки е добре дошъл в дома ѝ. Макар да беше вярно, Рандолф и Миси Нолан щяха да припаднат, ако единствената им дъщеря бе поканила човек като Джеймс Пейдън на някое от многобройните си празненства.

— Естествено, че можете да влезете — рече сковано тя.

Той се отблъсна от дървената каса и важно мина покрай нея.

— Благодаря.

Ехидността му я накара да скръцне със зъби, но тя затвори вратата и застана отстрани, докато той бавно и внимателно разглеждаше вестибюла на къщата ѝ. През това време Лора разглеждаше него.

Джеймс Пейдън. Див, непокорен, скандален. До самото си завършване, няколко класа преди Лора, представляваше същинска напаст за цялата система от държавни училища в Грегъри. И в местното полицейско управление бе добре известен. О, не че имаше престъпни прояви. Не съвсем. Просто бе необуздан.

Той и момчетата, които го следваха навсякъде с мотоциклетите си както верни рицари своя прокуден крал, бяха обсебили залата за бiliarд и я превърнаха в свое свърталище. Когато не се намираха там,

значи скитосваха наоколо. Появата им вещаеше неминуеми беди и всички ги избягваха, стига да можеха. Бяха прочути с тежките си запои, гръмогласните ругатни, бясното каране и разюзданите оргии, местен вариант на Вестоносците от Ада.

Некоронованият им тартор, Джеймс Пейдън, бе отрасъл на воля, без ясно изразени стремежи, без да му пука за когото или каквото и да било. Порядъчните младежи бяха съветвани да се пазят от него, да не би да си навлекат някоя беля. Порядъчните момичета — също, само дето рисковете, на които се излагаха, когато се забъркваха с него, криеха далеч по-опасни последствия. Доброто име и общуването с Джеймс Пейдън бяха несъвместими.

По ирония на съдбата, той притежаваше неудържима притегателна сила. И мъже, и жени биваха еднакво привлечени от него, както от всеки порок. Беше вълнуващ и забавен. Греховен. И затова дяволски неустоим. Достатъчно бе само да хвърли един поглед, да свие многозначително вежди, да махне с пръстче и по-податливите жертви, онези, лишени от воля и задръжки, моментално се втурваха към него.

Не можеше да се отрече, че освен с неотразим чар, той се отличаваше и с хубава външност. Много преди да бъдат възприети, още по-малко да станат модерни, той ходеше с впити дънки и тенис фланелки, кожено яке с вдигната яка и ботуши.

Открай време носеше светлокестенявата си коса дълга и свободно пусната. Съзерцаваше света през замислени зелени очи, засенчени от гъсти тъмни мигли. Устните му бяха отявлено чувствени, като долната беше по-плътна от горната. И биха изглеждали направо нацупени, ако единият им ъгъл не бе извит в насмешлива усмивка... както в момента, когато се извърна и улови съсредоточения взор на Лора, която го изучаваше.

Тя му отправи вяла усмивка и каза:

— Бихте ли искали да изчакате госпожа Хайтауър в салона?

Той поде вежливия ѝ тон и отвърна:

— След вас, госпожице Лора.

Лора изпита желание да изтрие цинично ухиленото изражение от лицето му. Почти я сърбеше дланта да влезе в съприкосновение с бузата му. Вместо това, тя се обърна гърбом и го поведе към предния салон. По пътя си палеше лампите.

Щом се озова в помещението, той изсвири продължително и тихо. Застана по средата, пъхна ръце с изпънати длани в задните джобове на дънките си и се завъртя бавно на триста и шейсет градуса върху токовете на ботушите си.

Лора неволно забеляза, че качеството на дрехите му, ако не и стилът им, се е променило. Ботушите например бяха скъпи. Изглеждаха очукани и прашни, но тя умееше да различава святното от пръв поглед.

Онова, което не ѝ се щеше да забележи, но не можеше да пренебрегне, бе колко малко се бе променил външно от последната им среща преди десетина години. Беше наедрял и възмъжал, но без да напълнее. Още беше строен и як. Тънък в кръста, със стегнат корем, тесни бедра, широки рамене и мощна гръд. И се движеше с обичайната си пъргава, дебнеща стъпка. Сякаш никога не бързаше.

— Стаята е страхотна.

— Благодаря.

— Винаги съм искал да зърна тази къща отвътре — без да чака покана, се тръшна на едно от канапетата. — Но така и не ме пуснаха да припаря до нея.

— Предполагам, че просто е липсвал удобен случай — Лора смутено седна на елин тапициран стол, закрепвайки се на самия му ръб, готова да скочи от него всеки момент.

— Не е ли забавно? Спомням си поне няколко пъти, когато можех да бъда поканен.

Тя го стрелна с унищожителен поглед. Значи бе решил да я изтормози, така ли? Да не би да искаше да му признае направо, че такива като него не бяха желани на никоя от светските забави, организирани от семейството ѝ? Не би постъпила толкова недодялано, независимо колко жестоко могат да я предизвикват. Добрите обноски бяха твърде дълбоко вкоренени в нея.

— Вие бяхте по-голям. Имахме различен кръг от приятели.

Тактичността ѝ го развесели и той гръмко се изсмя.

— И още как, госпожице Лора — наклони глава на една страна и я погледна с присвити очи. — Предполагам, че още сте госпожица Лора Нолан.

— Да.

— Защо?

— Моля?

— Как така още сте госпожица?

— Предпочитам да живея като неомъжена жена — излъчвайки с всяка своя поря неодобрение, предизвикано от просташкия му въпрос, тя го измери хладно със сините си очи и отметна косата си назад.

Той се облегна на бродираните възглавнички върху канапето, разпери ръце на облегалката му и кръстоса глезени.

— Е, добре, госпожице Нолан — рече провлечено той, — винаги съм твърдял, че единствената разлика между неомъжената жена и старата мома е броят на любовниците им. Вашите колко са?

Лицето на Лора поруменя от гняв. Тялото ѝ се изпъна още по-силно на стола и тя втренчи в него такъв поглед, който се надяваше, че изразява унищожително презрение, понеже в момента изпитваше тъкмо това.

— Достатъчно.

— Познавам ли някого?

— Личният ми живот не е ваша работа.

— Дайте да видим — той вдигна очи към тавана и се престори, че размишлява. — Доколкото си спомням, момчетата от тоя град попадат в две категории. Или се връщат след колежа, за да продължат бизнеса на бащите си, или заминават и никога не се връщат, за да се впуснат в преследването на по-големи и по-добри цели. Не се сещам никой от завърналите се да е ерген. Доколкото знам, всичките са женени и имат цяла сюртия дечурлига — изгледа я предизвикателно. — Чудно ми е откъде се сдобивате с толкоз гаджета.

Лора скочи на крака с твърдото намерение да го насвие, да го сложи на мястото му и да го накара да напусне къщата ѝ. Но долови тържествуващото пламъче в очите му и моментално се отказа от хрумването си. Не желаше той да разбере, че е успял да я сломи.

Устните ѝ бяха толкова надменно стиснати, че едва се мърдаха, когато попита:

— Бихте ли желали някакво питие, докато чакате? — пристъпи към старинния бюфет. В него бяха наредени гарафи от оловен кристал и безценна стъклария.

— Не, благодаря.

След отказа му, не ѝ оставаше друго, освен да се върне на стола си, чувствайки се като още по-голяма глупачка. Тя седеше вдървено и

се преструваше, че не забелязва как я наблюдава. Мълчанието се проточи.

— Имахте ли предварителна уговорка с госпожа Хайтауър? — той издаде някакъв уклончив звук, който тя взе за утвърдителен отговор. — Наистина ли искате да купите тази къща?

— Нали се продава?

— Да, продава се. Просто... аз... — тя запелтечи, когато погледът му стана пронизващ и студен. Изнервена, навлажни устни. — Не мога да си представя защо се бави госпожа Хайтауър. Обикновено е толкова точна.

— Не си се променила, Лора.

Интимното му обръщение накара кожата по раменете ѝ да настръхне. Гласът му вече не звучеше подигравателно, а тихо и дрезгаво, както когато се срещаха на улицата и той я заговаряше. Винаги му отвърщаше любезно, сгушваше скромно глава и припряно се отдалечаваше, да не би някой случайно да я види и да вземе дружелюбността ѝ за насърчение.

Кой знае защо, винаги след като се поздравяваха с Джеймс Пейдън, дъхът ѝ секваше и я обземаше смут. Чувстваше се опетнена, сякаш я бе докоснал, а не само произнесъл името ѝ. Може би защото в очите му се четеше нещо повече от обикновен поздрав. Но каквато и да бе причината, винаги се вълнуваше.

И сега се чувстваше по същия начин. Притеснена. С вързан език. И гузна без причина.

— По-стара съм.

— И по-хубава.

— Благодаря — тя сплете пръсти в скута си. Дланите ѝ бяха толкова потни, че образуваха мокро петно върху полата ѝ.

— Всичко у теб е още здраво и стегнато — погледът му се плъзна по тялото ѝ с привичната лекота за мъж, който има обичай мислено да разсъблича жените. Когато отново вдигна очи към лицето ѝ, те я съзерцаваха изпод надвисналите му вежди.

— Мъча се да следя за килограмите си — беше ѝ неловко, че я проучват с такъв явен сексуален интерес, но тя не можеше да събере сили, за да го скастри. По-безопасно е да се преструва, че не забелязва.

— Косата ти пак изглежда лъскава и мека. Помниш ли как ти казах, че е с цвят на кошута? — тя поклати глава и излъга.

— Изпусна учебника си по химия в коридора и аз го вдигнах. Косата ти падна върху бузата. Тогава ти казах, че напомня на кошута.

Учебникът беше по алгебра и те бяха в училищния бюфет, а не в коридора. Но тя го премълча.

— Има същия нежен цвят. А около лицето ти пак се виждат руси кичури. Или вече ги правиш нарочно?

— Не, естествени са.

Той се ухили на внезапния ѝ отговор. Лора учтиво му отвърна със стеснителна усмивка. Дълго остана загледан в нея.

— Както вече споменах, ти си най-хубавото момиче в града.

— Най-хубавото *богаташко* момиче.

Той сви рамене.

— По дяволите, всички бяха богати в сравнение с Пейдънови.

Лора сведе очи към ръцете си, засрамена заради него. Джеймс беше израсъл на бунището, в буквалния смисъл на думата. Живееше в една съборетина, скалъпена от разни отпадъци, които неговият пропил се баща успееше да примъкне от автомобилното гробище. Отвън къщата наподобяваше скърпен юрган, смехотворна грозотия. Лора често се питаше как Джеймс съумяваше да се поддържа чист, като обитаваше тая барака.

— Съжалявам за баща ти — промълви тихо тя.

Старият Хектор Пейдън бе починал преди няколко години. Смъртта му бе минала почти незабелязано, неоплакана от никого.

Джеймс се изсмя подигравателно.

— Тогава си единствената.

— Как е майка ти?

Той се напрегна и тялото му се вдърви.

— Мисля, че е добре.

Лора бе поразена от явното му безразличие. Докато Джеймс порасне, Лиона Пейдън безброй пъти сменяше работата си, за да изхранва сина и съпруга си. Но поради вроденото непостоянство и болестите си бе спечелила име на развейпрах. Скоро след кончината на мъжа си обаче тя се бе преместила от бараката край железопътната линия в малка, спретната къщурка в почтен квартал. Напоследък Лора рядко виждаше госпожа Пейдън. Тя живееше затворено. Мълвеше се, че Джеймс я издържа и Лора се стъписа, когато той безразлично сви рамене при споменаването на майка му.

Той се зае да кръстосва из стаята, вземаше някой предмет, разглеждаше го внимателно преди да го остави и продължаваше към следващия.

— Защо продаваш това място?

На Лора ѝ беше неприятно да се чувствава като пред прокурор, който я подлага на кръстосан разпит, затова също стана и отиде до прозореца с надеждата, че ще зърне колата на госпожа Хайтауър да се приближава по уличката.

— Татко се спомина миналия февруари, така че сега живея тук сама. Нелепо е един човек да се шири в такава огромна къща.

Той се взираше замислено в нея. Тя се помъчи да придаде непроницаем израз на лицето си.

— Само двамата с баща ти ли живеехте тук, преди той да умре?

— Да. Мама почина преди няколко години — тя извърна очи. — Естествено, Бо и Гладис Бъртън обитаваха крилото за прислугата — добави, говорейки за съпрузите, които работеха в тяхното семейство, откакто се помнеше.

— Сега няма ли ги?

— Не, освободих ги.

— Защо?

— Защото вече не са ми нужни.

— Не се нуждаеш от икономка, която да ти помага да поддържаш тоя хан? Нали Бо вършеше по-тежката работа въщи и из двора?

— Приятно ми е да върша всичко сама.

— Хмм.

Безсловесната му забележка недвусмислено подсказваше, че не ѝ вярва. Съмнението му силно я подразни.

— Вижте какво, господин Пейдън...

— Хайде пък и ти, Лора. Знам, че отдавна не сме се виждали, но въпреки това можеш да ме наричаш Джеймс, дявол да го вземе!

— Добре, Джеймс. Както изглежда, двамата с госпожа Хайтауър сте се разминали. Защо не си определиш друга среща за утре?

— Искам да видя къщата тази вечер.

— Съжалявам. Нея я няма и по всяка вероятност няма да дойде.

— Дълго чаках в тъмното, докато се появиш. Щом си тук, на практика посредничката е излишна. Ти можеш да ме разведеш.

— Не мисля, че е редно.

Едната му вежда се повдигна нагоре към челото, докато образува дъга над окото.

— Защо, госпожице Лора, да не би да имате предвид нещо нередно?

— Разбира се, че не — отвърна троснато тя. — Просто къщата е в каталога на госпожа Хайтауър. Днес тя ме попита дали може да я покаже на един клиент вечерта. Съгласих се и обещах да се изпаря. Прибрах се, само защото смятах, че вече сте си тръгнали. Сигурна съм, че не би искала да ѝ се меся.

— Все едно ми е дали иска или не. Аз съм клиентът. Купувачът винаги има право и аз с удоволствие ще приема намесата ти. Кой би могъл да покаже къщата по-добре от човека, живял в нея от деня на раждането си?

Думите му се забиха жестоко в Лора като натрошени стъкла. Кой ли наистина? Кой познаваше и обичаше всяко кътче и ъгълче от скърцащите дъски на къщата, построена от прадядо ѝ? Кой лъскаше старинните сребърни прибори, след като отдавна вече не бе нужно, просто за да ги подържи в ръцете си? Кой търкаше с восък античните мебели, докато заблестят на слънцето, процеждащо се през прозорците? Кой можеше да разкаже за произхода на почти всеки предмет в къщата? Чие сърце се късаше от мъка, защото бе принудена да я продаде?

На Лора Нолан.

Откакто се помнеше, къщата и нейната история я очароваха. Баба ѝ разправяше какви ли не случки, които като малка Лора непрекъснато я молеше да повтаря и никога не ѝ омръзваше да ги слуша. Лора потисна сълзите си при мисълта, че скоро ще се наложи да се раздели с къщата.

— Може да знам повече за къщата от госпожа Хайтауър, но въпреки това ми се струва, че не е уместно да се бъркам.

— Или просто клиентът не е по вкуса ти?

Тя го стрелна с очи.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна колебливо.

Той пристъпи към нея, докато застана толкова близо, че тя трябваше да наклони глава назад, за да го гледа в лицето.

— Според теб аз не съм достатъчно добър, за да купя къщата ти.

Понеже попадна право в целта, Лора се сепна.

— Не е вярно.

— Вярно е. Но независимо какво е мнението ти за мен, парите ми са същите като на другите и мога да си позволя да купя къщата.

Тя се почувства притисната до стената и се отдръпна от него.

— Чух за успеха ти с тия... тия...

— Магазини за автомобилни резервни части.

— Много се зарадвах.

Той се изсмя кратко и презрително.

— Да, не се съмнявам, че всички в града са изпаднали във възторг от успеха ми. Толкова бяха сигурни преди десет години, когато заминах отгук, че ще се озова в затвора.

— А ти какво очакваше да си помислят? Ти така... Няма значение.

— Не, продължавай — рече той и отново пристъпи към нея. — Каж ми. Аз какво?

— Ти така вилнееше с тия коли, дето все ги човъркаше.

— Работех в гараж. С човъркането на коли си изкарвах хляба.

— Но си умираше от удоволствие да вадиш акъла на другите шофьори, като се провираше между тях с твоите форсирани автомобили и мотоциклети. Беше ти забавно. Също както тая вечер! — каза тя и посочи към моравата през широките, високи прозорци. — Защо се беше спотаил в храсталака и дебнеше да ме уплашиш до смърт?

Той се захили.

— Не дебнеш теб. А госпожа Хайтауър.

— Добре де, но щеше да стреснеш и нея. Изскочи от мрака с това ужасно, ревящо нещо. Тя щеше направо да припадне. Трябва да се засрамиш.

Той се наклони към нея с тих смях.

— Още ли побесняваш от яд, Лора?

Тя се стегна.

— Аз съм изключително уравновесена.

Той отново се засмя.

— Помня как се нахвърли върху Джо Дон Пъркинс, задето ти бутна черешовата кола при автомата за газирани напитки в дрогерията. Неколцина бяхме влезли да си купим... въъ... няма значение какво, но никога няма да забравя как Джо Дон подви опашка и се изниза от

дрогерията, след като ти го насоли, ама здраво! Нарече го грамаден, недодялан простак.

Джеймс се надвеси над нея и я приклещи до перваза на прозореца. Посегна към косата ѝ и игриво дръпна едно русо кичурче, паднало на бузата ѝ, и долепи длан към нея.

— Помня, че си мислех колко вълнуваща ставаш, когато се ядосаш — погали я по бузата.

— Престани — каза рязко тя и извърна глава настрани.

Чувствено усмихнатите му устни се свиха горчиво на черта. Отдръпна ръката си.

— Не искаш да те докосвам? Защо? Ръцете ми ли не са достатъчно чисти? — той протегна и двете си ръце с широко разперени пръсти на сантиметри от лицето ѝ. — Слушай, Лора, вече не работя в гараж и не поправям колите на богатшите. Виждаш ли? Под ноктите ми няма чернилка.

— Не исках...

— Как ли не, по дяволите! Нека ти кажа нещо. Вече съм достатъчно чист, за да прекрача прага на Индиго Плейс 22 и достатъчно чист, за да те докосвам.

Дъхът му блъскаше устните ѝ на горещи талази. Тя го загледа уплашено със сините си очи. Той пристъпи още една крачка към нея.

Внезапно бяха осветени от фаровете на автомобил, който свърна в полукръглата алея пред къщата. Лора инстинктивно понечи да се скрие и да отдалечи Джеймс Пейдън колкото е възможно повече от себе си.

Но не беше в състояние да помръдне, докато той не се махнеше от пътя ѝ, а Джеймс не се отмести сякаш цяла вечност. И през всичкото време, докато отново се изправи в пълния си ръст и се отдръпне, очите му бяха приковани към лицето ѝ.

Смутена, тя приглади косата си и прокара изпотените си ръце по полата, преди да тръгне към входната врата, за да отвори на госпожа Хайтауър.

— Здравейте, скъпа — посредничката, закръглена, весела и дружелюбна, влетя вътре. — Съжалявам, че закъснях, но не можах да се освободя по-рано. Опитах се да звънна... О, здравейте! Сигурно вие сте господин Пейдън — тя се устреми към него като танк с протегнатата ръка. Раздруска здраво неговата. — Още веднъж моля да ме извините,

че закъснях. Не е ли чудесно, че заварихте Лора вкъщи? Трябваше да бъда тук, за да ви представя, но нали бездруго споменахте по телефона, че я познавате?

— Да — отвърна той с тих, внезапно прегракнал глас. — Познаваме се от години.

Лора избягваше да го погледне.

— Видяхте ли къщата?

— Чакахме вас — каза той.

— Е, добре тогава, няма да ви бавя повече. Толкова е прекрасна. Лора, вие имате най-задълбочена представа от историята на къщата. Бихте ли ни придружили?

— С удоволствие — отвърна Лора, без да обръща внимание на изражението на Джеймс, което говореше: „Нали ти казах.“

През следващия половин час те обикаляха изящните стаи на Индиго Плейс 22. Въпреки че къщата бе обитавана от семейството на Лора няколко поколения наред, тя бе поддържана грижливо и с обич. Някои места се нуждаеха от по-специално внимание, но като цяло къщата се намираше в безупречно състояние. Имаше общо четиринадесет стаи, освен вестибюла и централния коридор на горния етаж. Всяка една от тях беше красиво мебелирана в гръцки ренесансов стил.

Лора полагаше усилия да бъде равнодушна, докато нижеше разказа си, но както винаги, когато говореше за Индиго Плейс, бързо се разгорещи. Слушателите ѝ следяха всяка нейна дума. Джеймс се държеше мило и любезно с посредничката, която се разтапяше от вниманието му. Лора скърцаше със зъби всеки път, щом госпожа Хайтауър се хилеше глуповато на някое от остроумията му.

Завършиха обиколката във вестибюла. Госпожа Хайтауър се усмихна на Джеймс.

— Не е ли вълшебна, господин Пейдън? Нали не преувеличавах по телефона?

— Не, в никакъв случай, госпожо Хайтауър, но аз имах представа от адреса. Винаги съм се възхищавал на къщата отдалеч — Лора разбра хапливия му намек, но се престори, че не забелязва многозначителния взор, отправен към нея. — Хубавичко ще си помисля тая нощ.

— Много добре. Телефонирайте ми, ако възникнат някакви въпроси — посредничката се обърна към Лора. — Благодаря, че ни позволихте да разгледаме къщата тази вечер. Щом господин Пейдън ми позвъни, ще ви се обадя.

— Благодаря, госпожо Хайтауър.

— Лека нощ, Лора — Лора погледна ръката, протегнатата към нея. Беше наистина чиста. И загоряла. И здрава. Добре оформена, мъжка десница, която — мярна се в ума ѝ — навярно бе способна да прояви страхотна сила и да достави на една жена върховна наслада.

— Лека нощ, Джеймс — тя леко стисна привлекателната му ръка, преди да я пусне. — Добре дошъл отново в Грегъри.

Той ѝ се усмихна така, сякаш искаше да каже, че е толкова желан в Грегъри, колкото пор на изложба на цветя.

Тръгна си с госпожа Хайтауър и Лора затвори вратата след тях. Дори през тежката врата чуваше как посредничката сипе хвалби за къщата. В случая с този евентуален купувач тя пипаше с кадифени ръкавици. Имот, оценен толкова високо като Индиго Плейс 22, бе достъпен само за шепа купувачи. До този момент никой не бе подходил сериозно към продажбата на къщата. Джеймс Пейдън бе първият истински кандидат да стане неин собственик и госпожа Хайтауър не искаше да го изпусне.

Лора не се помръдна от входната врата, докато не чу как мотоциклетът се отдалечава по алеята подир колата на госпожа Хайтауър. Минавайки през стайте, за да изгаси осветлението, тя се укори, че не бе попитала госпожа Хайтауър кой е клиентът ѝ, когато се бе обадила по-рано следобед. Единственото, което тя съобщи на Лора бе, че е милионер от Атланта, търсец уютен дом, където преждевременно да се оттегли на спокойствие.

Лора очакваше много по-възрастен човек. При това непознат. Никога не би допуснала, че може да е Джеймс Пейдън.

През изтеклите години в местния вестник често се появяваха хаотични писания за него. Скоро след като бе напуснал Грегъри, той се бе прочул като автомобилен състезател. За почитателите на този спорт беше знаменитост, поставяйки забележителни рекорди по скорост и смелост, преди да е минал двадесетте. В един атлантски вестник бе публикуван обширен хвалебствен материал за оттеглянето му от

състезателната писта. Няколко месеца по-късно Лора прочете, че е отворил магазин за авточасти.

Оттогава гражданите на Грегъри следяха с нарастващ интерес как момчето от родния им град създаде с небивал успех цяла верига от първия си магазин. Последният репортаж за Джеймс Пейдън — когото до този момент никой от гражданите на Грегъри не признаваше — гласеше, че е продал веригата от магазини на някакъв конгломерат срещу баснословно голяма сума.

Лора не даваше пукната пара колко е забогатял или преуспял, защото си беше пак същият недодялан простак. И колко типично за човек от по-низшата класа, да навира успеха си в лицето на града, който открито го е отритнал.

Кой го е грижа?

Във всеки случай, не нея. Защо не си е стоял с милионите в Атланта? Притрябвали са им в Грегъри.

За жалост, това не беше съвсем вярно. Тя имаше въпиеща нужда от пари.

Този проблем ѝ тежеше на гърба като желязна броня. Не слезе от плещите ѝ и когато се качи на горния етаж и влезе в спалнята си, която за нейна радост, Джеймс бе удостоил само с бегъл поглед при обиколката на къщата.

Докато се събличаше, Лора е горчивина си спомни деня, в който изпълнителят на бащиното ѝ завещание я бе помолил да го посети. В своя внушителен, пълен с книжни лавици, кабинет той ѝ бе съобщил съкрушителната новина, че не наследява нищо, освен цял поменик от разярени кредитори.

Втрещена, тя го бе изслушала, докато ѝ обясняваше, че баща ѝ е бил некадърен финансист и е пропилял семейното състояние с лоши капиталовложения и пагубни борсови спекулации. Адвокатът ѝ го каза любезно, но ясно. Беше разорена, без абсолютно никакви средства, с които да изплати натрупаните дългове.

— Но ние живеехме...

— Много добре. Ранлолф никога не би признал, че е загазил, камо ли да сподели с теб или с майка ти, че сте изправени прел финансов крах.

Лора изучава списъците със сметките, докато безизходността на трудностите ѝ я сломи.

— Та аз нямам дори с какво да ям.

— Съжалявам, Лора, че това е наследството ти.

— Поне ми е останало Индиго Плейс — каза замислено тя, прехвърляйки купчина сметки. Тежката въздишка на адвокатата я накара да вдигне глава и да се втренчи в него с растящ ужас. — Все още притежавам Индиго Плейс, нали?

Той покри ръката ѝ със своята.

— Ипотекирана е от вратата до комина, скъпа. От банката ме уведомиха, че ако не успеят да възстановят загубите си до шест месеца, ще бъдат принудени да обявят ипотеката за пресрочена. Решително ти препоръчвам да я продадеш.

Този удар я довърши. Тя оброни глава върху бюрото на адвокатата и се разплака. Постепенно обаче преглътна надвисналата дилема. Бедственото ѝ положение бе абсурдно, но въпреки това то бе самата действителност.

Тихомълком обяви Индиго Плейс 22 за продан. Когато новината се разчу, както и очакваше, тя пресече злонамерените слухове, като каза, че ѝ е дотегнало да се занимава с къщата, че ѝ е неприятно да се чувства закотвена в нея, че иска да бъде свободна да пътува, без да я е грижа за поддържането на имота.

Наистина щеше да пътува, щеше да се махне от града и да си намери работа, щом продаде къщата.

Пъхна се в леглото и изгаси лампата, както винаги втренчена в магнолиевото дърво срещу прозореца ѝ на втория етаж. Времето изтичаше. Оставаше ѝ по-малко от месец до крайния срок, поставен от банката. Да обяви фалит и всички в града да разберат, че баща ѝ се е провалил, беше немислимо. За нищо на света не желаше безупречното име на семейството ѝ да бъде опетнено. Трябва да продаде къщата, и то час по-скоро.

Но да пукне, ако позволи негодник като Джеймс Пейдън да се нанесе в нея.

ГЛАВА ВТОРА

Лора се събуди късно, чувстваше се замаяна след неспокойната нощ, през която с часове се бе мъчила да заспи. Усети, че отгоре на всичко е сънувала нещо тревожно, но не желаше да си го спомня. Инстинктивно разбра, че не иска да знае какво, или по-точно кого, е видяла насън.

Не ѝ се случваше за първи път да се пробужда в потиснато настроение. През цялото продължително боледуване на баща ѝ, след смъртта му и откритието, че е изправена пред неразрешим финансов проблем, Лора се държеше в ръце, но почти бе забравила какво е да очакваш с нетърпение настъпването на утрото. Напоследък идните дни обещаваха само нови трудности.

Тя се повлече към банята до спалнята ѝ и си взе душ, отначало врял, сетне толкова студен, колкото можеше да изтърпи, за да се окупити. Когато се чувстваше нещастна, цялата се размекваше, но душът донякъде оправи положението.

Нахлузи чифт вехти, отрязани над коленете, дънки и тениска с надпис: „Много мъже, малко време“. Беше ѝ подарък от приятелка, купила я за майтап при едно пътуване до Ню Орлиънс. Боса, с увита в хавлиена кърпа коса, слезе на долния етаж, за да си свари каничка кафе, от което изпитваше остра нужда.

Издрънчаването на входния звънец я изтръгна от унеса, в който монотонно капещата кафеварка я бе потопила. Стъпките ѝ едва се чуваха по дървения под и старинните персийски килими, докато отиваше към вратата. Когато надзърна през завесите на трапезарията, за да види кой е ранният посетител, стисна очи, сви юмруци и тихичко изруга.

Престраши се да хвърли бегъл поглед в огледалото на вестибюла, изстена и съжали, че го е сторила. Без грим, боса, с омотана в кърпа мокра коса. Страхотно. Просто супер.

А той, по дяволите, изглеждаше фантастично.

Отвори вратата, но нищо не каза, само го поздрави с кисел поглед, който напълно отговаряше на настроението ѝ.

При вида на облеклото ѝ, той се изхили с непростима дързост.

— Добр'утро.

— Здравсти.

Трябваше да стои, докато той четеше надписа на тениската ѝ. После да преглътне недоверчивото му подхилване. Испита желание с един плесник да го изтрие от лицето му. Но вместо това запази отегченото си и вяло изражение.

Надникна зад внушителните му рамене и забеляза, че е сменил мотоциклета със сребриста спортна кола, чиято марка дори не ѝ беше известна. Бе толкова ниска и лъскава, че тя се почуди как е успял да напъха в нея дългото си тяло.

— Няма ли да ме поканиш?

— Не.

— Може ли да вляза?

— От какъв зор?

— Госпожа Хайтауър не ти ли се обади?

— Не.

В момента, в който го изрече, телефонът иззвъня. Той ѝ намигна.

— Бас държа, че е тя — Лора само го изгледа кръвнишки, без да се отмести от вратата. — Предлагам ти да вдигнеш слушалката — каза той, когато и след няколко пронизителни иззвънявания, тя не се помръдна.

Въпреки небрежния си вид, Лора важно му обърна гръб и се отправи към телефона, скътан в едно ъгълче под стълбите.

— Ало... О, добро утро, госпожо Хайтауър — втренчи се в Джеймс, който прекрачваше неканен прага. Като затваряше вратата, той отвърна на погледа ѝ и се ухили самодоволно. — Той е вече тук — рече сприхаво Лора. — По-добре да бяхте... О, така ли? Сигурно съм била под душа... Ами... Аз всъщност... — тя въздъхна тежко и каза: — Добре... Да, разбира се. Няма нищо. Дочуване.

Остави слушалката върху вилката и бавно се извърна към нежелания си гост.

— Тя обясни, че пак искаш да хвърлиш едно око на къщата. Защо? Нали снощи я видя?

— Ако реша да я купя, солидно ще се изръся. Не смяташ ли, че трябва да я огледам на дневна светлина?

— Да, вероятно — Господи, щеше ѝ се да не е толкова размъкната. Тениската ѝ да не е толкова вехта, излиняла и прилепнала. Съжаляваше, че не си бе сложила сутиен сутринта. А при тоя изучаващ взор, който се плъзгаше по нея, още по-добре щеше да е, ако беше облечена в дълга, тъмна плащеница, покрита от брадата до петите. Чувстваше краката си по-разголени от всякога. Дори глезените ѝ изтръпнаха, когато той спря очи върху тях.

— Е — каза тя и се запъти към трапезарията, — разполагай се. Тъкмо си варях кафе...

— Благодаря, с удоволствие бих глътнал малко.

Тя го зяпна с полураззината уста. Не го беше канила да пият кафе заедно. Джеймс Пейдън бе абсолютно лишен от елементарни обноски. Всеки друг на негово място щеше да долови смущението ѝ и да свърши за каквото е дошъл възможно най-незабележимо. Трябваше да се досети, че той не е способен на подобна деликатност.

— В кухнята — подхвърли не особено любезно тя.

— Чудесно. И бездруго искам отново да я видя.

Последва я през трапезарията за гости в слънчевата кухня. Посрещна ги ароматен дъх на прясно сварено кафе.

— Няма ли да седнеш? — усмихна се сковано, но предложението бе изречено с половин уста.

— Ей сегичка — отвърна отнесено той. Разглеждаше кухнята с усърдието на майстор готвач. — Цялото ли оборудване ще остане?

— Не съм мислила по въпроса — тя се пресегна над главата си към шкафа с чинийките и чашите и осъзна няколко неща едновременно: как от протягането тениската се опъна още повече на гърдите ѝ, колко къси и изрязани всъщност са дънките и как приятно ухае Джеймс Пейдън. Кожата му лъхаше на сапун и на тръпчив одеколон за след бръснене. Устата му вероятно би имала дъх на мента.

Да я опази Господ никога да не опитва вкуса ѝ, но...

— Е?

— Какво, е? — тя се постара да напълни две чаши с кафе, без да го разлее, макар че ръцете ѝ трепереха. Преди винаги бе проклинала големината на кухнята, където трябваше да прави куп ненужни крачки,

за да се добере до това или онова. А през последните няколко минути тя ѝ се струваше неимоверно смалена.

— Оборудването. Благодаря — рече той и пое едната чаша с чинийка от ръката ѝ.

— Ами, предполагам, че ще остане. Всичко бе поставено при ремонта и модернизирането на кухнята. Едва ли ще ми потрябва нещо, пък и сигурно няма да докара кой знае каква печалба, ако се опитам да го продам. Сметана или захар?

— Не, благодаря — той сръбна от кафето си. — Ти къде ще отидеш?

Очите ѝ проследиха струйката пара, която се виеше от чашата ѝ. В един момент се сблъскаха с неговите.

— Да отида ли? Кога?

— Когато продадеш къщата?

— Някъде другаде — отвърна уклончиво.

Изучаваха се съсредоточено няколко мига. Лора първа отмести очи.

— Както виждаш, цялото оборудване е в добро състояние и в пълен ред.

Той прегледа всичко с най-големи подробности. Лора предпочиташе да зяпа къщата и мебелите ѝ, отколкото да се взира в нея, но педантичността му беше досадна и изнервяща. Откри цепнатина между плочките и я зачопли с нокътя на показалеца си.

— Мазилката се е изронила — обади се нетърпеливо тя.

— Знам. Мога и сам да го оправя — плъзна поглед към гърдите ѝ, без да крие възхищението си. Очите му дълго останаха приковани там, преди да ги отмести отново към лицето ѝ. — Много ме бива в ръцете.

Стоеше като омагьосана от втренчения взор на зелените му очи в продължение на няколко удара на сърцето си, после ядно се извърна. Бас държа, че е така, помисли си ехидно.

Макар че я сръбеше езикът да го изрече на глас, глътна наведнъж кафето си и тропна шумно чашата с чинийката върху плота. Не желаше присъствието му. То я разстройваше и я караше да се чувства неспокойна и гузна. Но не можеше да го изпъди. Беше клиент на госпожа Хайтауър. Единственото, което ѝ оставаше, бе да приключат работата възможно най-бързо.

— Какво по-специално би искал да видиш?

Той кръстоса глезени, подпря хълбоци о плота и бавно отпи от кафето си, без да сваля очи от нея.

— Досега не съм видял кой знае колко. Ти какво би искала да ми покажеш?

Двусмисленият намек не ѝ убягна, но тя не му обърна внимание. Само това ли му беше в акъла? Славата му на женкар явно не бе преувеличена. Ако всичко, което се разправяше за него, бе вярно, за Лора бе истинско чудо, че изобщо успява да държи панталоните си закопчани.

При това хрумване погледът ѝ се устреми надолу, за да провери дали е така. Което бе грешка. Защото дънките му прилягаха. И то добре. Много добре. И въпреки че бяха закопчани както трябва, не можеха да скрият пола му. Ако издутината под дюкяна му не беше достатъчна да я убеди, че има насреща си истински мъж, отначало докрай, тогава стегнатите, стройни бедра, които обрамчваха члена му, би следвало да го сторят.

Това тяло нямаше шкембе. О, не. Небрежната му риза дори не се нагъваше върху плоската повърхност на корема му, а по-скоро стоеше опъната до пръсване на гърдите. Тя се престори, даже пред себе си, че не забелязва интригуващите валма кафяви косми със златисти крайчета в отвора на ризата му.

Въпреки че го огледа най-подробно, не можа да проговори, и той наруши мълчанието.

— Ами мазето?

— Какво мазето?

— Снощи спомена за него, но не го видях. Тази врата натам ли води?

Той отиде до вратата в дъното на кухнята и се опита да я отвори.

— Ключът виси там на един пирон — осведоми го Лора и насили краката си да прекосят покрития с плочки под. Трябваше да застане съвсем близо до него, за да стигне ключа, скрит между хладилника и стената.

— Винаги ли я държиш заключена?

— Да.

— Защо? Да не би там да са скътани семейните тайни?

Тя го изгледа кръвнишки над рамото си и отключи вратата.

— Не, но това е единственото място от Индиго Плейс, което никога не съм харесвала.

— Защо?

— Не знам — отвърна тя и сви рамене. — Малко е зловещо.

— Тогава по-добре аз да вляза пръв.

Промуши се покрай нея. Тя се залепи колкото може по-плътно до рамката на вратата, но той все пак я докосна. Навсякъде, и то отведнъж. Предната част на тялото му бръсна нейната. Тя цялата настръхна, като че през нея премина ток. Нямаше да се изненада, ако бяха изскочили искри.

На втората крачка той се обърна.

— Идваш ли?

Беше чувала тази реплика в един филм, на която героинята бе отговорила гладко и многозначително. А Лора успя само да се наругае, че разсъждава в този дух и запелтечи:

— Тъъ, не, ти върви. А аз ще изпия още една чашка кафе, докато ти разглеждаш.

— Моля те. Малко е страшничко. Освен това, трябва да дойдеш, за да ме упътваш. Ами ако се загубя? И ако поискам да попитам нещо...

— Е, добре де — рече сприхаво Лора. Тя колебливо отпусна босия си крак на дървеното стъпало.

— Чакай, дай да ти помогна.

Преди да разбере какво се кани да направи, той стисна здраво ръката ѝ. И бавно я поведе надолу по тъмните стълби.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди я.

— В дъното вдясно от теб има ключ за лампата — каза тя и гласът ѝ отекна тайнствено в стените. Той го намери и го щракна. Нищо не се получи. — Съжалявам. Изглежда крушката е изгоряла.

— Няма нищо. Вратата е отворена и виждам доста добре.

Надяваше, че като е тъмно, той ще отложи обиколката на мазето. Дори се поизвърна да тръгне нагоре, но той продължи да стиска ръката ѝ. При това положение не ѝ оставаше друго, освен да го последва.

Подът под босите ѝ нозе беше влажен. Мазето миришеше на прясно изкопана пръст. И на мухъл. Представяше си паяци, мишки и какви ли не други гад инки.

— Какво има в тия буркани по рафтовете?

— Мармалади и туршии. Компоти и консервирани зеленчуци. Гладис ги направи, преди да напусне.

— Бива ли ги?

— Фантастични са. Беше страхотна готвачка.

— Жалко, че се е наложило да я освободиш.

Лора моментално зае отбранителна позиция.

— Не се налагаше. Просто така реших.

Той не каза нищо, а зададе още един въпрос, после друг, докато любопитството му за мазето бе задоволено. През цялото време държеше ръката ѝ, но тя си даде сметка колко здраво се е вкопчила в него, едва когато се насочи отново към стълбите. От кухненската врата над тях струеше светлина. Тя поотпусна хватката си.

— Май това мазе наистина не ти харесва, а? — попита тихо той и се спря в подножието на стълбите.

— Никак.

— Отгоре на всичко си премръзнала.

И започна да разтрива силно горната част на ръцете ѝ. За миг Лора се вцепени от докосването му. Стоеше и не мърдаше, а той я масажираше енергично от лактите до раменете и обратно, отново и отново, докато се стопли. Дали пък топлината ѝ не се възвърна от смущение? Понеже Джеймс не я гледеше в лицето, нито в настръхналите от студа ръце. А в гърдите. Ето откъде бе разбрал, че ѝ е хладно.

Тя отблъсна рязко ръцете му и се заизкачва с мъка по стълбите.

— Струва ми се, че имам нужда от още една чашка кафе — щом влетя през вратата, се спусна да си вземе чашата и да я напълни с кафе. — А ти?

— Няма нужда, благодаря — той старателно заключи вратата на мазето отново и върна ключа на предишното му тайно място. — Но мисля, че знам какво би те накарало да се почувстваш много по-добре от кафето.

Тя се обърна бавно и също така бавно отдръпна чашата от устните си. Гласът му беше нисък и дълбок. Той намекваше, че помежду им съществува голяма близост. Погледът му беше многозначителен, походката — самоуверена, докато се приближаваше към нея. Макар да знаеше, че трябва да бяга, Лора не можеше да се помръдне. Дори когато той вдигна ръце и ги протегна към нея.

Бавно развърза хавлиената кърпа, омотана около главата ѝ и я махна. Мократа ѝ коса се разпиля около лицето върху раменете. Джеймс пусна кърпата и отново вдигна и двете си ръце, зарови пръсти в косата ѝ и я загреба назад. Прокарваше пръсти през влажните кичури и опъваше възлите, докато ги разплиташе. Когато я разреши до копринените крайчета няколко пъти, склучи ръце около шията ѝ и започна да разтрива гръбначните прешлени на тила с връхчетата им.

— Вратът ти не се ли поотпусна?

Така си беше. Но накара и коленете ѝ да омекнат и да се огънат. А в корема ѝ лумна огън. От него се разля топлина, която обхвана слабините и омаломощи бедрата ѝ.

— Да, благодаря — главната ѝ цел сега беше да избяга от него, преди да стане жертва на неоспоримия му чар. Тя се отърси от ръцете му и се накара да го заобиколи. Успя някак да остави чашата и чинийката си на масата, без да ги изтърве. — Защо... защо първо не обиколим стаите на долния етаж? След това, ако пожелаеш да видиш още нещо, ще ти го покажа.

— Добре. Води ме.

Макар вече да не бе с хавлиена кърпа на главата, пак ѝ липсваше увереност. Мократа, току-що измита с шампоан коса, ѝ се струваше проява на твърде голяма близост. При всеки негов поглед се чувстваше ранима и уязвена, но се осланяше на вроденото си самообладание, за да издържи, докато трае обиколката на долния етаж.

Разбира се, цялата работа бе просто игра. Нямаше да се съгласи да продаде къщата на Джеймс Пейдън, та ако ще да утрои първоначалната цена. Дори минаването му през стаите бе почти скверно. Тя потрепери при мисълта, че той и щурите му приятели могат да нахълтат в къщата ѝ, както правеха в киносалона в съботните вечери, където вдигаха такава гюрултия, че накрая управителят ги изхвърляше навън.

Ще позволи да се случи само през трупа ѝ.

— Това е кабинетът на татко — каза тя и го въведе в просторно, облицовано с ламперия помещение в дъното на къщата. Мебелите бяха от кожа и солиден дъб и вътре още миришеше на тютюн за лула. Меча кожа бе просната на пода пред камината, а над полицата ѝ насреща им безмълвно се зъбеха няколко ловни трофеи. По средата на стаята стоеше старинна маса за билиард със старомодни кожени кесии.

— Играел е бiliarд? — попита Джеймс.

— Час по час — отвърна тя и се засмя на скъпите спомени.

— Значи това е разликата.

Изненадана от подигравателния му тон, тя се обърна.

— Разликата ли?

— Между джентълмена и нехранимайкото. Ако киснеш в бiliarдната, викат, че си боклук, но когато чукаш бiliarд час по час у дома, значи си джентълмен — той хвърли още един язвителен поглед към бiliarдната маса, после към нея и отсече рязко: — Давай да се качваме горе.

Злокобните нотки, надигнали се в гласа му, никак не й харесаха. И бездруго беше достатъчно ужасно да водиш мъж, и то мъж със славата на Джеймс Пейдън, нагоре по стълбите към спалните на иначе празната къща. Но когато в думите му: „Давай да се качваме горе.“ прозвуча скрита заплаха, че щом се озоват там, може да я накаже за всичките си преживени унижения, тежестта в стомаха ѝ се увеличи.

Ала когато стигнаха на втория етаж, суровото му изражение се бе смекчило. Лора най-напред му показва главната спалня с надеждата, че това може да го омилостиви. Но на излизане оттам той застава в коридора, отпраща към нея въпросителен поглед, докато не му показва и другите две, които имаха обща баня. Тогава тя се насочи право към върха на стълбите.

— Сега ще те заведа да видиш...

— Какво е това?

И без да се обръща, знаеше за какво говори. Естествено, сочеше към ъгловата спалня.

— Моята стая — отвърна неохотно тя.

— Може ли да я зърна?

— Наложително ли е?

— Мисля, че да.

Защо госпожа Хайтауър не беше тук да си гледа работата и да си заслужи шестпроцентната комисионна? Лора се укори, че склони да му показва къщата без посредничката. Възторжените излияния на въпросната дама бяха вбесяващи, но присъствието ѝ поне оправдаваше факта, че Джеймс Пейдън се намира под нейния покрив и настоява да види спалнята ѝ.

— Сигурна съм, че ако излезеш със сериозно предложение, госпожа Хайтауър ще уреди...

— Но аз съм тук сега.

Той пхна ръце дълбоко в джобовете си, наклони глава на една страна с такова изражение, като че бе готов да чака до второто пришествие или поне докато получи желаното, в зависимост от това, кое ще се случи по-напред. Нахалството му беше нетърпимо, но вместо да се впуска в препирня, която в последна сметка само би отложила тръгването му, Лора се съгласи с изтъкнатия довод.

— Добре — без да полага усилия да скрие своята неприязън, тя го поведе обратно по коридора и отстъпи встрани до вратата, за да го пусне пред себе си. Очите му мигновено се втренчиха в леглото, което не бе имала сили да оправи след ставането си. Върху възглавницата личеше ясен отпечатък от главата ѝ. Пастелните чаршафи бяха намачкани. Леглото изглеждаше удобно и примамливо. И навяваше безпътни мисли.

Той се насочи право към него и седна. Прокара ръка по чаршафа отдолу.

— Винаги ми е било любопитно какво представлява леглото на Лора Нолан.

Изкушаваше се да му отвърне с някоя заядлива забележка от рода на: „Ако не бях останала без пукната пара, така щеше и да си умреш, без да узнаеш.“, но не го стори. Само каза:

— Съжалявам, че не е оправено. Не смогнах тая сутрин.

— Няма нищо. Предпочитам неоправените легла.

Тя преглътна, потискайки вълнението, което изпита при вида на ръцете му, галещи чаршафите ѝ.

След почти парещ поглед, той стана от леглото и отиде до тоалетката ѝ. Най-внимателно разучи спрейовете с парфюмите ѝ, перлената огърлица, която бе забравила да прибере в кадифената калъфка, набора ѝ от старинни игли за шапки и кристалната кутия за бижута, подарък от баба ѝ.

Канапенцето в ъгъла на стаята привлече погледа му. Той го съзерцава дълго, преди да я стрелне отново с очи и загадъчна усмивка. У нея се загнезди чувството, че в главата му се въртят крайно скверни помисли.

Той се приближи до широките прозорци и продължително се взира навън, с гръб към нея. Спалнята ѝ гледаше към просторния заден двор на имението, риболовния кей, навеса за лодките и водите на Сейнт Грегърския пролив отвъд.

— Хубав изглед. Това ли е винаги твоята спалня?

— С изключение на четирите години, когато учех в колежа.

Той се завъртя на пети.

— Тук си спала, когато те видях за първи път?

Тя кимна.

— Винаги си ми изглеждала толкова... свършена. Недосегаема. Като кукла. Стаята прилича на кукленска — той отново стрелна с очи леглото. — Все сама ли спиш?

Брадичката ѝ се вирна леко нагоре.

— Не е твоя работа.

Той се ухили.

— Имам предвид без коте, кученце или мече?

— Да — отвърна рязко тя и скръсти ръце пред тялото си, но после съжали за жеста, защото той само привлече погледа му към гърдите ѝ.

— Стаята ми харесва. Уютна е. Закътана — тя не помръдна от мястото си, въпреки че страните ѝ горяха и сърцето ѝ биеше лудо. Думите му звучаха уж невинно, но тя знаеше, че са наситени със скрит смисъл. Доця ѝ се да избяга от стаята, да затули гърдите си, които я издаваха, откликвайки на възбуждащата атмосфера, предизвикана от него. — Това банята ли е?

— Да.

Той се отправи към полуоткрехнатата врата и пристъпи вътре. Лора не посмя да го последва. Стигаше ѝ, че стои в спалнята си с него. Няма да се подлага на повече притеснения.

След няколко секунди той излезе.

— Тези неща бяха проснати върху пръчката на завесата за душа. Изсъхнали са.

Лицето ѝ пребледня от сливане при вида на чорапите, сутиена и пликчетата ѝ, които се мъдреха върху дланта на протегнатата му ръка.

— Бл... благодаря — рече нелепо тя и посегна към изящното си бельо. То бе познало докосването му. Коприната още пазеше топлината

на ръката му. Тя метна бельото си на един стол, като че я уличаваше в някакво долно престъпление.

— Е, струва ми се, че това е всичко засега.

Тя го сподире навън от стаята, прекалено стъписана и смутена, за да говори, още по-малко да се движи. Той я изчака да го настигне в подножието на стълбите, сетне я остави да го изпрати до входа.

— Или аз, или госпожа Хайтауър ще ти се обадим.

— Добре.

Освен да го ядоса, в този момент не би постигнала друго, ако му каже, че няма да приеме предложението му за къщата, независимо колко привлекателно може да е. Всъщност, тя дори се съмняваше, че той има сериозни намерения да купи имението. Защо човек с неговите средства и скиталческа душа ще иска да се обвърже с отговорността да притежава историческа къща?

По всяка вероятност причината да пожелае да я разгледа се дължеше единствено на извратено любопитство. До този момент никога не го бяха канили в нея. А сега, понеже се беше сдобил с пари и известност, можеше да си влиза и излиза, както му скимне, без да страда от класовите ограничения. Несъмнено му доставяше удоволствие да гази всички наред, след като ролите бяха разменени. Понеже никога не е бил канен в Индиго Плейс, беше дошъл да ѝ натрие носа с успеха си. Разсъждавайки в този дух, Лора каза ехидно:

— Дано си получил онова, за което беше довтасал.

Съжали за думите си в мига, в който бяха изречени, особено когато той се спря на излизане и бавно се извърна. Вече не приличаше на трийсетгодишен милионер. Беше пак на осемнайсет, див, необуздан и опасен. Над веждата му бе паднал един немирн кичур. Присмехулната извивка на устните му, която минаваше за усмивка, ѝ стана толкова позната, колкото преди години върху страниците на училищния годишник.

Той затвори вратата, която току-що бе открял и каза:

— Не съвсем.

С чевръсто движение сграбчи раменете ѝ, обърна я към себе си и я притисна към вратата. Разпери широко ръце от двете страни на главата ѝ, надвеси се над нея и в същото време вклини коляното си между бедрата ѝ.

Устните му се спуснаха към нейните. Тя се помъчи да ги избегне, като извиваше главата си ту наляво, ту надясно.

— Не. Не!

Но той беше безмилостен и упорит и макар че дори не използваше ръцете си, в момента, в който устните му уловиха нейните в пламенна, изгаряща със своята чувственост, целувка, тя бе победена. Засмукваше я точно толкова силно, колкото трябваше. Езикът му вилнееше със съвършено съчетание от настойчивост и гальовност. Самата жар на целувката му стопи и последната капчица от съпротивата ѝ.

Това беше от ония жадни целувки, които си бе представяла, че съществуват само по филмите. Той беше ненаситен и се наслаждаваше на устните ѝ, като че бяха някакъв разкошен, изключително апетитен десерт. Опитваше хапка подир хапка от тях, за да усети вкуса им. През цялото време, докато траеше тази дегустация, бедрото му нежно се триеше между нейните хълбоци.

Когато той най-сетне вдигна глава, устните ѝ бяха порозовели и влажни, очите замъглени, тялото — топло и омекнало. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха бързо. Той сведе поглед към тях и безсрамно докосна напъпилото връхче на едната, като го втвърди още повече с три бавни кръгови движения на палеца.

— О, мила, чудесна си — прошепна той. После изстена и отново я целуна.

Лора се почувства унижена от волностите, които си позволяваше с нея, а най-вече от собствената си отзивчивост. Тя успя да се отскубне от него и да го избута. Обърна задъхана лице към него, цялото ѝ тяло бе сковано от ярост.

— Защо го направи?

Беше разтърсена до дъното на душата си, но ядът ѝ сякаш само го развесели.

— Просто реших, че имаш нужда да те нацелуват.

Преди да успее да му подхвърли подобаващ унищожителен отговор, той си бе отишъл.

— Не разбирам, Лора.

Лора стискаше слушалката до ухото и разтриваше челото си в напразна надежда да облекчи цепецото я главоболие. С опасение бе очаквала това обаждане на госпожа Хайтауър. Разговорът протичаше толкова мъчително, колкото си бе представяла.

— Съжалявам, че ви разочаровам, но договорът е неприемлив — виждаше във въображението си как в другия край на жицата посредничката брои до десет.

— Но той дава точно колкото искате! — възкликна тя. — До последната стотинка.

— Знам, знам — каза Лора и загриза долната си устна. — Не става дума за парите.

— Да не би да сте се разкандърдисали за продажбата?

— Не, разбира се — въпросът на посредничката беше реторичен, защото тя бе запозната с необходимостта, налагаща продажбата на Индиго Плейс 22.

— Ами тогава?

Лора се загърчи на стола.

— Не е заради парите. А заради купувача — рече тихо тя.

— Ясно.

— Струва ми се, че не ви е съвсем ясно, госпожо Хайтауър. Не ме мислете за снобка. Трябва да разберете, че тази къща винаги е принадлежала на семейството ми. За мен тя не е просто обикновен имот. По отношение на това, което тя означава за мен, стойността ѝ не може да бъде измерена в долари и центове. Притежаването на подобно имение е свързано с голяма отговорност. Искам да съм сигурна, че човекът, който го купи, ще бъде наясно с това.

— Съмнявам се, че господин Пейдън ще бъде немарлив собственик. Има слава на предприемчив бизнесмен.

И на женкар, помисли си язвително Лора. Още се чувстваше отвратена от себе си след случилото се по-рано през деня. Как можа да стои безучастно и да го остави да си играе с нея така?

Тя учеше няколко класа след Джеймс, но и тя, както всички други момичета от гимназията в Грегъри знаеше за уменията на Джеймс Пейдън да целува. Момичетата, които им се бяха поддали, имаха навик да се хвалят после. Тайно им завиждаха, но винаги ги заклеймяваха като лоши и бяха отбягвани от онези, които държаха на репутацията си. Значи каква бе станала Лора Нолан сега? Тя не само бе

отстъпила пред целувките му, но и бе участвала в оскърбително дръзките му набези.

— Не става дума за предприемаческа находчивост — рече троснато, изкарвайки яда си върху посредничката. Със значително по-сговорчив тон добави: — Става дума за чувства. За привързаност. Усещане за дълготрайност. Съжалявам, госпожо Хайтауър, но не смятам, че Джеймс Пейдън е купувачът, на когото бих искала да продам къщата си.

— Бях под впечатление, че сте притисната от обстоятелствата — отвърна ледено тя.

— Така е — отвърна не по-малко смразяващо Лора. — Но ако вие не тачите миналото на имението колкото мен, има и други...

— Моля да ме извините — побърза да каже госпожа Хайтауър. — Естествено, аз разбирам вашата сантиментална привързаност към къщата. Но за съжаление, в дадения момент не можем да бъдем много придирчиви. Какво да съобщя на господин Пейдън?

— Предайте му, че отхвърлям предложението му.

— На такъв като него трудно се отказва.

Това беше доста меко казано.

— Направете всичко, което е по силите ви.

— Много добре — рече посърнало госпожа Хайтауър.

Лора съжали за трудностите, които създаваше на посредничката, но беше твърдо убедена в правотата си. Джеймс Пейдън никога нямаше да се сдобие с къщата ѝ, ако успее да го предотврати.

Но точно според предвижданията на госпожа Хайтауър, той не прие отказа на Лора безропотно. Посредничката ѝ позвъни още два пъти същия следобед с предложения за промени в първоначалния договор. Макар че и двата пъти Джеймс значително бе увеличил мизата, Лора се заинати и ги отхвърли. Накрая се умори от неговото твърдоглавие и от стаения укор на посредничката и излезе от къщи, за да не вдига повече телефона.

Беше петък следобед и улиците на града бяха претъпкани с пазаруващи за почивните дни купувачи, работници, тичащи до банката, за да осребрят платежните си чекове и младежи, които да се вредят овреме на стъргалото, една от основните форми на развлечение в градче от калибъра на Грегъри.

Благодарение на поривистия ветрец откъм пролива, въздухът бе влажен. Лора се ужаси при мисълта да яде готвено на вечеря, затова се отби до една сергия за пресни продукти, за да си набави необходимото за плодова салата.

Тъкмо избираше най-сочните джорджийски праскови, когато зад гърба ѝ спря кола. Вратата до шофьора се отвори, като едва не закачи задната част на прасците ѝ. Тя се обърна, изпълнена с възмущение, но занемя, като срещна мрачния поглед на Джеймс Пейдън, надвесен от вратата на колата.

— Качвай се.

ГЛАВА ТРЕТА

Тя не му обърна внимание и го загърби.

— Казах да се качваш!

Тя продължи да се занимава най-съсредоточено с прасковите.

— Нямам нищо против сцените, Лора, както сигурно ти е известно. Но не смятам, че ще ти хареса кой знае колко, ако те хвана за косата и те натъпча насила вътре. А сега, ако не искаш да подхраниш горките хорица от Грегъри с някоя пикантерия, която да предъвкват довечера на масата, зарежи сладостите и се пъхай в проклетата кола.

Гласът му беше тих и спокоен, но в него звучеше явна заплаха и Лора реши, че ще е по-разумно да отстъпи. До този момент никой не беше забелязал, че разговаря с нея, но той бе в състояние мигновено да промени това положение. Навръх всичките ѝ проблеми, само това ѝ липсваше, да започнат да свързват името ѝ с неговото. Може да е по-богат, но пък се ползва с лоша слава. Жителите на Грегъри се отличаваха с дълга памет.

При сегашното му настроение би било по-безопасно да тръгне с него, докато не са го разпознали, отколкото да рискува той да изпълни заплахата си и да направи сцена.

— Ще се върна по-късно, господин Потий — провикна се Лора към собственика на пазарчето. Той беше зает с друг клиент и просто ѝ кимна бегло.

Тя седна на мястото до шофьора в спортния автомобил и припряно затвори вратата. Джеймс включи на първа скорост и той потегли като ракета, залепвайки Лора за меката кожена седалка, на която тя вече почти бе полегнала.

Той караше бързо, но умело. Въпреки това Лора затаи дъх от шеметната скорост, с която премина по улиците на града, докато излязоха извън пределите му и се озоваха на шосето.

— Няма ли да ми кажеш къде отиваме? — обърна се тя към профила му.

Дори да беше сърдит, не му личеше. Фактически и той бе почти полегнал на седалката си. Когато не сменяше скоростите, дясната му китка обгръщаше подплатеното с кожа кормило. Левият му лакът бе свит върху спуснатото стъкло на прозореца. Сякаш не забелязваше, че вятърът вилнее в косата му, още по-малко, че пилее лудешки Лорината. Стрелна я с поглед, преди да отговори:

— Паркинг.

— Па... — дори не успя да изрече думата. Устата ѝ внезапно бе пресъхнала. Изви глава и се втренчи пред себе си. Пътят, който той бе поел на изток, водеше към брега на Сейнт Грегърския пролив. През дърветата в далечината се виждаше водата.

Пътят се стесни и накрая свърши до блатистия плаж на скалисто заливче. Джеймс изключи мощния двигател. Бяха на безлюдно място и дърветата наоколо сякаш ги обграждаха зловещо от всички страни. По клоните им се виеха гъсти пълзящи растения и се спускаха чак до земята. Боровете се издигаха до небесата.

Самият плаж представляваше тясна пясъчна ивица и беше осеян с туфи остра трева. В здрача тъкмо започваше да звучи хоровата песен на нощните птици. Ниско над затлачените води, миещи брега, жужаха насекоми.

Лора неволно подскочи, когато Джеймс изпъна ръката си върху гърба на седалката ѝ.

— Отпусни се.

— Бас държа, че така си казвал на всички момичета, които си водил тук — заяде го в отговор тя и се смали до вратата си.

Той се изсмя дълбоко и заразително.

— Като си помислиш, май че е вярно.

— А те? Имам предвид, те отпускаха ли се?

Погледът му беше ленив и унесен, когато го сведе към устните ѝ.

— Повечето.

— А останалите?

— Останалите бяха прекалено развълнувани, за да се отпуснат.

— Развълнувани ли?

— Възбудени.

Защо ти трябваше да питаш, патка такава?

— И развълнувани, че са тук заедно с мен.

Неговата самонадеяност беше просто невероятна и тя презрително изсумтя.

— Е, аз пък нито съм отпусната, нито развълнувана. А съм направо бясна. Би ли ме откарал обратно на пазара, моля, за да си взема колата и да се прибера вкъщи?

— Не. Още не. Първо ще си поговорим.

— Можехме да си поговорим и по телефона. Но тогава щеше да е в рамките на приличието и на общоприетото, нали? А ти никога не си съобразявал с тези неща.

— Точно така — усмихнат, той се наклони по-близо. — Знаеш ли какво? Струва ми се, че точно това ти харесва в мен. И то много. Затуй сърцето ти тупка като на уплашено зайче.

Нямаше желание да спори с него, главно защото беше прав и в двете си твърдения, но и защото единственият начин, по който би могъл да разбере, че сърцето ѝ бие лудо, бе да погледне плата, трептящ над него. За по-сигурно тя само се втренчи с каменно изражение през предното стъкло.

— Защо не прие предложението ми за къщата?

— Беше неприемливо.

— Предложих колкото искаше.

— Очаквам нещо повече от пари от лицето, което ще купи Индиго Плейс.

— Като например?

— Например обвързване.

— Би ли се доизяснила?

— Не желая някой развейпрах да дойде да я купи и после да я занемари.

— Нямам подобни намерения.

— Сигурна съм, че бързо ще ѝ се наситиш. Прекалено изолирана е. В Грегъри не кипи шеметен нощен живот, към какъвто, предполагам, си свикнал. Ще се отегчиш от града и от отговорността, свързана с поддържането на имение като Индиго Плейс.

— Искам да се оттегля на спокойствие в него.

— Да се оттеглиш? — попита тя с явно недоверие. — На тридесет и две?

— Да, да се оттегля на спокойствие — отвърна той с усмивка, която бавно се разля по устните му. — Докато измисля интересен

начин да спечеля следващия си милион.

Никой почтен човек не говори открито за финансовите си успехи. Забележката му за сетен път потвърждаваше простотията му. Но щом той можеше да говори без задръжки, тя също можеше.

— Не желая да продам къщата на теб. Точка.

— Съществуват закони срещу дискриминацията — рече сдържано той.

— Ще намеря начин да ги заобиколя.

— Мога да си позволя покупката.

— Знам. Но Индиго Плейс не е награда, спечелена за добре свършена работа.

— Какво имаш предвид? — тялото му отбранително настръхна и Лора разбра, че е успяла да го засегне на болното място.

— Имам предвид, че не се стремиш да се сдобиеш толкова с имота, колкото с уважението, отъждествявано с него. Но онова, което, изглежда, не можеш да проумееш, е, че честта и благородството не се купуват с пари. Уважението е нещо, което дори милионите не могат да ти осигурят, господин Пейдън.

Той стисна челюсти от гняв, но не й възрази. Накрая каза:

— Добре, умееш да проникваш под кожата ми. Но и ти си прозрачна като стъкло. Знам истинската причина, поради която не искаш да я продадеш на мен.

— И каква ще е тя? — попита ехидно Лора.

Сдържаността й го вбеси. Сграбчи я за рамото така рязко, че тя подскочи от страх.

— Парите ми не са достатъчно добри, затова.

— Не е вяр...

— Изслушай ме. Парите ми не са стари. Не са престоили в банковите подземия поколения от знатни люде наред. Изкарани са не от обработването на тая скъпоценна низина, а от продажбата на стоки. Според твоя начин на мислене, аз не съм нищо повече от обикновен търгаш. Дори не знам името на дядо си, камо ли колко пари е имал. Не можеш да проследиш родословния ми корен чак до Гражданската война и по-нататък. Бях разюзданото хлапе на градския пияница, тъй че кой, по дяволите, си въобразявам, че съм, та да се опитвам да купя Индиго Плейс 22? Това ти се върти в главата, нали?

Тя излъга.

— Не.

Той я раздруса леко.

— Добре тогава, нека ти кажа нещо, госпожице Лора Нолан. Вече не си толкова важна. Известни са ми всичките ти финансови проблеми. Синята ти кръв не може да плати сметките, нали? Фамилното ти име не може да сложи хляба на масата, нали? Когато остана без пукната пара, на банката не ѝ пукаше кой е бил дядо ти. Разорена си. Така че докъде те доведе цялото ти славно минало, а?

Очите я засмъдяха от избилите сълзи на унижение. Не можеше да понесе мисълта, че той знае за безпаричието и дълговете ѝ.

— Колко си жалък, че изобщо го споменаваш — тя отскубна рамото си. — Не се нуждая нито от теб, нито от парите ти.

— Как пък не! — изръмжа той. — Затънала си чак до вирнатия си нос, с който винаги си се перчила пред мен. Независимо дали ти харесва или не, ще ти отърва задника. Не виждам да бъка от други купувачи, дето чакат на опашка и драпат да отмъкнат Индиго Плейс от аристократичните ти ръце. Нямах никакъв избор, освен да го продадеш на отрепка като мен и затова злобееш.

— Закарай ме вкъщи — процеди през зъби тя.

— Кое те влудява най-много, а? Че аз имам пари сега, а ти не? Че Джеймс Пейдън диктува условията? Че ще живея в къща, дето преди години не бях достоен да престъпя прага ѝ ли? — млъкна, за да наблегне на думите си. — Или че те целунах днес и адски ти хареса?

Кипнала от яд, тя го изгледа кръвнишки.

— Давам ти къщата, да те вземат мътните дано! Само ме откарай до колата. Веднага.

Внезапно той се пресегна и обвини лицето ѝ с ръце. Изви главата ѝ към себе си, когато тя понечи да се обърне.

— И не ти беше за първи път — рече тихо.

Тя стисна клепачи.

— Моля те, върни ме в града.

Дълго се взира в нея с мрачно и напрегнато изражение. Накрая я пусна и се намести на седалката си. Двигателят гръмко забоботи, когато завъртя ключа в стартера. Повече не си продумаха.

Пазарът беше затворен, когато стигнаха до него. Щом той натисна спирачките, Лора бутна вратата си и слезе.

— Ще се обадя на госпожа Хайтауър довечера — бързо захлопна вратата след себе си. Той не потегли, докато тя не се отдалечи от паркинга.

Сенките, които пълната луна хвърляше в спалнята ѝ, бяха тъжни. Тя лежеше в леглото и си мислеше колко малко нощи ѝ остават да прекара в тази стая. Болката беше непоносима. Сърцето ѝ беше разбито и тя се съмняваше, че някога ще оздравее. Откъсне ли се от Индиго Плейс, все едно са ѝ изтръгнали сърцето. Как ще живее без къщата?

Но точно това ще трябва да направи, защото след два дни тя ще бъде законна собственост на друг. В нотариалния акт ще фигурира името на Джеймс Пейдън.

Госпожа Хайтауър едва не припадна, когато Лора ѝ се обади, за да я уведоми, че приема последното предложение на господин Пейдън. Не спомена на какво изпитание я е подложил, докато се съгласи. Единствената грижа на посредничката беше, че продажбата ще се осъществи и тя ще получи от нея щедра комисионна.

— Договорът е готов. Ако и двамата с господин Пейдън го подпишете още довечера, ще успеем да приключим сделката вдругиден. Естествено, утре ще се наложи да прехвърля ужасяваща камара с документи, но той изрично подчерта, че желае да приключим възможно най-бързо.

— Вдругиден! — възкликна разтревожена Лора. — Но аз няма да имам време да си събера багажа.

— Ще имате време. В договора е указано, че разполагате с тридесет дни, за да освободите къщата.

Беше утешително донякъде, но не особено. След тридесет дни ще трябва да напусне завинаги Индиго Плейс 22. Не можеше да се примири с тази мисъл. Нито с целувката на Джеймс Пейдън от сутринта.

Или с онази, за която бе намекнал.

Години наред след случката Лора се мъчеше да изтрие този конкретен спомен, свързан с него, от паметта си. А сега Джеймс го бе изтикал на преден план и тя трябваше да го изличи по някакъв начин. Може би като по-зряла ще възприеме станалото от различен ъгъл. Но

при извикването на онази вечер след футболния мач у нея се прокрадна предишното раздвоение.

Учеше в първите класове на гимназията. Бе студена петъчна вечер. През ноември. Дъхът ѝ изпускаше пара, когато изтича по циментовите стълби на зданието, където се помещаваше оркестърът, към чакация училищен автобус.

Изгорелите газове от няколко мотоциклета също замъглиха студения въздух — машините изникнаха с рев, сякаш от небитието, и я заобиколиха в кръг. Тя се озова приклещена между тях и тухлената стена на сградата.

— Я, какво е това тук? — рече провлечено един от мотоциклетистите. — Май от ония въртливите девойчета. Как викаха на такива като теб, бе сладурче?

— Мажоретка, тъпчо — обади се един от приятелите му. — Точно такава е, няма грешка. Пъргава е като балеринка, нали?

Всички решиха, че казаното е адски забавно и гръмко зацвилиха от смях. Но не достатъчно гръмко, за да привлекат вниманието на останалите членове на оркестъра, които се качваха в училищния автобус в срещуположния край на паркинга. Бяха тръгнали на тържество по случай края на мача. Заради победата на футболния отбор до един бяха в приповдигнато настроение. Училищният автобус се тресеше от смях и радостни възгласи. Някой бе помъкнал барабан със себе си и оттам звучаха маршови ритми. Лора бе впримчена в тъмната сянка на зданието и се съмняваше, че ще я видят. След нея също нямаше да се появи никой, защото си бе тръгнала последна.

— Пуснете ме да мина — каза тя с най-снизходителен тон. Сърцето ѝ биеше лудо и силно като барабана. Позна в мотоциклетистите членовете на една банда, която безцелно се скиташе из улиците на града и си търсеше белята. Взети поотделно, може би не бяха толкова лоши, но събрани заедно, черпейки кураж един от друг, ставаха опасни. Лора бе достатъчно досетлива, за да се уплаши.

Първият, който я заговори, приближи мотоциклета си още повече.

— Само ако ни потанцуваш, въртиопашчице. Не можахме да те гледаме много отблизо на футболния мач. Нали, момчета?

Приятелчетата му се засмяха на остроумието и охотно се съгласиха с него. Насърчен, той се пресегна и смъкна якето ѝ с

инициалите на училището, оставяйки Лора по късото, лъскаво костюмче, което носеха с другите мажоретки. От футболното игрище блестящите точки добре се открояваха. Отблизо обаче изглеждаха крещящи и евтини. Лора забеляза похотливо ококорените очи на мъжете около нея и гърлото ѝ се сви от ужас.

Завъртя се кръгом с намерението да избяга. Но се блъсна в някакъв мотоциклет, който не бе видяла досега, и на бърза ръка се спря. Яхнал го насреща ѝ, със стърчаща от нацупените устни цигара, беше Джеймс Пейдън, всепризнатият тартор на бандата. Лора не го бе мяркала много от времето, когато преди три години за обща почуда бе завършил гимназия.

Знаеше, че работи в един гараж в покрайнините на града, но никога не бе имала случай да припари до подобно място. Всички поправки, които се налагаха по автомобилите на тяхното семейство, се извършваха от Бо. Беше зървала Пейдъновия хлапак в града, но едва няколко пъти и то нарядко. Говореше с него само, ако той я заговореше пръв.

Веднъж в супермаркета на „Сейфуей“, когато един автомат ѝ глътна монетите, но не ѝ пусна колата, той се приближи зад гърба ѝ, удари с все сила машината с юмрук, отвори появилата се кутия с напитката и ѝ я подаде. Тя му благодари. Той ѝ хвърли една от онези усмивки, които недвусмислено намекуват: „Знам как изглеждаш гола.“ и отмина нататък, без да продума.

Сега се срещаше лице в лице с него и бяха на негова територия. Веждите му бяха свъсени ниско над замислените очи с тежки клепачи. Челюстта му бе оброчена от вдигнатата яка на черното кожено яке. Бедрата му бяха широко разкрасени върху неподвижното возило. Той сякаш мъркаше също като мотоциклета, като котарак, току-що докопал вечерята си.

Дръпна дълбоко от цигарата и издуха дима във въздуха, докато образува призрачен венец около главата му. После я захвърли на асфалта.

— Закъде сте се разбързали толкова, госпожице Лора?

— За... тържеството на оркестъра — тя нервно навлажни устни, усещайки зад гърба си как останалите петима мотоциклетисти се приближават и ѝ отрязват пътя за бягство. Един от тях направи неприлична забележка за краката ѝ.

Джеймс посочи с брадичка приятелите си.

— Ние с момчетата също можем да ви повеселим.

Те се изхилиха.

— И още как, по дяволите! — подхвърли един.

Лора потрепери от студ и страх.

— Не трябва да се делия от групата.

— Винаги ли правите каквото трябва? — попита я Пейдън.

Нямаше време да отговори, защото вниманието им беше привлечено от автобуса. Той изпърпори и потегли с грохот от безлюдния паркинг. Ужасена, Лора проследи как задните му светлини се стопяват, докато накрая съвсем изчезнаха от поглед.

— Не е ли срамота, по дяволите! — каза едно от момчетата зад нея. — Тръгнаха и те зарязаха, въртиопашчице.

Паникьосана, Лора погледна Джеймс.

— Моля ви — очите ѝ се наляха със сълзи.

— Я покажи сега малко вирене на крачета, момиче — изреклият това я шляпна отзад.

Тя се извъртя рязко.

— Престанете! Да не сте посмели да ме докоснете повече!

Той се намръщи.

— Абе, ако питаш мен, хич не ми допада префърцуненото ти държане, сладурче. За какво се надуваш толкова?

— Кофти ѝ е, че си е забравила палката. Май трябва да ѝ дам друга пръчка да повърти.

При тези думи избухна задружен, гръмогласен смях. Последният обадил се слезе от мотоциклета си.

— Дай да видим сега дали те бива да завързваш нови приятелства — той се спусна напред и я сграбчи за раменете.

— Не!

Лора изпищя и започна да налага нападателя си. Успя да го удари по брадата със свития си юмрук. Вбесен, той изруга и удвои усилията си да я усмири. Приятелите му се присъединиха към него, но Лора се оказа по-издръжлива, отколкото бяха разчитали. Тя се съпротивляваше неистово, макар че надаваше жалостиви викове за помощ.

— Пуснете я.

Тихо изречените слова прорязаха тъмнината като рапира. Всички, с изключение на един от мотоциклетистите, се отдръпнаха.

Той съсредоточено мачкаше с устни Лорините, докато ръката му свирепо я стискаше отзад.

— Казах, да я пуснете — този път думите бяха изречени порязко.

Кандидат-любовникът вдигна глава и погледна през рамо водача си.

— Защо?

— Защото така казах.

— О, по дяволите, тя само се прави на интересна. Иначе й се ще.

— Няма да повтарям повече.

Мотоциклетистът се поколеба дали да не възрази, но разумът му надделя. Знаеше колко жестоко умее да се бие Пейдън и не гореше от желание да го изпита на гърба си.

Щом онзи прибра ръцете си до тялото, Джеймс посегна към китката на Лора, сграбчи я и я дръпна толкова силно, че едва не й счупи врата.

— Качвай се — каза лаконично и посочи седалката зад себе си.

Тя се покатери за нула време. Студената кожа вледени бедрата й отвътре и тя рязко си пое дъх. Хладният въздух й дойде добре, прочиствайки устата й от бирения вкус на целувката, на която бе подложена.

— Дай й дрехата — заповяда Джеймс.

Един от приятелите му се подчини. Джеймс я изчака да пъхне ръце в ръкавите и тогава рече на своята група от верни последователи:

— По-късно — после форсира двигателя на мотоциклета и той изфуча от паркинга надолу по улицата. Как не се обърнаха, като взимаха завоя, на Лора така и не й стана ясно.

Много неща не схващаше, освен ужаса, че няма да успее да се задържи на седалката. Джеймс навярно изпитваше същите опасения, защото извърна глава и извика:

— Хвани се за мен.

Колебливо, но по неволя, тя обви ръце около кръста му. Тялото под коженото яке беше топло. И мъжествено. Ужасяващо мъжествено. Никога не бе докосвала момче толкова отблизо. Само че това не беше вече момче. А мъж.

— Къде е тържеството?

— Не искам да ходя — извика тя в отговор. — Просто ме откарай вкъщи, моля те.

Не я попита къде по-точно. Знаеше, че живее в Индиго Плейс 22.

Колкото и да шпореше мотора, тя не можеше да се отърси от страха си. Чудовищността на онова, от което току-що се бе отървала, я връхлетя и тя се разплака. По бузите ѝ рухнаха сълзи, които мигновено замръзваха върху кожата ѝ в ледения вятър, който духаше срещу нея.

За да се скрие от него, тя зарови лице във врата на Джеймс Пейдън. Той миришеше на одеколona „Олд Спайс“ и на кожа. Косата му плющеше по лицето ѝ. Когато напуснаха улиците на града и поеха по неравните шосета, тя се вкопчи още по-здраво в него, несъзнателно притискайки хълбоците му между бедрата си.

Разбра кога стигнаха до Индиго Плейс, но не вдигна глава, докато не свиха по извитата алея на номер двадесет и две. Къщата беше тъмна. Родителите ѝ бяха излезли с приятели след футболния мач, спокойни, че тя ще бъде на тържество с оркестъра.

Мотоциклетът спря напълно, но тя не се помръдна. Остана на мястото си, вкопчена в най-необуздания хлапак, озовавал се някога на улиците на Грегъри. Постепенно отпусна ръце.

— Добре ли си? — попита я Джеймс и изви глава назад. Тя срещна очите му, помисли си, че има хубави мигли и кимна. — Сигурна ли си? — тя опря ръце на раменете му и слезе от мотоциклета.

— Да. Благодаря — гласът ѝ трепереше. Лунното сияние освети мокрите бразди по страните ѝ. Очите ѝ още изглеждаха разплакани. Блестяха.

Джеймс прехвърли дългия си крак през мотоциклета и застана пред нея. Взря се в лицето ѝ. Тъглчето на устните му се изви в мимолетна усмивка.

— Червилото ти се е размазало.

Вдигна ръка към бузата ѝ и прокара палец по устните ѝ, обирайки размазаното цикламено червило, което тя слагаше само за футболните мачове. Няколко пъти избърса устните ѝ, като погледът му следеше неотлъчно всяко бавно движение на палеца.

Почувства се странно развълнуван от нейната уязвимост. Никога не бе докосвал по-меки устни. Взря се в очите ѝ. Бяха големи, невинни, смутени и пълни със сияйни сълзи.

Постъпвайки съвсем инстинктивно, наклони глава и я целуна. Целувката беше нежна, внимателна и състрадателна. Но покри цялата ѝ уста. Той потърка полуразтворените си устни в нейните.

Това бе най-интимната и предизвикателна целувка, изпитвана от Лора до този момент. Прониза я приятен гъдел, който се устреми право надолу и се настани в люлката на нейната женственост. Гърдите ѝ настръхнаха. Тя реагира, като рязко се отдръпна, преди да го е притиснала в обятията си. Трепетното желание, надигнало се в нея, я изпълни с ужас и тя внезапно намрази мъжа, който я бе накарал да се почувства толкова неуверена и застрашена.

— Затова ли ме спаси от приятелите си, за да можеш ти да се гавриш с мен?

Джеймс се изненада от отмъстителността ѝ. Дори отстъпи крачка назад. После устните му се извиха в познатата високомерна усмивка и той я огледа нахакано от главата до петите.

— Прекалено сте безкръвна за моя вкус, госпожице Лора.

Преметна крак през седалката на мотоциклета си, натисна педала на стартера и когато двигателят загърмя, изфуча от алеята, посипвайки белите ѝ лачени мажоретни ботушки с чакъл.

Повече Лора не го видя до снощната му поява, когато изникна от мрака, обгърнал верандата на къщата ѝ. Както винаги, Джеймс Пейдън влечеше неприятности след себе си. Отново се намесваше като неин спасител, но също както първия път тя не посрещна застъпничеството му с възторг.

Беше облечена в костюма, с който бе на погребението на баща си и който напълно отговаряше на настроението ѝ. Влезе в компанията за поземлени и имуществени дела с изправен гръб и високо вдигната глава. Само онези, които я познаваха изключително добре, биха се досетили, че се намира пред пълен срыв.

— Добро утро, Лора — каза ѝ Джеймс Пейдън подир няколко минути, когато пристъпи в кабинета, в който я бяха въвели.

Тя му се усмихна вдървено.

— Джеймс.

— Надявам се, че това време е удобно за теб.

Тя скръцна със зъби, за да не му изкрещи, че никога няма ѝ е достатъчно удобно да му предаде семейното имение. Страхувайки се да заговори, тя каза:

— Искам да приключа с тази работа колкото е възможно по-скоро.

Той седна на стола до нея. Тя се изненада колко нормално изглежда. Нормално в смисъл, че бе облечен като обикновен бизнесмен в прилично ушит кафяв костюм от три части, безупречна риза с цвят на слонова кост и елегантна кафява вратовръзка на райета. Копчетата му за ръкавели бяха златни, а също и обръчът под колосаната яка. Кафявите му обувки бяха лъснати до блясък. Имаше типичен вид на млад и напорист финансист, дете и Медисън Авеню^[1] не би могло да скалпи по-добре. Лора не си спомняше да го е виждала в друго, освен по дънки.

Дрехите му може да подхождаха на висш чиновник, но лицето, изражението му, бяха мрачни и непокорни както винаги, щом се осмелеше да го погледне в очите.

Госпожа Хайтауър привърши разговора си с нотариуса от компанията и с престорено чувство за значимостта на момента забърза към масата, където седяха Лора и Джеймс.

— Всичко е готово и чака вашите подписи.

Лора погледна купчината от документи и ги подписа със замах. После госпожа Хайтауър ги подаде на Джеймс и той сложи подписа си на обозначените с точки места.

Лора откъсна съзнанието си от цялата процедура. Ако мислеше за това, което правеше, нямаше да бъде в състояние да го осъществи. Гледаше на срещата като на ритуал, като на вадене на зъб, което човек трябва да понесе възможно най-безболезнено, утешавайки се, че е за негово добро.

Накрая нотариусът ѝ връчи чек. Докато госпожа Хайтауър многословно поздравяваше Джеймс за новия му дом, Лора погледна чека.

— Има някаква грешка — каза внезапно. Три чифта очи я зяпнаха изненадано. — Чекът — добави тя и го показа — е прекалено голям.

— Сигурен съм, че няма грешка — обади се нотариусът и си сложи очилата за четене.

— Комисионната на госпожа Хайтауър и сумата, която продавачът трябва да плати, не са извадени от общата — поясни Лора. За имот с цената на Индиго Плейс тя беше значителна.

— О, господин Пейдън се погрижи за всичко това — отвърна госпожа Хайтауър с облекчена усмивка. — Беше предвидено в договора.

Лора онемя. Вторачи се в Джеймс, който гузно изучаваше върха на обувката си.

— Навярно не съм забелязала това условие — измърмори тя.

Изтърпя проточилото се сбогуване. Когато най-сетне се откопчи, тя се присламчи към Джеймс и промълви със стиснати устни:

— Може ли да поговорим насаме?

Той ѝ се усмихна.

— Разбира се, скъпа. Тъкмо се канех да те помоля за същото.

Заради любопитните очи, които ги следяха иззад внезапно замлъкналите пишешци машини, Лора му позволи да я улови за лакътя и да я отведе през канцелариите вън на тротоара.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно? — попита той, щом излязоха през вратата.

— Не се нуждая от твоята милостиня — изсъска тя. Усмихна се да не би още да ги наблюдават разни навлеци, но думите ѝ режеха като стъкло.

Той се облегна върху тухлената стена на сградата.

— Не смятам, че поканата за обяд се брои за милостиня.

— Не ми се прави на интересен — беше бясна от яд и усети как бузите ѝ издайнически почервяват. Надяваше се поне други да не забележат. — Имам предвид допълнителната сума, която получих от продажбата. Комисионната на госпожа Хайтауър щеше да бъде начислена от моята печалба. Аз трябваше да платя...

— Реших, че ти дължа това.

— Нищо не ми дължиш.

— Аз те принудих да ми продадеш къщата. И исках да те овъзмездя.

— Не ти ща благодаренията. Сделката беше чисто търговска и нищо повече. Както ядно подчерта онзи ден, аз няхах друг избор. Но да пукна, ако взема и един проклет цент повече от *теб*.

— Всичко е отдавна приключено, Лора. Предлагам ти отсега нататък да четеш по-внимателно договорите, които подписваш.

— А аз ти предлагам да вървиш по дяволите! — тя се завъртя кръгом с морскосините си лачени обувки и важно се отдалечи по тротоара.

— Значи ли това, че обядът се отлага?

Този мъж беше непоносим.

Прибра се у дома разлюляна от гняв. Съблече се и захвърли дрехите си, сякаш бяха омърсени. Обяд ли! Как смее да ѝ вдига стойки?

Когато се поуспокои, позвъни на адвокатата си, че е получила чека и че е готов за депозиране.

— Е, като начало е добре — каза той доста вяло.

— Като *начало* ли? Аз мислех, че това спасява положението.

— Да, той ще покрие ипотеките, направени от баща ти върху имението, но не можем да разчитаме на него до безкрайност — и изреди цяла колона от цифри.

— Добре, добре — рече унило Лора, когато той най-сетне стигна до края ѝ. — Предполагам, че още не съм осъзнала напълно до каква степен съм задлъжняла. Но къщата е единственият ми източник на доход. Нямам нищо друго.

— Имаш и мебелите — напомни ѝ тихо той.

— Но те са *мои* — възрази тя. — Те са антики.

— При това безценни, Лора — остави я за известно време да обмисли думите му. — А и за какво са ти сега? Къде ще ги сложиш?

Беше прав. Бе подала молба в няколко частни училища из целия Юг за учителско място. Не притежаваше квалификация, нито опит и я блазнеше мисълта да живее безметежно и уединено в някое привилегировано девическо училище. Но подобна работа нямаше да ѝ осигури достатъчно пари, за да купи толкова голяма или изискана къща, която да побере всички мебели, изпълнили огромните стаи на Индиго Плейс. А да ги даде на съхранение би ѝ коствало допълнителни разходи, които ѝ бяха излишни.

— Предполагам, че си прав — съгласи се тя. Къщата бе загубена за нея. Тогава защо не и мебелите? В очите ѝ напиреха сълзи, но тя се

заинати и ги потисна. — Как мога да продам тези предмети?

— Аз ще се заема с това.

— Не искам целия град да научи.

— Разбирам. Предлагам да организираме дискретен търг извън града. Например в Атланта. Или в Савана, макар че е доста близо до нас.

— В Атланта. И нека бъде изискан, моля.

С ужас си представи как някой недодялан аукционер реве просташки: „Какво ще дадете за този шератонски^[2] бюфет?“

Адвокатът я увери, че ще се погрижи за всичко съгласно предпочитанията ѝ. Преди да затвори, ѝ напомни, че разполага само с трийсет дни да освободи помещенията.

Тази вечер Лора плака, докато заспа.

Когато се събуди рано, реши, че чукането в главата ѝ се дължи на сълзите и безсънието. Но скоро осъзна, че в чукането се долавя определен звън, както при забиването на пирон.

Тя отметна завивките, приближи се, залитайки, до прозореца и дръпна завесите. Зяпна от почуда, когато видя Джеймс Пейдън да кове нещо по беседката, построена от баща ѝ като подарък за дванадесетия ѝ рожден ден.

Обърна се рязко и хукна надолу по стълбите. Беше толкова рано, че стаите в къщата още бяха сумрачни и хладни. Стигна до задната веранда за отрицателно време, бързо отключи вратата и я отвори със замах.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — извика троснато и пристъпи на терасата, застлана с плочи.

Чукът увисна във въздуха между раменете му и главата на гвоздеа. Той я погледна и се усмихна.

— Добро утро. Чукането ли те събуди?

— Какво правиш? — повтори тя.

— Мъча се да опазя имуществото си — отвърна спокойно той. Остави чука на земята и се запъти към терасата, изтривайки потта от челото си с ръкав. — Чака ни горещ ден.

— Господин Пейдън — искам да знам защо сте дошли тук по никое време да вдигате тоя адски шум. Мислех, че разполагам с тридесет дни, за да се изнеса — тридесет дни на покой. Тридесет дни,

без да ѝ се мярка пред очите. Надяваше се, че никога повече няма да го види.

— Така е, но междувременно смятам да се заема с някои поправки. Има ред неща, които се нуждаят от вниманието ми. Имението е достатъчно занемарено и не ми се ще да се руши повече.

Изпита облекчение, че той не събаря прекрасната беседка, но упрекът му я засегна. Вярно е, че трябваше да се сменят няколко плочи на покрива ѝ, но тя нямаше пари, за да се захване с тази работа. Не бе проявила нехайство по своя воля.

— Не можеш да извършваш поправки, докато съм тук — рече твърдоглаво тя.

Той подпря единия си крак на ниската стена, опасваща терасата, и се облакът на бедрото си. Наклони се напред, погледна я и попита с кадифен глас:

— Кой казва, че не мога? Мястото е мое.

Тя си пое рязко дъх, давайки си сметка, че е прав. Нямаше основание да го отпрати. А понеже трябваше да опише мебелите за търга, не беше в състояние да се изнесе преди крайния срок, който бе определен.

Стисна устни, изпълнена с неистова неприязън към подчиненото си положение и още повече към факта, че той го съзнава и се възползва най-безогледно от него.

— Тогава значи нямам думата в случая, макар че, според мен, постъпката ти е груба.

— Никой не ме е обвинявал в обратното.

— Бъди така любезен да ме уведомиш, когато решиш да влезеш в къщата — каза високомерно тя. — Не искам да ме издебнеш в гръб.

— Защо? Да не би да те е шубе, че ще те заваря само по нощничка и със сутрешна руменина?

Тя изписка пронизително, когато се погледна. Беше я описал съвсем точно. В гнева си се бе втурнала от спалнята, без да се сети да наметне пенъоар.

Босите ѝ нозе почти прелетяха през терасата, когато светкавично се спусна обратно през задната врата. Ниският му дрезгав смях я последва вътре.

[1] Нюйоркска улица в центъра на Манхатън, известна със своите банки, рекламни агенции и предприемачески бюра. — Б.пр. ↑

[2] Английски мебелен стил, отличаващ се с проста форма и изящни линии, по името на създателя му Т. Шератон (1751–1806). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Ако смята да се мотае из къщата ѝ — по-право, из неговата къща, — може поне да си сложи риза, помисли си кисело Лора, надниквайки през кухненския прозорец, докато приготвяше закуската.

Това беше втората сутрин, когато се събуждаше и заварваше Джеймс Пейдън, напаст за добрите репутации и отявлен гуляйджия, вече да работи здраво в Индиго Плейс 22. Тази сутрин се бе заловил с кея, който се издигаше над водите на пролива.

Не можеше да отрече, че се грижи за неща, която тя по принуда бе занемарила, но ѝ беше неприятно, че разполага с нужните средства за извършването на ремонта, а също така, че притежава къщата, което му даваше право да се перчи наоколо и да си вре носа, където му скимне.

Точно в момента изглеждаше сгорещен и потен и дяволски привлекателен, докато се приближаваше наперено по терасата към самата врата, през която тя скришом надзърташе. Лора се дръпна навътре и преброи до десет, преди да отговори на почукването му.

— Здравсти.

— Здравсти — поздравът ѝ бе значително по-сдържан от неговия. Днес си бе направила труда да се облече, преди да слезе долу, за да не я хване пак по нощница. Дънките ѝ бяха стари, ризата — провиснала. Косата ѝ бе вързана с кърпа.

— Добре ли спа? — усмивката му беше приятна, тонът — любезен. Само очите издаваха непокорния му нрав. Дръзко и безсрамно зашариха по тялото ѝ.

— Да, чудесно. Трябва ли ти нещо?

— Чаша студена вода, моля. Мислех да си донеса термос, но забравих.

Не особено радушно, тя му наля желаната студена вода.

— Благодаря. Нещо мирише адски хубаво — каза той и пое чашата от нея. Изгълта водата на един дъх.

— Бекон. Май прегаря — тя се втурна към печката, изключи котлона и извади с щипки хрупкавия бекон от тигана.

— Тая сутрин не съм закусвал — подхвърли тъжно Джеймс от вратата. Лора скръцна със зъби, досещайки се, че си проси покана. — Явно после трябва да прескоча до града и да си взема поничка. Е, сигурно, вече ще е баята, докато стигна дотам. Започват да ги месят още към четири...

— О, моля те — тя изстена и се обърна. — Как предпочиташ яйцата?

Той се ухили широко и си облече ризата, която подмяташе в ръка.

— Мислех, че никога няма да ме поканиш. Ще ям яйцата такива, каквито ти решиш.

— В хладилника има портокалов сок. Вземи си — ръцете й трепереха, докато чукаше допълнително яйца в купата. Вътре падна една черупка и се наложи да извади хлъзгавото, шавливо дяволче с върха на пръста си. Безжалостно разби яйцата на пяна, изкарвайки вълнението си върху тях.

Поне си беше надянал ризата. По-рано, докато го наблюдаваше от скривалището си иззад пердето на кухненския прозорец, забеляза как слънцето подсилваше загара на тялото му, приведено над дъските, които подменяше на кея. Гърбът му представляваше гладка твърд от гъвкави мускули и бронзова кожа.

Погледна го и видя, че е оставил повечето от копчетата на ризата си разкопчани. Гърдите му бяха по-съблазнителни и от ароматните ухания на закуската. Въображението й пламна — стегнати мускули и гъста маса от меки, къдриви кафяви косми, в които нечий женски пръсти биха потънали до забрава.

Навярно си беше обул старите, излинали дънки, само за да я ядоса, помисли си Лора. Целите бяха омазани с грес и боя, изтъркани на места и неприлично впити. Пъпът му се открояваше ясно над колана, смъкнат ниско на хълбоците му. Дори не искаше да се сеца какво се крие по-надолу.

— Твърди ли ги обичаш?

Лора изпусна лопатката си.

— Какво?

— Бърканите яйца. Аз не ги обичам меки.

— О, да, твърди. Твърди е най-добре.

Без да го подканя, той ѝ подаде две чинии и тя ги напълни с горещите, пухкави яйца, които отнесено бъркаше в тигана.

Щом всичко бе сложено на масата и кафето сипано, седнаха и започнаха да се хранят.

— Вкусно е — измърмори Джеймс след една хапка.

— Благодаря. Свикнах да приготвям закуската на баща ми сутрин, преди Гладис да дойде на работа.

— А на друг? — тя го изгледа въпросително. — Правила ли си закуска на друг мъж? — отпи глътка кафе.

— Личният ми живот не е ваша работа, господин Пейдън, както вече неведнъж ви казах.

— Готвиш добре. Добре изглеждаш — измери я с нахалните си зелени очи. — От теб ще излезе добра съпруга.

— Благодаря.

— Защо не си се задомила досега?

— Ами ти?

— Откъде знаеш, че не съм?

Тя го зяпна стреснато.

— Женен ли си?

— Не.

Лора се помъчи да прикрие облекчението си. Не можеше да си обясни защо я интересува семейното му положение, освен че я ужасяваше мисълта да се целува с женен мъж. Разбира се, *той* я беше целунал, а не тя него. Въпреки това, колкото и да беше трудно да го признае дори пред себе си, зарадва се, че е свободен.

— Но сега не става дума за мен. А за теб — рече той. — Каж ми защо толкова хубаво момиче като теб не се е омъжило.

— Не съм момиче, а жена — отвърна сковано тя. — И просто не исках да се омъжвам.

— Хмм. Значи си искала да си поживееш.

— Нещо толкова — отвърна уклончиво. — Още препечени филии?

— Извинявай, но не ми приличаш на момиче, дето си пада по веселбите.

— Жена — повтори тя и натърти на думата. — Може ли да сменим темата за моите любовни отношения?

— Разбира се — рече той и се усмихна лукаво. — Тогава да говорим за моите?

— Не!

Той се засмя на резкия ѝ отговор. За да прикрие раздразнението си, тя отнесе празните чинии в мивката.

— А сега ме извини, имам много работа.

— Защо днес не си дадеш почивка?

— Да си дам почивка? — той се приближи към нея до мивката и тя го изгледа слисано. — Не мога. Трябва да свърша милион неща.

— Защо не дойдеш на кея да ми правиш компания? — пъхна един кичур от косата ѝ обратно под забрадката, после прокара пръст по бузата ѝ.

— Да клеча на кея в тоя пек цял ден, само за да те зяпам как работиш? Не, благодаря.

— Можеш да се печеш. А аз пък, за да не съм оцетен, ще те гледам — потупа я с върха на пръста по ухото.

— Не съм навита.

— Можеш да поплуваш. Щом свърша и аз ще вляза във водата. Не ти ли се струва забавно?

Струваше ѝ се опасно. Всяка жена с капчица мозък в главата би носила по-скоро доспехи, отколкото бански костюм в негово присъствие.

— Казах ти, че ме чака работа. И през останалите ли тридесет дни се каниш да ми досаждаш?

— Двадесет и девет.

Тя се отскубна от ръката му и се обърна, обезсърчена от жестокото му напомняне, че след по-малко от месец ще трябва да напусне завинаги дома си.

— Ей, извинявай — рече той и като я улови за раменете, я завъртя към себе си. — Не биваше да го казвам. Беше грубо.

Раменете ѝ увиснаха от униние и ядът ѝ се изпари.

— Можеш да говориш за това. Неизбежно е.

Гледаха се втренчено няколко секунди. Очите му се насочиха към покритата ѝ коса.

— Защо си се забрадила? Какво ще правиш днес?

— Трябва да опиша мебелите за търга.

— Търг ли? — тя кимна мрачно. — За всичките?

— Почти. Може да запазя няколко дреболии, които са ми особено скъпи, но повечето ще се постарая да разпродам.

Той измърмори нещо под носа си и се извърна. На Лора ѝ се стори, че споменава името на баща ѝ и ругае, но не успя да чуе ясно връзката между двете.

Джеймс излезе от кухнята. Озадачена, Лора го последва през трапезарията и го откри да стои във вестибюла, втрещен в салона. Беше подпрял ръце на кръста и дъвчеше долната си устна.

— Слушай какво — каза той и рязко се обърна, — вместо да правиш търг, защо не ми позволиш аз да купя всичко?

— Аз... — за миг тя загуби дар слово. — Ти изобщо не си се интересувал от мебелите.

— Да, но сега се интересувам. Трябваше да се сетя по-рано. Къде ще намеря по-подходящи мебели за къщата от тези, които са вече тук? Дори да успея, ще ми отнеме адски много време и нерви. И накрая пак ще бъдат по-лоши.

— Вярно е, само че...

— Ще ти дам добра цена. Ще сметнем предметите един по един, ако държиш.

Лора знаеше от разговора си с адвоката, че ще изкара повече пари, ако продаде мебелите на търга поотделно, вместо ако ги предложи накуп на един купувач.

— Добре — съгласи се тя, вземайки внезапно решение. Ще се чувства по-добре, като знае, че Индиго Плейс е непокътнато, дори тя да не живее повече в него.

— Чудно — той потри енергично ръце. — Откъде започваме?

— Ама веднага ли?

— Защо не? Нали днес и бездруго се канеше да правиш тъкмо туй?

— Да, но... — съставянето на пълен списък и ценоразпис би отнело часове, дори дни. Мисълта да прекара толкова много време в компанията на Джеймс Пейдън дълбоко я смущаваше. — Ами кеят?

— Мога да го оставя за друг път.

— Не е нужно да се притесняваш с това — каза тя в пристъп на вдъхновение. — Аз ще направя списъка и ще оценя предметите по свое усмотрение. Когато свърша, ти ще можеш да го прегледат. Ако имаш някакви възражения, тогава ще ги обсъдим.

Той пъхна палци в гайките на колана си и я измери бавно и решително с очи от главата до петите.

— Откъде да знам дали няма да ме излъжеш?

— Какво!

— Да не мислиш, че съм забогатял, като съм разчитал на юнашко доверие.

— На юнашко...

— Ами да — подхвърли небрежно той, без да обръща внимание на кипналото ѝ възмущение. — Ще се чувствам много по-спокоен, ако изготвим списъка заедно.

— Ти се съмняваш в моята честност? — попита невярващо тя. — Тебе те пипнаха да крадеш курабии от училищния бюфет, а не мене!

— И това ли си спомняш?

— Естествено.

— Не съм ги откраднал. А жената, която завеждаше десертите, ми ги мушна тайно. Просто сетне не искаше да си признае.

— Не ти вярвам.

Той се усмихна лениво.

— Би си променила мнението, ако знаеше какво ѝ давах в замяна.

Този път Лора му повярва. Бузите ѝ пламнаха. За да върне разговора на темата, каза:

— Честна съм до мозъка на костите си.

— Тогава не ще имаш нищо против, ако надничам през рамото ти, докато съставяш списъка.

Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна продължително с явно раздражение.

— Ще взема бележник и два молива — и се отправи с твърда крачка към писалището а ла „Кралица Ан“ в салона.

— Няма ли да направим почивка за обяд?

Лора остави бележника и изгледа сурово помощника си.

— Нали закуси.

— Да, преди пет часа. Гладен съм.

Гледаше към устните ѝ. Притеснена, тя се отдалечи на разстояние от него. И нейният стомах я присвиваше, но не от глад в

храносмилателната система.

Първо се заеха да описват предметите от трапезарията. След като изредиха мебелите, се прехвърлиха на бюфетите с порцелановите сервиси и на чекмеджетата със сребърните прибори. Начинанието беше трудоемко и уморително и се затормозяваше допълнително от навика на Джеймс да се шегува и да си чеше езика. Той прояви невероятен интерес към събитията в живота ѝ след последната им среща преди десетина година.

— Имам нужда от нещо за подсилване — оплака се той.

— Какво по-точно? — щом го погледна, съжали, че го е попитала. Съдейки по изражението му, яденето бе само една от възможностите. — За храна ли става дума?

— Разбира се, че за храна. Пикник.

— Пикник?

— Чакай ме тук — той се надигна от стола, който беше прекрачил, подпрял брадичка на облегалката му. — Ще изровя нещо и ще го донеса.

— Вече имаш ли ми доверие? — попита тя и замига престорено невинно с клепачи.

— Толкова, колкото и ти на мен — подхвърли той през рамо и бавно излезе. Лора му направи физиономия, но той не я видя.

Върна се след няколко минути с пластмасов поднос, отрупан с плодове и сирене, разни видове солени бисквити и две високи чаши чай с лед. Сложи подноса на пода до широките прозорци и се настани до него.

— Хайде, идвай.

— Значи сериозно говореше за пикник преди малко, така ли?

— Тъхъ. Даже е по-хубаво. Без мравки.

— С майка ми и баща ми си правехме пикници всяка събота следобед през лятото — рече замислено тя, седна до него и се облегна на прозоречния перваз.

Той намаза една бисквита с топено сирене и ѝ я подаде.

— Пейдънови не бяха известни със съботните си пикници — забележката му бе изречена без злоба. — Предполагам, че си наваксам за пропуснатите в детството.

Тя гризеше бисквитата си, съжалявайки, че неволно е споменала семейството си. Сравненията между различното им социално

положение бяха неизбежни. Лора си даваше сметка, че просто се е родила, както се казва, с късмет.

Странно, че Джеймс не я мразеше. Дали пък действително беше така? Затова ли искаше да се сдобие с Индиго Плейс 22? Знаеше ли той, че най-горчивият хап за нея е да му продаде семейното огнище? Дали не я наказваше, защото тя олицетворяваше ония, които са го низвергнали?

— Сигурно майка ти е много щастлива, че сега можете да ходите на пикник заедно — Лора го погледна крадешком. Той стисна челюсти.

— Нямам представа.

— Не си ли я виждал?

— Не.

— Изобщо?

— Не.

— Знае ли, че си се върнал?

Той сви рамене.

— Може да е подочула.

Лора беше стъписана и малко разочарована от него, че не е потърсил майка си. Последния път, когато бе видяла госпожа Пейдън, тя бе по-добре облечена отпреди години, но по лицето ѝ се четеше същия уморен, посърнал и скръбен израз, с който Лора винаги я свързваше в съзнанието си. Как можеше той така безотговорно да пренебрегва единствения си близък човек?

Внезапно той се пресегна и смъкна забрадката от главата на Лора. Изсветлялата ѝ от слънцето кестенява коса се разпиля по раменете.

— Така е по-добре.

— Защо го направи? — попита сприхаво тя.

— Защо си омотала това чудо около косата си? — тросна се в отговор той.

— Искях...

— Искаше да изглеждаш колкото се може по-непривлекателна.

— Глупости. От какъв зор?

— За да не изпитвам желание към тялото ти — тя затвори рязко устата си и зъбите ѝ изтракаха. — Нали? — той шумно отхапа парче ябълка. Изминаха няколко секунди. Нищо не ѝ идваше на ум. — Езика ли си глътна?

— Никога не съм чувала по-абсурдно нещо.

Той се изкиска тихо и дълбоко.

— Виждам право през теб, госпожице Лора. Както виждах всичко под нощничката, с която беше вчера сутринта. Нима се надяваше, че ще забравя колко очарователна и порозовяла изглеждаше в тая ефирна премяна?

— Бих предпочела да забравиш.

— Малко вероятно е. Дълго ще си спомням вида ти сутрин, когато станеш от леглото — без свян се втренчи в гърдите й. — Как изглежда всичко.

— Стига ми толкова — тя пусна парче сирене в подноса.

Ръката му се стрелна и я сграбчи за китката, преди да успее да се изправи.

— Още не съм свършил.

— Но аз не искам повече.

— Къде отиваш?

— Отново на работа.

— Остани при мен.

— Не искам.

— Страх ли те е?

— *Какво?*

— Чу ме добре.

— Разбира се, че не ме е страх.

— Някога те беше. Още ли си същото плашливо зайче, Лора?

— Нямам представа за какво говориш.

— От мен ли се боиш? Или от мъжете въобще?

— От никого не се боя. Най-малко от теб.

— Добре. Тогава ще останеш при мен, докато се наобядвам — каза той ласкаво, пусна ръката й и се изтегна на хълбок. Облакът се пода и подпря бузата си с длан. Продължи да дъвче закуските, но без да сваля поглед от нея. Както той, така и желязната му хватка само преди няколко минути, държаха Лора закована до него. Не искаше да се изложи, като се отдръпне точно сега.

Привидно излъчваше олимпийско спокойствие и известна надменност, но вътрешно кипеше от дива ярост.

— Защо смяташ, че се боя от теб? — попита тя, неспособна да сподави въпроса си.

— Или е така, или си снобка.

— Защо казваш това?

— Защото винаги хукваше да бягаш, щом ме зърнеш.

— Ти беше напаст. По мое мнение и сега си същият.

Той се изсмя гръмка на думите ѝ.

— По дяволите, харесваш ми! Винаги си ми харесвала.

— Та ти дори не си ме познавал.

— Но и малкото, което знаех за теб, ми харесваше. Свенливото, надуто момиченце Лора Нолан има опасно жилище, щом прекалиш — сложи свободната си ръка на рамото ѝ и го погали с върха на пръстите. — Все съм се питал докъде мога да стигна с теб.

— Разбра го онази вечер, когато ме докара до къщи с мотоциклета си. Не ти дадох да ме целунеш и ти ме нарече безкръвна.

Очите му се спряха върху устните ѝ.

— Тогава е било така. Сега е друго — мушна пръсти под ръкава ѝ и я погали по сгъвката на лакътя. — Колко време ти е нужно, за да пламнеш?

Тя изтръгна рамото си от него и се премести по пода, за да не я пипа. Нямахше представа, че лакътят ѝ е толкова чувствителен от вътрешната страна.

— Като говорим за пламване — изтърси без всякаква връзка, — веднъж те гледах по телевизията в едно рали. Автомобилът ти излезе от строя и се подпали.

Той се ухили на това хитро извъртане на темата, но нищо не каза.

— Трябва да уточниш за кога става дума. Случвало ми се е поне десетина пъти.

— Постраднавал ли си някога?

— Без тежки наранявания.

— Изпитвал ли си страх?

— Не — лапна още една бисквита.

— Никога?

Той поклати глава.

— Може би притеснение. Вълнение. Но никога страх. Няма кой знае от какво да се страхуваш, когато ти е все тая дали си жив или мъртъв.

Лора го зяпна слисано, като се мъчеше да прецени доколко е искрен. Очите, които я гледаха отсреща, бяха завладяващи и

откровени. Той не се шегуваше. Говореше сериозно.

— Наистина ли?

— Поне няколко години.

— А сега?

— Сега е различно.

Той сякаш нямаше желание да задълбава и тя не настоя.

— Доколкото разбирам, бил си много добър автомобилен състезател. Сигурно ти е доставяло удоволствие.

— Обожавах го.

— Какво представлява?

— Като секса е.

Той се ухили на сепнатото ѝ изражение. Претърколи се по гръб, пъкна ръце под главата си и се втрени в тавана, докато говореше.

— Цялата тая страхотна мощ нараства, докато започне да трепти около теб. Топлината. Тягата на двигателя. Движещите се бутала. Триенето. И тогава настъпва миг, когато трябва да му отдадеш всичко, което притежаваш. Не те е грижа какво има в другия край на пистата, в този момент си готов да рискуваш и себе си дори, за да се добереш дотам. Отваряш до дупка дросела и го пускаш да изтрещи. Нямах никакъв избор. Също както при сексуалната кулминация.

Щом млъкна, тишината стана осезаема. Той бавно обърна глава и погледна Лора. Очите ѝ бяха разширени и невиждащи. Беше омаяна от пленителните му слова и дрезгавия шепот, с който ги бе изрекъл.

Той се премести бавно, сложи ръка на бедрото ѝ и го стисна леко.

— Разбираш ли какво имам предвид?

— Мисля, че да.

Той се претърколи и седна. Беше съвсем близо. Притулените му под клепачите зелени очи я приканваха да се гмурне в тях и да потъне.

Облада я изкушение. Хлапашката привлекателност на Джеймс Пейдън беше нищо в сравнение с магнетизма, който притежаваше сега. Още като ученичка Лора бе почувствала върху себе си притегателната сила на обаянието му, но не разбираше какво се крие зад нея. Сега ѝ стана ясно. Беше сладострастие. Усецането за опасност, което се излъчваше от него, навъсеното му изражение обещаваха неподозирани наслади, стига жената да е достатъчно смела, за да се реши да вкуси от тях.

Последствията от подобно безразсъдство бяха тежки. Лора познаваше безброй момичета, които години наред се мъчеха да изтрият от името си петното, получено с помощта на Джеймс Пейдън. Да не е полудяла? Защо седи тук и говори за сексуална кулминация с такъв мъж?

Насила се отърси от вцепенението си, изправи се и рече:

— Май е време отново да се залавяме за работа.

Той също стана и склочи силните си пръсти около китките ѝ.

— Сигурна ли си? Нали знаеш приказката, че работата по спори, когато се редува с игра — устните му бръснаха едва-едва бузата ѝ. — Много бих искал да си поиграя с теб.

Лора отскубна ръцете си.

— Мислех, че си дошъл за работа. Ако не ти се работи, тогава си върви. Аз съм заета — обърна се, но преди това забеляза как по свъсеното му лице се разля коварна усмивка. Не само че не се притесняваше, но му беше забавно.

Заниманието им отне цели три дни, три дни, които прекараха почти непрекъснато и само в компанията един на друг. На сутринта след пикника им той пристигна натоварен с покупки, обяснявайки на Лора, която го посрещна с шумни възражения, че щом ще се хранят заедно, той ще осигурява част от продуктите.

Лора не желаше да дели нищо с него — било то време, храна или пространство. Но нямаше думата по въпроса, както и по отношение на докосванията му, които бяха чести.

Той изнамираше всевъзможни начини, за да допира ръцете си до нея. Никой, особено ловък мъж като него, не беше *толкова* непохватен. Често пъти се препъваше като некадърен комедиант. За да не се строполи, я притискаше силно към себе си.

Тя знаеше, че възпитанието му съвсем не го задължава да ѝ помага, когато слизат по стълбите, минават през вратата или заобикалят някоя мебел, но той постоянно ѝ сервираше и такива кавалерски постъпки. Най-много я тревожеше обаче, че задирията му започват да ѝ доставят удоволствие.

През тези три дни тя взе да го харесва повече, отколкото си бе представляла за възможно. Той беше забавен събеседник и дори още по-

добър слушател. Насърчаваше я да му разказва историите, свързани с Индиго Плейс 22, които бе чувала в скута на баба си. За нейно учудване проявяваше искрен интерес към миналото на къщата. Откри, че той притежава силно развито, макар и леко язвително, чувство за хумор и че не е лишен от деликатност.

Докато описваха вещите в главната спалня, се натъкнаха на множество сребърни рамки, съхраняващи снимките на няколко поколения Нолановци. Лора старателно изреди всяка една в бележника си.

След малко Джеймс грабна бележника от нея и задраска последните допълнения.

— Какво правиш? — попита тя, когато той безмълвно ѝ го върна.

— Тези снимки са ти много скъпи, нали?

— Мога да ги извадя от рамките.

— Но те са направени специално за тях. Запази ги. Подарявам ти ги — добави бързо, щом забеляза, че тя се кани да възрази.

— Благодаря.

— Няма защо.

Той взе една от рамките и се загледа във фотографията.

— Кой са тези?

— Родителите на баща ми. Франклин и Мейдел Нолан — тя усети прилив на нежност към него, докато се взираше в старата снимка. — Джеймс, онзи ден ти ми каза, че дори не знаеш името на дядо си. Вярно ли е?

Той остави рамката и взе друга.

— Не по линия на баща ми. Той беше копеле... и то не само в буквалния смисъл на думата. Пейдън е било моминското име на баба ми. Починала е, когато той е бил съвсем малък, някъде по време на депресията. Повече не знам.

Не можа да измисли нищо утешително, което да не прозвучи банално, затова реши да премълчи. Той пак смени рамката и се усмихна на снимката.

— Това ти ли си?

Тя се надвеси над рамото му, за да разгледа фотографията.

— Аз съм. Кльоцава и щърбава. Дядо току-що ми беше вързал люлка на огромния вечнозелен дъб.

— Оня, дето още стои вънка ли?

— Да. Мама изтича вкъщи да донесе фотоапарата. Радвам се, че е проявила предвидливост и ни е снимала заедно. Мисля, че това е единствената... Какво има? — попита внезапно тя, когато случайно вдигна очи към него.

Той я изучаваше съсредоточено.

— Мислех си какво сладко хлапе си била.

— Напротив, изглеждам ужасно! Виж ми плитките — тя се засмя и показа върху снимката. — Коленете ми бяха толкова ръбести и постоянно ожулени.

Той отново се взря във фотографията и се ухили.

— Като си помислиш, доста си мършава. Май просто си падам по малките момичета, независимо как изглеждат.

— И по големите.

Гърдите ѝ се опираха в мускулестата му ръка. Той сведе очи към тях, преди да срещне погледа ѝ.

— Да. И големите момичета обичам.

Лора се отдръпна от него с пламнало лице.

— Това е последната стая и приключваме.

Работиха още час и най-сетне свършиха с досадното задължение. Лора го поведе към долния етаж.

— Ако нямаш нищо против — каза той, — ще ида да хвърля пак едно око на кея преди да си тръгна. Трябва да видя колко дъски още ще са ми нужни.

— Добре. През това време аз ще извъртя цифрите със сметачната машина — тя посочи бележника с дългия списък. — Искам да уредя този въпрос възможно по-скоро.

— Дай ми сметката днес следобед и ще ти донеса чек утре сутринта.

Лора отиде в кабинета на баща си и няколко пъти изчисли цените със сметачната машина, докато окончателната сума се оформи. Беше внушителна и щеше да изплати всичките ѝ дългове. Тя се надяваше, че дори ще остане нещичко — ако Джеймс не смъкне много от цената.

Щом той се върна от кея, тя притеснено му представи окончателния сбор.

Беше излязла на верандата да го посрещне, когато го зърна да прекосява двора. Впрегна целия си кураж за предстоящия двубой.

Такъв не последва. Той дори не погледна сметката, която тя така старателно бе проверила и препроверила.

— Чудесно. Както и да е — той сгъна листчето и го мушна в джобчето на ризата си.

Тя се почувства така, сякаш са я лишили от съдебна защита.

— Чудесно? Както и да е? Само това ли имаш да кажеш?

— Да.

Тя посочи към джобчето му.

— Но ти дори не провери списъка!

— Вярвам ти. Пошегувах се, като ти казах обратното — погъделичка я под брадичката. — Ще купя всичко срещу пълната сума, но искам да се чувстваш свободна да си вземеш каквото пожелаеш за спомен.

— Чакай малко — извика тя, когато той ѝ обърна гръб и заслиза по широките входни стъпала. — Щом си щял да купуваш всичко, защо тогава трябваше дни наред да описваме цялата къща вещь по вещь? Защо изобщо ме накара да съставям този проклет ценоразпис?

Той се подпря с рамо на една колона и скръсти ръце на гърдите си.

— Наистина ли държиш да знаеш?

Не, тя определено не държеше да знае. Не и при тая развратна усмивка, цъфнала на лицето му, нито при тия преливащи от страст очи.

— Само си загубихме времето — измърмори сърдито.

— Не съм съвсем съгласен, госпожице Лора. Сега знам кое къде е, дори коледните украшения. Знам всички истории, свързани с къщата. Освен това... — той наблегна на думата — прекарах приятно.

— Аз пък не. Можех да...

— Какво?

Тя отчаяно затършува в ума си за подходящ пример.

— Ами, *нещо*. Като продавач, мисля, че направих повече от необходимото, така че ако ме извиниш, вече ще ти кажа довиждане — тя се втурна към входната врата.

— Май сега не е най-подходящото време да моля за услуги, а?

Тя замръзна на мястото си. Като си придаде възможно най-деспотичното изражение, отново се извърна с лице към него.

— Какво? — попита студено.

— Ще имаш ли нещо против, ако доведе приятелката си да види къщата?

Изминаха няколко секунди, през които Лора го зяпаше онемяла. Дори внезапно да бяха измъкнали дъските на верандата изпод краката ѝ, едва ли щеше да се сгромоляса по-отвисоко. Рухна на самото дъно. Беше смазващо.

— Приятелката ти?

Той се отблъсна от колоната и се усмихна.

— Да, приятелката ми. Викам ѝ Трикс^[1] — намигна ѝ. — Откакто купих мястото, тя си умира от любопитство да го зърне. Пък и смятам, че е редно да го види, преди да се нанесем.

Само през трупа ми, изпита желание да отвърне Лора.

— Утре ще бъде ли удобно?

Тя прехапа език, за да не го прати по дяволите заедно с Трикс. Но той беше собственикът на къщата. И не се пазари за цената на нито един от мебелите. Имаше право да доведе когото си ще. С какво можеше да го спре? Отвратителният му вкус не бе достатъчна причина да отхвърли искането му. Освен това се съмняваше, че отказът ѝ би имал някакво значение.

Но грубостта на молбата му дълбоко я разтърси. Обидата я засегна и физически, и психически. Тя бе не само бясна, бе загубила способността си да говори и да се движи. Уплаши се, че ще повърне на предната веранда.

Беше абсурдно пристъпът ѝ на гадене да е предизвикан от ревност и въпреки това чувството, която бушуваше в душата ѝ, много приличаше на ревност.

— По кое време? — насили се да изрече въпроса тя.

— Някъде преди обяд. Тя обича да спи до късно.

Лора кимна.

— Чудесно.

[1] Tricks — хитрини, фокуси (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Глупачка, глупачка такава! — проклинаше се Лора на следващата сутрин, докато се обличаше. Защо трябваше да се съгласява? Защо, когато я помоли за услуга, не му каза, че за нея е неподобен грубиян и нищо повече? През безсънната нощ Лора го бе нарекла с всички възможни обидни имена, за които се бе сетила. Защо не му ги подхвърли в лицето? Съжаляваше, че не е показала пълното презрение, което изпитва към него, когато ѝ предостави такъв превъзходен случай.

— *Трикс!* Как не! — изфуча Лора и нахлузи един плетен памучен пуловер без ръкави през главата си.

Представяйте си Трикс като типична разглезена любовница на богаташ, в комплект с халатчето, обточено по края с пух, и камарата възглавници с дантели, на които се изляга. Спи до обяд и се надига само, за да гледа блудкави телевизионни сериали с подпухнали от разгулен живот очи, тъпчейки нацупената си уста с шоколад.

Лора разреши косата си с настървение, като си мислеше, че Трикс без съмнение ще е някоя нахакана изрусена пикла. Сложи си най-лекия, най-тънък парфюм с дъх на цветя, който имаше, напомняйки си, че в най-скоро време Индиго Плейс 22 по всяка вероятност ще вони на мускус.

На новата господарка на имението ѝ викат Трикс!

Не можеше да се примири с тази мисъл. Прадедите ѝ сигурно ще се обърнат в гроба си. Ако баща ѝ е знаел какви ще бъдат последствията от нехайството му, положително щеше да внимава повече при стопанисването на парите си. Дали някой си е представял някога, че фамилното имение на Ноланови ще падне толкова ниско?

Лора най-много се дразнеше от факта, че всъщност бе започнала да харесва Джеймс Пейдън.

— Ха! — извика тя на стените, докато слизаше по стълбите с войнствена походка. — От всяко дърво пръчка... свирка... о, както и да е, не става — заключи раздражено тя, когато не можа да си спомни точно поговорката. Само знаеше, че е съвсем подходяща в случая.

Предния ден дори бе почувствала капчица съжаление към него, когато разглеждаха снимките на дядо ѝ и баба ѝ. Беше толкова уязвим на вид, косата му падаше на челото по същия начин, който караше момичетата от гимназията в Грегъри да губят свят. Долната му устна бе сякаш по-налята от обикновено, очите му още по-тъжни. В един момент тя едва не се изкуши да приглади косата му назад, да го утеши, да го...

— Няма значение — измърмори тя. Но мозъкът ѝ не се подчини. В съзнанието ѝ изникна ярка картина как двамата лежат със сплетени тела на пода в главната спалня. Тя го дарява с нежност, от която се нуждае, а той със страст, която така липсва в живота ѝ.

Твърде често се сещаше за целувката му. Беше нахална. Бе излизала с мъже, с някои дори по няколко месеца, но никой не бе посмял да я целуне с такъв възбуждащ плам. Това бе най-чувствената целувка, която бе изживявала, и сега искаше да я забрави.

Обаче я терзаеше смущаващото усещане, че ще я помни до сетния си дъх. Така както помнеше вечерта, когато я бе докарал до тях с мотоциклета си преди толкова много години. В докосването на Джеймс Пейдън имаше нещо, което една жена не можеше да изличи от себе си. То оставяше своя дълбок отпечатък върху нея като трайна татуировка.

Но, докато за нея целувката беше незабравима, за него тя представляваше един съвсем обичаен и безсмислен жест. Сигурно вече отдавна я бе изтрил от съзнанието си, мислеше горчиво Лора. Питаше се дали не я беше целунал просто защото Трикс не е била на разположение онази вечер.

Преди да продължи с разсъжденията си, дочу отчетливото ръмжене на спортния автомобил. Застана зад завесите на салона, откъдето можеше да зърне Джеймс и Трикс, без те да я забележат.

Колата бавно спря. Стъклата бяха матирани и Лора не успя да види нищо вътре. Пръв слезе Джеймс. Заобиколи автомобила откъм багажника с гордо вперен в къщата поглед.

— Фукай се, на! — рече със стиснати устни Лора от скривалището си. *Никога* ли не изглежда зле този тип? Тази сутрин дънките му бяха малко по-свестни от ония, с които се появяваше цяла седмица на работа. Бяха колосани и стояха с ръб отпред на стройните

му крака. Беше си облякъл риза с къс ръкав, но яката бе вдигната нагоре, разпръсквайки всякакви съмнения, че нарочно се е издокарал.

Той се наклони и откряна вратата до шофьора, протягайки ръка вътре. Лора прехапа долната си устна и стисна очи за миг, преди да ги отвори отново.

Когато го направи, застина неподвижно на мястото си и се втренчи сащисана в двамата, които се качваха ръка за ръка по стълбите. От чиста злоба бе решила да ги накара да почака на верандата безкрайно дълго, докато отговори на позвъняването. Но щом звънът отекна в къщата, тя забърза към входната врата и я откряна.

— Добро утро, Лора.

— Добро утро — отговори пресипнало тя, изненадана, че изобщо има глас.

— Искам да те запозная с Трикс — каза Джеймс и бутна спътничката пред себе си. — Дъщеря ми.

Лора и Джеймс се гледаха втренчено известно време, преди тя да сведе очи към момиченцето, което стоеше между тях.

— Здравейте, госпожице Нолан — то изговаряше думите внимателно и ясно, като че ги беше заучило предварително.

Душата на Лора се разтопи и я стегна гърлото. Тя коленичи пред детето.

— Здравей. И ме наричай, моля те, Лора.

— Истинското ми име е Манди. Само че татко ми вика Трикс — то наклони глава назад, за да му се усмихне.

— Кажй й защо — предложи той и отвърна на усмивката й.

Лора забеляза, че има големи зелени очи, изпъстрени със златни точки.

— Татко ми правеше фокуси. Толкова ми харесваха, че той започна да ми вика така. Но това беше, когато бях малка, а сега съм голяма.

— Прекалено много нахитря — обади се Джеймс през смях. — Взе да забелязва и най-ловките и неуловими движения на ръката ми.

— Обичаш ли фокусите? — попита Манди със сериозен тон Лора.

— Много.

— Може би татко ми ще ти покаже някои. Страшно го бива.

Лора погледна към обекта на Мандиното възхищение. Той се усмихваше на дъщеря си с нескривана обич и обожание.

— Сигурно е така — Лора се изправи. — Тъкмо се канех да хапна малко кейк. Някой друг иска ли?

— Аз искам — обади се нетърпеливо Манди. После се сепна и вдигна очи към баща си. — Може ли, татко?

— Ела, Манди, ще те заведе да видиш къде е кухнята.

Лора подаде ръка на момиченцето и Манди я пое без капчица колебание. Изглеждаше добре приспособено дете, което не се срамува от непознати. Дългата му коса със същия светлокафяв цвят като на Джеймс бе гладко вчесана и прихваната от двете страни с шноли. Рокличката му беше изрядно чиста, къдричките ѝ изгладени. Пълничките му крачета бяха обути в сандали.

— Тази къща наистина е много голяма — каза благоговейно то, когато прекосяваха трапезарията.

— За нула време ще я разучиш — увери я Лора с усмивка. — Ето, вече сме в кухнята.

Пристъпиха в слънчевото помещение и Лора предложи на Манди стол до масата. Не бе имала намерение да предлага на Трикс с пухчетата и възглавниците каквото и да било, освен мрачното си настроение, но благодарение на „Сара Лий“ извади обещания кейк и отрязка на Манди едно голямо парче. Сложи чаша мляко до чинията и ѝ даде салфетка и вилица. Джеймс отказа кейка, но Лора наля кафе за тях и те се присъединиха към дъщеря му край масата.

Манди си хапваше с присъщата на всички деца охота към сладките неща, но без да изглежда невъзпитана. Когато едно парченце кейк падна от вилцата в скута ѝ, тя вдигна разкаян поглед към Джеймс.

— Няма нищо, Трикс — каза нежно той. — Случва се. Просто го остави в чинията.

— На колко си години, Манди? — попита Лора, за да заглади положението.

— На пет и половина. Ти имаш ли кукла Барби?

— О, не — отвърна Лора и се засмя. — А ти?

— Аха.

— Кажы „Да, мем.“.

Детето закри уста с пухкавата си ръчица.

— Забравих.

Джеймс ѝ намигна, като с това ѝ даваше да разбере, че само ѝ напомня, а не я гълчи. Тя му отправи лъчезарна усмивка и отново се обърна към Лора.

— Моята кукла се казва Ан-Мари. Донесох я с мен, но татко каза, че трябва да чака в колата. Мислите ли, че после може да види новата ни стая?

— Разбира се.

— Мисля, че сте красива.

— Благодаря, Манди. Според мен и ти също.

— Татко каза, че сте красива, но аз се боях, че сте стара или нещо подобно.

Лора за нищо на света не би погледнала Джеймс в този момент.

— Ако си готова с кейка, искаш ли да те разведе из къщата?

Детето гореше от нетърпение да зърне всичко, макар че отначало се стресна при вида на огромните стаи. Но когато стигнаха до втория етаж, вече бе превъзмогнало стъписването си и очите му блестяха.

— Това моята стая ли ще бъде? — изписка то и се втурна в спалнята на Лора. Надиплената му поличка подскачаше, докато тичаше към прозорците, после към овалното огледало с подпора в ъгъла, към тоалетката, към леглото. — Прилича на принцеска стая. Тук ли ще спя, татко?

— Ще видим — отвърна той, забелязал тъжното изражение върху лицето на Лора. — Сега искам да те разведе отвън.

— Чакай да опитам сега дали мога да намеря пътя до входната врата — каза Манди и се затича между Джеймс и Лора.

— Приятна разходка. Ще се видим по-късно — рече тихо Лора, когато Джеймс излезе след дъщеря си от спалнята.

— Ти няма ли да дойдеш?

Лора поклати глава.

Като дочу разговора им, Манди спря на върха на стълбите.

— О, моля те, Лора. *Моля те!* Татко каза, че знаеш всичко за Ин... Инди... за къщата.

Завладяващите очи на Джеймс подкрепиха молбата на дъщеря му. Може би Лора щеше да устои на един чифт от тези зелени очи, но на два — не.

— Добре.

Тримата се отправиха навън. Манди хукна по една пътечка към брега на пролива, но зачака послушно, когато Джеймс ѝ извика да не се отдалечава без него. След като обходиха целия кей надлъж и нашир, обиколиха празните конюшни — Лора бе продала най-напред конете, когато беше разбрала финансовото си положение.

— Може ли да си имам пони, татко?

— То иска много грижи. Ще можеш ли да се грижиш за него?

Манди кимна сериозно.

— Обещавам.

— Тогава ще потърся някое пони, което си няма къща.

Манди изпищя от радост и се спусна към люлката, която бе окачена върху гигантските клони на вечнозеления дъб. Джеймс я залюля. Кикотът ѝ беше заразителен. Докато той се умори, Лора стоеше облегната на дънера му и се усмихваше.

— Поздравявам те за нея, Джеймс. Прекрасна е.

— Нали? — смяташе, че има пълно право да се гордее с нея.

Известно време двамата с Лора наблюдаваха Манди, която говореше на един охлюв, пъплец бавно по земята.

— Предпочитам да ми беше казал за нея — укори го меко Лора.
— Немаше да се слисам толкова.

Вниманието му се отклони от детето към жената, застанала до него. Тя смутено късаше листата от най-ниските клони на дървото.

— Слисала си се, че имам дъщеря?

— Откровено казано, да.

Той се наведе към нея и ѝ прошепна съблазнително:

— Да не би да се съмняваш в потентността ми?

Тя се изчерви и се опита да отговори на въпроса му със смях.

— Разбира се, че не.

— Ще се радвам да го демонстрирам.

— Джеймс! — смъмри го тя. — Просто някак не се вместиш в представата ми за любящ баща.

Той изглеждаше разочарован.

— Имаш основание. В бунтовната си младост се зарекох, че никога няма да се вържа.

— Очевидно не си.

— Не съм какво? Вързан ли?

— Каза, че не си женен.

— Не.

— О!

Дискретността ѝ го забавляваше.

— Ако искаш да попиташ за майката на Манди, защо не го кажеш направо?

— Ами майката на Манди?

Прямият ѝ въпрос го изненада и той се разсмя. Но лицето му стана сериозно, когато заговори:

— Не споменах нищо за тях, защото не исках да си вадиш предварителни заключения.

Явно Манди бе незаконородена, но Лора никога не би проявила такава жестокост да дамгоса едно дете и се докачи, че той си го е помислил за нея.

— Не съм чак толкова ограничена — можеше да бъде обвинена единствено в неистово любопитство към жената, която бе родила дете на Джеймс Пейдън, независимо дали бе омъжена за него или не. — Тя при тебе ли е?

— Кой? Майката на Манди ли? Опазил ме Бог.

— Искаш да кажеш... — недоумяваше Лора. — Не разбирам.

Той подпря рамото си на дървото и я погледна.

— Виж какво, Лора, тя беше уличница, ясно ли е? Лепка, която следваше автомобилните състезатели из всички обиколки. Киснеше по баровете, където се навъртахме. Беше леснодостъпна и се свалеше на всички. Обикновено съм по-придирчив, но една вечер неволно се отпуснах, подпийнах и тя се озова в леглото ми.

Лора не успя да издържи на погледа му и сведе очи към гърлото му. Той наистина бе живял отвъд рамките на допустимото. Беше се движил в среди, които бяха напълно непонятни за нея. Неговият начин на живот се различаваше от нейния като на ескимоса от бедуина. Колко ли жени са се озовавали в леглото му, неволно или другояче? А тя като последна глупачка влагаше толкова много в една целувка!

— Както и да е — продължи той и отново прикова вниманието ѝ към себе си, — тя се залепи за мен, а аз бях прекалено безразличен, за да я отпратя. Когато ми каза, че е бременна, реагирах по обичайния начин. Бях бесен. Най-вече исках да зная дали детето е мое. Когато тя се закле, че е така, аз се нагърбих с отговорността за него. Но тя ме врънкаше само за пари да направи аборт.

Той погледна към Манди с отнесен вид.

— И тогава, по дяволите, не знам какво ме прихвана — въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Започнах да си мисля, знаеш ли какво? Че това дете е мое. И че се каним да го убием, преди да е поело глътка въздух. Бог ми е свидетел, животът може и да е груб понякога, но всеки има право да опита вкуса му.

Не очакваше отговор от Лора. Още разсъждаваше върху необичайното си решение да запази детето.

— Затова казах на Мандината майка, че искам да роди детето. Кучката му с кучка ми мрънкаше седмици наред, че не желае да бъде бременна. Накрая се примири с настойчивостта ми. За да ѝ затвора устата, ѝ обещах солидна сума и пълна свобода, щом роди. Дори я насилих да се омъжи за мен, за да узаконим бебето.

Той погледна към темето на Лора. Тя стоеше с наведена глава и го слушаше.

— Последвалите девет месеца бяха най-дългите в живота ми. Имаше безброй случаи, когато съжалявах за решението си. Искях да се отърва от тая мръсница. Но щом се замислех за детето, това ми даваше сили да изтърпя майка му още един ден. И така ден подир ден, докато Манди се появи.

По лицето му се разля неудържима усмивка, когато обърна глава, за да погледне отново дъщеря си.

— Преживяното си струваше. Господи, тя беше толкова красива.

— Какво стана с майка ѝ? — попита пресипнало Лора, неимоверно покъртена от разказа му.

Той сви рамене.

— Щом си стъпи на краката, веднага се чупи и получи светкавичен, безусловен развод, предоставяйки ми пълни родителски права над Манди. Няколко пъти след това я мярках да се мотае по пистите. Но това бе преди години. Хич не ще и да ни знае. Аз лично нямам нищо против.

— Но Манди е нейно дете! — Лора не можеше да повярва, че жената не държи на собствената си рожба.

— Човек с твоите разбирания не е в състояние да проумее подобно нехайство, но тя беше никаквица. Не бе преувеличено, като казах, че е улиčníца.

— Но когато започна да преуспяваш в бизнеса...

— О, тя се опита да измъкне пари от мен. Веднъж. Пресякох напъните ѝ още в зародиш.

Свирепото му изражение подсказа на Лора, че е по-добре да не го разпитва как точно ги е пресякъл.

— Трудно ли ти беше сам да се оправяш с детето?

— Когато Манди се роди, вече можех да си позволя да наема бавачка. Но чергарският начин на живот не беше подходящ. Затова се отказах от състезателната кариера. Пък и беше твърде опасно.

Лора го погледна, осенена от внезапно прозрение.

— Тогава е престанало да ти бъде все едно дали си жив или мъртъв.

— Да — отвърна тихо той. — Тогава започнах да изпитвам страх. Не исках Манди да осиротее. Затова се захех с търговия. Останалото ти е известно.

— Никога ли не си мислил да я дадеш за осиновяване? Тоест, разбирам желанието ти да я дариш с живот. Но си се нагърбил със страхотна отговорност.

Той се присмя на самия себе си.

— Знам, че звучи налудничаво, но много исках детето си, независимо коя е майка му.

— Защо, Джеймс?

— Мисля, че защото — започна бавно той, — когато бях дете, няхах нищо ново. Всичко, което притежавах, беше втора употреба. Преди да бъде прехвърлено на мен, е било на друг — пръстите му се свиха в юмрук. — Тя беше моя. Принадлежеше ми. И щеше да ме обича.

Той се напрегна, готов за самоотбрана, понеже прекалено бе разголил душата си.

— Предполагам, че човек като теб трудно би ме разбрал.

Лора съзираше една страна от Джеймс Пейдън, за която малцина, а може би и никой, не подозираше. Той съвсем не беше толкова груб и безчувствен за какъвто искаше да мине. Просто животът се бе отнесъл сурово и несправедливо с него и той се правеше, че не му пука. Грубостта му бе защитна реакция. Той беше толкова уязвим като всеки, поне по отношение на дъщеря си.

— Разбирам — тя не успя да поясни, защото в този момент Манди дотича при тях и ги улови за ръце.

— Покажете ми бялата къщурка с дупките — тя посочи към въпросната постройка. — Лора, татко, моля ви се.

Прекараха още един час в шляене из имението, главно тичайки по следите на Манди, която кипеше от неизтощима енергия. Когато накрая се върнаха в къщата, Лора беше грохнала.

— Как издържаш на това темпо? — запъхтяна, тя сложи ръка на гърдите си. Бяха завършили обиколката с надбягване до къщата. Тя се класира трета.

— Не е лесно — съгласи се Джеймс през смях, докато триеше челото си с ръкав. — Съжалявам за изтърпания тормоз.

— Не беше тормоз. Беше ми приятно.

Той пристъпи една крачка към нея и се взря в запотеното ѝ лице.

— Наистина ли?

Гласовете им бяха станали приглушени в сумрачния вестибюл.

— Да.

— Лора...

— Лора, това е Ан-Мари — каза Манди и влетя през вратата. Беше измъкнала куклата от колата и я показваше гордо.

Лора откъсна очи от потъмнелия поглед на Джеймс и приклепна за официалното представяне на Ан-Мари. Когато се изправи, предишното настроение беше изчезнало и не можеше да бъде възстановено. Тя беше едновременно страшно доволна и смътно разочарована. Какво се канеше да изрече той преди прекъсването на Манди?

— Ние отиваме да обядваме, Лора. Искаш ли да дойдеш с нас? — попита той.

— О, кажи да — настоя Манди, като дърпаше Лора за полата и подскачаше нагоре-надолу. — Моля те, кажи да.

— Съжалявам, но не мога — Лора погали с ръка лъскавата коса на Манди. — Имам уговорена среща в града — Джеймс най-безцеремонно ѝ бе мушнал чек за мебелите. Сега, след като го бе получила, незабавно щеше да го депозира в банката и да уведоми адвоката си, че може да започне изплащането на сметките ѝ.

Никакви увещания или придумвания нито на Джеймс, нито на Манди успяха да я накарат да промени решението си. Накрая те се отказаха и се сбогуваха с нея. Лора се наведе и се усмихна на Манди.

— Надявам се животът в Индиго Плейс да е толкова приятен за теб, колкото бе за мен, когато бях малка.

— Ти в моята стая ли си спала?

— Да. Бихте ли се грижили с Ан-Мари за нея вместо мен? — обикновено веселото лице на Манди беше сериозно, когато кимна. — Добре. Благодаря ти — на ръба да се разплаче, Лора се стегна.

Джеймс каза:

— Ще дойда пак утре сутринта да свърша някои работи. Ще се видим тогава.

Страхувайки се да заговори, Лора само поклати глава утвърдително. Махна на Манди, която бе възвърнала оживлението си, когато потеглиха.

Набелязаните задачи отнеха на Лора по-малко време, отколкото се бе надявала. Прибра се на номер двадесет и две точно по заник слънце. Здрачът винаги я изпълваше с тъга. Влезе в къщата и завари стаите порозовели от залеза. Обзе я непоносима печал.

Качи се на горния етаж и запали лампата в спалнята си. Продълговатите сенки, които тя хвърляше по стените, подсилваха тегнещата над нея самота. Тихото шумолене, предизвикано от свалянето на дрехите ѝ, не можеше да разчупи тягостната тишина.

Индиго Плейс, двадесет и две се нуждаеше от хора.

От семейство. Джеймс и Манди бяха семейство. Смехът на детето бе накарал внушителните стаи да зазвънтят с нов живот. Лора проявяваше егоизъм, живеейки там, когато на Пейдънови им трябваше дом.

Какво оправдание имаше да остава до края на отреденото време? След като мебелите бяха продадени, действително не съществуваха причина да отлага заминаването си. Беше получила няколко отговори на молбите си за преподавателско място. За броени дни щеше да опакова малкото си вещи, да ги натовари на колата и да напусне. Можеше да пътува съвсем икономично до отделните краища, където я викаха на събеседване, докато си намери работа и открие къде да се настани.

Освен чисто практически съображения, имаше и емоционални.

Джеймс ѝ липсваше, когато не беше край нея. Толкова бе свикнала вече с навъсеното му лице и тъжни очи, че ги виждаше дори насън. Гласът му, преливащ от дързост и недомлъвки, вече не я дразнеше, а напротив, бе ѝ станал скъп. Начинът, по който се движеше, ухаеше и се обличаше, се бе превърнал в мярка за сравнение, по която преценяваше другите мъже.

Животът ѝ вече не беше същият, откакто той бе изплувал с гръм и трясък от мрака върху мотоциклета си. Той я караше да се замисля. Да се смее. Цялата да тръгне.

Докъде се простираше глупостта ѝ? Колко трогателно смешна жена беше. Да се влюби в мъж като него бе пагубно. А тъкмо това се бе случило. Подобно на мнозина преди нея и тя се бе поддавала на чара му, в който всъщност нямаше нищо осъзнато. Именно това го правеше толкова неотразим. Неговото непукистко държане бе предизвикателство за всяка жена, която срещаше. Всяка си въобразяваше, че е единствената, способна да го изтръгне от непоклатимото му нехайство.

Но благопристойната госпожица Лора Нолан не можеше да се впусне да съблазнява Джеймс Пейдън, беше абсурдно да храни надежди, че ще успее да възбуди интерес у него, камо ли плътски желания. Трябва да се махне, преди да е сторила някоя глупост и да се е изложила напълно.

Утре ще му каже. Ще я заболи, но по-късно ще е още по-мъчително, защото от ден на ден все по-силно се влюбваше в него.

Утре.

Когато слезе на долния етаж да пие кафе, колата му вече беше на алеята. Тя надникна от прозорците на няколко стаи, но никъде не го видя. След като изпи поне две-три чаши с кафе, за да се подсили за предстоящата среща, най-сетне се осмели да излезе навън. Не го беше забелязала преди, но небето бе мрачно. Надвисналите облаци предвещаваха дъжд и Лора потрепери от силния вятър.

Най-напред отиде да потърси Джеймс на кея, макар че никъде не се мяркаше. Тъкмо се връщаше към къщата, когато заваля. Дъждът не беше ситен ръмеж, дето постепенно се усилва в порой, а още от самото начало рукна като из ведро. В един момент беше суха, в следващия я

ливна обилна водна струя. Хукна към първия изпречил се подслон, конюшната.

В зрачната постройка беше тъмно. Миришеше на сено, коне и кожа, съвсем не неприятно за човек, свикнал от малък с удоволствието да язди.

Лора изтръска дъждовните капки от косата си. Застанала до самата врата, тя гледаше отвътре сребрилата водна пелена, която падаше между нея и къщата.

— Пипнах те!

Тя нададе пронизителен писък от страх и изненада, когато някой сграбчи раменете ѝ отзад. Обърна я и тя се озова лице в лице с Джеймс.

— Изплаших ли те?

— И още питаш! — каза тя, преструвайки се на ядосана. В действителност сърцето ѝ заблъска лудо при вида му. — Не знаех, че си тук.

— Айде бе! Аз пък мислех, че затова се втурна насам.

— Втурнах се, за да избягам от дъжда.

Той погледна над рамото ѝ.

— Наистина здраво вали — после се втренчи право в очите ѝ. — Може да се наложи да останем тук за дълго.

Лора беше убедена, че и змията е пошушнала нещо подобно на Ева.

Джеймс още я държеше. Ръцете му бяха обгърнали плътно раменете ѝ. Гърдите ѝ се притискаха в него. Той я загледа. Тя неспокойно навлажни устни.

— Какво правеше тук?

— Ммм? — попита занесено той. Очите му поглъщаха дъждовните капки, които покриваха косата ѝ като лъскава мрежа. — О, ами аз, въъ...

Той пристъпи няколко крачки напред, избутвайки я назад.

— Джеймс?

— Ммм? — продължаваше да се взира в лицето ѝ.

— Канеше се да кажеш нещо — прошепна едва чуто тя, когато гърбът ѝ се озова до стената.

— Така ли?

— Да.

Опрял ръце на раменете ѝ, той я притисна до стената, наведе се и прилепи уста към нейната. Изви глава и устните им се сляха напълно. Всички евентуални възражения от страна на Лора останаха впримчени в гърлото ѝ. Устните ѝ откликнаха на пламенния натиск на неговите, но тя продължаваше да се сдържа.

— Хайде, мила, целуни ме и ти.

— Не искам — отвърна тя и изстена.

— Не е вярно. Искаш и знаеш как аз искам. Целуни ме така.

Когато езикът му се стрелна по ръба на устните ѝ, те се разтвориха като крехки венчелистчета. Той изръмжа от удоволствие и пъхна езика си между тях. Проникна в сладката, влажна кухня на устните ѝ, плякосвайки я нежно, карайки я да настръхва с всеки изкусен тласък.

Ръцете му се спуснаха надолу по нейните, докато обхванаха свободно китките ѝ. Вдигна ги на раменете си и ги остави там, след което притисна длани към бузите ѝ. После ги прокара нагоре-надолу по ребрата ѝ и замилва извивката на талията ѝ. Ръбовете на дланите му се триеха гальовно в краищата на гърдите ѝ.

Пристъпи още по-близо, но когато и това му се стори недостатъчно, прегърна я през кръста, опря длани на гърба ѝ и я привлече към себе си, сгушвайки се целият до нея.

Тя извика сепната, когато усети коравата му възбуда върху най-нежната, най-уязвима част от тялото си. Той се отърка в нея със съкровена подкана. Умът ѝ напълно излезе от строя. Тя инстинктивно го притисна между бедрата си.

От гърдите му се изтръгна нисък съвкупителен стон и той пъхна езика си още по-навътре в устата ѝ. В същото време ръцете му я галеха отзад, мачкаха я стръвно и я притегляха все по-силно и по-нависоко към тялото му.

Той откъсна устните си от нейните и ги залепи пламенно върху опънатата ѝ шия.

— Аз горя — промълви дрезгаво той. — Ти също. Дай да потушим този огън.

Задърпа пешовете на ризата ѝ и я измъкна от колана на панталоните. Когато почувства ръката му върху голия си корем, тя ѝ се стори нагорещена като дамга и я накара внезапно да осъзнае колко далеч са отишли.

— Не, Джеймс — възрази немощно тя.

— О, да, мила — и разкопча най-долното копче на ризата ѝ.

Лора изпадна в паника.

— Не — тя го блъсна в гърдите достатъчно силно, за да проумее думите ѝ. Той примигна, но трябваше да изминат няколко секунди, докато замъглените му от страст очи се избистрят.

— Защо? — гъстите му вежди високо се ключиха. — Ти го желаеш.

Тя енергично поклати глава.

— Не. Искам да поговорим.

— Да говорим? — той се пресегна и нави един кичур от косата ѝ около пръста си. Избърса влагата от целувката им по устните ѝ с него. — Харесва ми как... говориш.

— Не, Джеймс, изслушай ме. Искан да ти каже днес, че заминавам. Вдругиден, ако успея да се приготвя — тя не обърна внимание на слияното му изражение и припряно продължи нататък. Започнала веднъж, бързаше да свърши, да изрече всичко, преди да я разубедят. — Вече няма причина да оставам след уреждането на въпроса с мебелите. Мога да си събера багажа и да тръгна подир няколко дни.

— Къде заминаваш? — лицето му беше мрачно и напрегнато.

— Още н... не знам със сигурност. Но вие с Манди трябва да се нанесете веднага. Къде е тя, между другото?

— Наел съм жена в града, която я гледа в мое отсъствие.

Лора би предположила, че госпожа Пейдън се грижи за внучката си, но не задълба на тази тема. Нямаше време. Защото в мига, в който ѝ хрумна това, всички мисли изхвъркнаха от главата ѝ, когато той заяви:

— Искан да останеш.

— Да остана? — гласът ѝ бе изнемощял колкото тялото.

— Да, като икономка.

Гърбът ѝ се вдърви и брадичката ѝ се вирна нагоре.

— Не съм изпаднала чак толкова, господин Пейдън — понечи да го заобиколи, но той я улови за рамото и отново я притисна до стената.

— Изслушай ме първо, преди да се фръцнеш и да си идеш. Нямам предвид икономка, която да чисти и готви, вече съм се погрижил за това.

— Да си икономка е почтена професия. Но аз просто не желая да работя за теб.

— Откъде знаеш? Още не съм ти казал какво имам наум — когато тя само го изгледа втренчено с хладно снизхождение, той продължи: — Необходима си ми като пазителка на Индиго Плейс, двадесет и две. Нещо като домакиня. Една икономка ще знае какво да почисти, но дали ще знае кога да смени цветята в стаите и какви да сложи? Нужен ми е някой, който да избира порцелановите сервизи при посрещането на гости, да определя менюто и така нататък. Сега разбираш ли?

— Да, разбирам, но идеята е смешна. Тази работа почти няма да ме ангажира. Преструвките настрана, но на мен ми е необходима постоянна, платена работа.

— Аз ще ти плащам.

— Колко? — той ѝ каза и тя хлъцна, като чу сумата. — Само да редя цветя и да избирам сервизи?

— И да ми водиш кореспонденцията, и да ми помагаш за Манди. Мога да измисля хиляди неща.

— Да, но не и аз. Каквото и да правя, не мога да оправдая подобна заплата.

Той отмахна един непокорен кичур от косата ѝ с нетърпелив жест.

— Виж какво, предлагам ти работа, която ще вършиш дяволски добре. И за двама ни ще е добре. Необходима си ми, а знам, че и ти се нуждаеш от тази работа.

Тя бавно изпусна дъха си от дробовете. Затвори очи. В душата ѝ се бореха чувства на ярост и унижение, но първото надделя. Испита желание да се нахвърли грубо върху него. Но вместо това, когато накрая отвори очи и заговори, думите ѝ бяха премерени, ала трептяха от отвращение.

— Да не си посмял да ме съжеляваш! — в нея кипеше гордостта на всичките ѝ предци. — Не се нуждая от твоите подаяния, нито от нечии други. Не искам да работя за никой *Пейдън*, нито да получавам милостиня от тях.

Той пъкна палци в гайките на колана си и впи в нея изпепеляващ поглед. Изтегли долната си устна, прехапана между зъбите.

— Добре. А какво ще кажеш да се омъжиш за един от тях?

ГЛАВА ШЕСТА

— Да... се омъжа? Да се омъжа за теб?

Той кимна веднъж.

— Да, да се омъжиш за мен.

— Но това е абсурдно!

— Защо?

— По милион причини! — Лора разпери широко ръце, сякаш да обхване всичките.

— Ние сме двама необвързани, напълно зрели хора. Обикновено това е достатъчно за двама души да се оженят.

Колкото и да изглеждаше разумно, предложението ѝ се струваше толкова нелепо, че тя още стоеше онемяла. Той обаче бе въоръжен с цял арсенал от аргументи.

— Моля те, Лора, изслушай ме, преди да ми дадеш окончателен отговор — млъкна, за да събере мислите си.

За първи път Лора си го представи в ролята на делови мъж. В подобно настроение налагаше внимание.

— Въобщо не се заблуждавам как ще ме приемат тук в Грегъри. Завърнах се в града, натъпкан с пари, но има много неща, които не могат да се купят с тях, както ти откровено ми заяви преди няколко дни — устните му се изкривиха в бегла усмивка. — Заминах от града като черна овца, като непрокопсаник. И така се е врязало името ми в паметта на всички. Ще минат години, преди това положение да се промени, ако въобщо се случи.

Тя понечи да го прекъсне, но той вдигна и двете си ръце, за да я спре.

— Както навярно ти е известно, хич не ми пука какво мислят за мен, но за нищо на света няма да им позволя да се отнасят пренебрежително към Манди, само защото е моя дъщеря. Не мога да ѝ гарантирам достойно място в обществото, но ти можеш. Ако Лора Нолан стане нейна доведена майка, Манди ще бъде добре дошла във

всеки кръг. Ненавиждам тези клики, но те са част от живота в този град.

— Тогава защо не избра да живееш другаде?

Той ѝ хвърли лукава усмивка и сви рамене.

— Тук е моят дом — улови ръцете ѝ и ги стисна между дланите си. — Ако проникването в тези затворени групировки е единственият начин да осигуря на Манди прилично обществено положение, така и ще сторя. Не искам да я изолират от купоните, както постъпваха някога с мен.

Лора притежаваше достатъчно благоприличие и се засрами.

— Ако само това искаш, мога да ти помогна, като я представя...

Той категорично поклати глава.

— Дъщеря ми има нужда от майка, Лора. Аз не мога вечно да замествам и двамата родители. Никога не съм бил отличник, но не е трудно да се досетя за това. Тя се нуждае от женско влияние. И колкото по-голяма става, толкова по-важно ще бъде то за нея.

— Можеш да наемеш някого както преди.

Той отхвърли неубедителното ѝ предложение с пренебрежително махване.

— Няма смисъл — взря се внимателно в нея. — Мислиш ли, че постепенно можеш да започнеш да я харесваш?

— Да харесвам Манди? Джеймс, та тя е прелестна. Разбира се, че ми харесва и съм сигурна, че след известно време ще я обикна до полуда. Но тук се преплитат много други неща.

— Като например?

Тя го изгледа с раздразнение.

— Например, че ние с теб нямаме нищо общо помежду си. Например, че ти можеш да се влюбиш в друга. Или пък аз.

Той се навъси.

— Не си влюбена в друг, нали?

— Не — влюбена съм в теб, помисли си. И ми се пръска сърцето, че ми предлагаш да сключим брак, сякаш е търговска сделка. — Просто нищо няма да излезе, това е.

— Запазването на Индиго Плейс номер двадесет и две не струва ли няколко жертви?

Едно на нула за тебе, каза си наум тя. Но още не беше готова да се съгласи.

— Искането да прекарам остатъка от живота си с теб едва ли може да се нарече няколко жертви.

Той подпря ръка на стената зад главата ѝ и се наклони напред.

— Толкова ли съм ужасен?

Не. И точно в това бе въпросът. Примираше да ѝ се закълне в неувяхваща любов и изпепеляваща страст, а той я уговаряше да се настани при тях като гувернантка, като управителка с препоръки в обществото. Искаше от нея да стопи леда в отношението на града към него, а тя искаше да сгрыва леглото му.

— От този брак ти ще се сдобиеш с майка за Манди и с общественото признание на фамилното ми име.

— А ти ще продължиш да се грижиш за Индиго Плейс. Пазарлъкът е съвсем честен, според мен. Ще хвърля достатъчно пари, за да изплатя останалите дългове на баща ти.

— Не съм курва, която можеш да купиш, Джеймс Пейдън.

На лицето му се изписа искрено разкаяние.

— Извинявай. Бях непроситимо нетактичен. Не исках да кажа, че си за продан. Разбираш ли, Лора, аз, както и дъщеря ми, се нуждаем от твоята опека. В бизнеса ми провървя. Свикнах да играя твърдо с големите акули. Оправих речника си — поне през повечето време — и държането си на масата. Но още съм невежа, когато става дума за изтънчени обноски. Научи ме.

— Не мога да мисля — тя изстена и притисна слепоочията си с пръсти. — Всичко е толкова...

— Изненадващо? Знам. Поне за теб. Аз го умувам от дни.

— *Дни!* Защо не изчакаш няколко седмици, месеци?

— Нямам време — отвърна той и поклати глава. — Манди тръгва на детска градина от есента. Искам всичко да е уредено дотогава.

Лора изглеждаше отчаяна.

— Не знам защо изобщо говоря за това. Напълно е лишено от смисъл.

— Напротив. Кажи, да.

— В действителност ние сме си почти чужди.

— Познаваме се от години.

— Но без да сме били... били...

— Близки — изрече той думата, която толкова я затрудняваше.

— Да — тя наведе глава, докато брадичката ѝ едва не се опря в гърдите. — Уговорката просто споразумение ли ще бъде или ще очакваш от мен да ти бъда истинска съпруга? — Сърцето ѝ блъскаше лудо и до болка в гърдите ѝ.

Той подпря брадичката ѝ с пръст, вдигна главата ѝ и я бутна назад, докато погледът ѝ се изравни с неговия.

— Да не би да мислиш, че ще се ожения, без да очаквам от спътницата си да дели леглото ми?

Устните ѝ трепереха толкова силно, че тя не можа да отговори. Само поклати глава. Очите му се заковаха върху влажните ѝ, развълнувани устни.

— Нямам търпение да те пхна под себе си в леглото — прошепна дрезгаво. — И когато това стане, ще ти доставя най-голямото удоволствие, което си изпитвала, госпожице Лора — тя изстена тихо. — Кажи, да.

— Аз...

Той ѝ лепна пламенна, страстна и кратка целувка на устните и се отдръпна.

— Не приемам отказ. Кажи, да.

Тогава я целуна по-настойчиво, леко триейки устни в нейните, докато ги разтвори. Дълбоката, упойваща целувка отне разсъдъка ѝ. Тя се поддаде на повелята на устните му.

Не знаеше задръжки, целуваше я като че е последната жена на земята и приближава свършекът на света. Целуваше я с първична освободеност, сякаш за него не важат никакви обществени условности. Устните я смъдяха, когато най-сетне ги пусна.

— Е?

— Да.

— Кажи го.

— Да, ще... ще се омъжа за теб, Джеймс.

— Ще станеш Пейдън?

Тя кимна, устните ѝ вече нетърпеливо се протягаха към неговите за нова целувка. Не остана разочарована. Ако преди това езикът му беше необуздан, сега се развилия като обезумял в устата ѝ. Тя се разтопи под него, почувства се сякаш без кости, омекнала и поженствена от всякога в живота си. Неговата мъжественост изискваше женственост от нея. Той я извличаше от всяка нейна пора.

Докато устата ѝ охотно участваше в неистово чувствената целувка, той разкопча докрай блузата ѝ.

Пъхна ръката си под нея на гърба и освободи сутиена ѝ. Прокара длани отстрани по тялото ѝ под разхлабената дреха и обви с шепи налетите ѝ, топли гърди.

— Господи, откога умирам да го направя — прошепна той в ухото ѝ с ръмжене. Разтворените му устни се плъзгаха надолу по шията ѝ, докато ръцете му опипваха гърдите ѝ. — Подлудявах ме. До несвяст — той изстена, щом краищата на пръстите му докоснаха нежните връхчета.

Лора изхленчи от копнеж и срам, когато зърната ѝ се втвърдиха под сладостния натиск. Люлката на нейната женственост беше топла, пулсираща и влажна. За първи път в живота си изпита желание да бъде обладана от мъж.

— Точно така, мила. Потананикай ми. Защото, когато проникна в теб, телата ни ще запечат. Обещавам ти — Джеймс леко подви колене и погали гърдите ѝ с разтворените си устни. Ръцете му милваха задната част на бедрата ѝ, раздалечи ги едва-едва и когато се изправи, неговата мъжественост се намести в меката, податлива вдлъбнатина.

— Джеймс! — Лора тръпнеше от вълнение, но се стъписа от потресаващото съприкосновение.

Страстта му мигновено се стопи и преля в нежност. Взе да я успокоява галювно.

— Шшт, шшт — зарови пръсти в косата ѝ и притисна устни към бузата ѝ, дишайки тежко, докато и двамата възвърнаха равновесието си. — Не се тревожи. Не искам първото ни сливане да стане в хамбар. Искам легло. Брачно легло. С теб в него — той се отдръпна и внимателно загърди блузата ѝ. — Имах жена, но само по договор. Обви лицето ѝ с длани и се взря в него. — Ти ще бъдеш моята невеста.

Щом колелата се завъртяха, нищо не можеше да спре Джеймс, който притежаваше мощта на парен валяк. Очевидно бе обмислил женитбата им много по-издалече, отколкото признаваше. Иначе приготовленията нямаше да се задвижат с бързината на телеграфна лента.

Той позвъни на Лора по-късно същия следобед, за да ѝ съобщи, че сватбата им ще се състои в събота в съдебната палата. Така ѝ оставаше по-малко от седмица за подготовка.

Рано на другата сутрин в полукръглата алея пред къщата с громолене спря познат пикап. Още преди съпругът ѝ Бо да успее да ѝ подаде ръка, Гладис слезе и се втурна запъхтяна по стълбите към предната веранда, за да прегърне Лора, която наблюдаваше неочакваната им поява, зяпнала от изумление.

— О, толкова се радвам да ви видя — извика тя. — Но какво правите тук по никое време?

— Връщаме се на работа, ето какво — отвърна Гладис.

— Връщате се...

— Господин Пейдън ни нае отново и то съвсем навреме, надявам се — каза Гладис престорено сърдито. — Кой знае на какво прилича кухнята ми — тя измъкна престилка от огромната си ръчна чанта и я върза около пълната си талия.

— Бо, цял ден ли смяташ да висиш там и да се хилиш като опосум, или ще внесеш багажа в нашето крило и ще се заловиш да туриш двора в ред? Боже, боже, виж тая леха.

— Ела да влезем вътре, агънце — тя прегърна властно Лора през раменете. — Махни се от тая жега. Ще ти спретна закуска. Станала си на вейка. Бас държа, че не си яла като хората, откакто твоята Гладис си отиде.

С присъщия ѝ навик да се разпорежда, Гладис отново се възцари като икономка. Когато зърна сълзи в очите на Лора, тя моментално се закахъри и притисна младата жена в яките си обятия.

— Не, няма нищо — увери я Лора. — Просто много се радвам, че двамата с Бо се върнахте при мен.

— Хайде, хайде, агънце, стига си плакала. Ние ще се грижим за теб, както обещахме на скъпия ти татко. А с тая Манди Пейдън ще имам друго мъниче за глезене. Напомня ми за теб, когато беше на нейните години.

Завръщането на Бъртънови освобождаваше Лора от отговорността да се занимава с домакинството. Лошото беше, че така ѝ оставаше повече време, през което да си блъска главата над бъдещия брак с Джеймс Пейдън.

През следващите дни той бе обявен официално. Тя наистина щеше да се омъжи за него. Лора се бе надявала, че в светската хроника ще се появи само дискретно съобщение за предстоящата им женитба. Но излезе, че във вестника бе отпечатана подробна статия за тях. Тя бе описана като най-бляскавата всепризната южна красавица на грегърското общество, докато Джеймс бе представен като завърналия се неотразим герой, спечелил сърцето ѝ.

Той се смя на прочувствения репортаж, спомняйки си времето, когато някой бе изпратил уводна статия за вандалщината в гимназията.

— Това беше, когато аз и част от приятелите ми в пристъп на пиянско въодушевление решихме, че топът на Конфедерацията пред съдебната палата би изглеждал по-добре, ако го боядисаме в розово.

— Наистина ли го направихте? — възкликна Лора и прихна при спомена за гражданското възмущение, надигнало се след въпросната случка. Седяха на верандата на Индиго Плейс върху плетената люлка. Манди беше с Гладис в кухнята, където ѝ помагаше да омесят чаени курабийки. — Мълвеше се, че вие сте го сторили, но аз си мислех, че са само слухове.

— Използвахме постна боя — в гласа му прозвуча разкаяние, но после намигна на Лора по начин, който я накара да мисли, че пак би повторил лудорията си, стига да можеше.

— Ти си лошо момче.

— Вярно е — привлече я към себе си за сладна целувка. — И теб ще направя такава — обеща ѝ той и гальовно изръмжа.

Точно от това се страхуваше. Откакто бе приела предложението му, той не пропускаше случай да я целуне или помилва. След всяка целувка тя тръпнеше от желание. И макар че усещането ѝ беше приятно, то я изпълваше с опасения.

Наглед градът приемаше блудния син в лоното си, но Лора не се залъгваше с тази привидна промяна. В съзнанието на неговите граждани Джеймс завинаги щеше да си остане оня необуздан хлапак Пейдън. Сега, когато предстоеше да се омъжи за необуздания хлапак Пейдън, изведнъж се бе превърнала в прицел на коси замислени погледи, каквито някога хвърляха на момичетата, които ходеха с него на автокино.

Лора държеше главата си гордо изправена и невъзмутимо изслушваше поздравленията за сватбата си. Вътрешно едно палаво

дяволче я изкушаваше да каже: Да, целувките му са точно такива, за каквито претендират и повече дори. Трябва да си адски щастлива.

Ако светските многознайковци в града любопитстваха какви са отношенията между невестата и младоженеца, то те положително бяха луди от завист заради овалния диамант, тежащ шест и половина карата, върху лявата ѝ ръка.

— Но, Джеймс, това е... аз не мога да... Защо...

Когато той надяна пръстена на средния ѝ пръст, тя успя само да запелтечи в отговор.

— Напомняше ми за теб — каза той, взирайки се в очите ѝ. — Отвън е студен и гладък, но дълбоко в него бушува буен огън.

— Но той е толкова... голям — последната дума беше изречена с немощен глас. Той гризеше ухото ѝ.

— Мила, нямам търпение да разпаля огъня в теб.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя се отдаде на бурната му целувка.

— Къде ще спим? — прошепна той въпроса срещу устните ѝ, когато леко се отдалечи.

— Кога? — попита замаяна тя, като почти си помисли, че се кани да я замъкне веднага в леглото.

Той се изкиска.

— Когато се оженим.

— О! — тя се изчерви силно, отдръпна се рязко и направи неуспешен опит да приглади косата си. — Не знам какво ми хрумна.

— Аз пък знам — с ленива усмивка прокара пръсти по гърдите ѝ. — И също съм навит. Адски. Но искам да изчакам до събота вечер. Искам да се наслаждавам на мисълта за теб. Освен това се боя, че Гладис ще ме напердаши, ако направя една погрешна стъпка спрямо агънцето ѝ.

Лора потрепери от чувствата, които галещите му пръсти предизвикваха у нея, но насили ума си да се съсредоточи върху повдигнатия от него въпрос.

— Манди ще вземе моята стая, нали?

— Струва ми се, че май позна. Тя я нарича Принцеската стая — каза той с усмивка, която пазеше само за дъщеря си. — Все едно, прекалено малка е за двама ни, не смяташ ли?

— Сигурно. А в главната спалня има камина. Може би ще е хубаво в студените зимни нощи.

— За настроение. Иначе за отопление не ни е нужна.

— Не, в къщата е включена целогодишна климатична инсталация.

— Аз говорех за съвсем друго — обгърна я с ръце и я привлече към себе си, после наведе ниско глава за поредна продължителна целувка.

Лора се мъчеше да не мисли за тази целувка на следващия ден, когато с помощта на Гладис започна да подготвя главната спалня за новобрачната двойка, която щеше да се нанесе в нея. Подир смъртта на майка ѝ спалнята и прилежащият будоар с банята бяха придобили облика на ергенско жилище. Рандолф Нолан бе оставил своя отпечатък върху помещението.

Без да лишава предишната си стая от принцеското ѝ очарование, Лора премести някои от своите лични вещи в главната спалня. Сложи нови чаршафи на леглото и подмени хавлиените кърпи в банята. Двете с Гладис бяха доволни от свършеното. Сега спалнята изглеждаше по-нежна и предразполагаща. На Лора ѝ хрумна думата романтична, но тя я изтласка от съзнанието си.

В деня преди сватбата Джеймс и Манди официално се нанесоха, вземайки със себе си съвсем малко неща, само дрехи, книги, грамофонни плочи и играчките на Манди. Той беше продал цялата покъщнина заедно с дома им в Атланта.

По здрач вече всички бяха приятно уморени. Манди се оплака, че трябва да прекара още една нощ в хотела, но Джеймс ѝ обеща, че ще е последната. Целувката му на сбогуване остави Лора без дъх и с омекнали колене.

— После — каза прегракнало той, когато най-сетне я пусна.

На следващата сутрин младоженката почти нямаше друга работа, освен да очаква с ужас часовете преди церемонията и да се прави на красива, както казваше Гладис.

Всъщност, ако Гладис не се намираше до нея на върха на стълбите да я окуражава със солидното си присъствие, тя едва ли щеше да успее да слезе по тях, за да посрещне Джеймс, когато дойде да я откара в града.

— Какво направих? — непрестанно се питаше тя.

Но щом влезе в съдийския кабинет с него и започнаха да изричат брачните им клетви, тя разбра защо е приела предложението му. Тя го обичаше. И искаше да живее с него. Това, че щяха да се настанят в Индиго Плейс бе допълнителна награда, почти без значение, осъзна тя, когато се обърна към него в края на кратката церемония.

— Здравсти, мила — прошепна той. Облеклото му беше наред, държането му — безупречно. Но зад благоприличието, подобаващо за тържествения случай, тя съзря мъжа, див, необуздан и опасен, съблазнително изкушение за порядъчните момичета като Лора Нолан. Целувката, която запечата страстно на устните ѝ, съвсем не се съобразяваше с условностите. Тя се проточи безкрайно дълго, докато съдията тактично се прокашля.

Само Гладис, Бо и Манди присъстваха на сватбата. По-рано през седмицата Лора нерешително бе попитала Джеймс дали майка му ще дойде, но той рязко ѝ бе отвърнал с не. И тя благоразумно не повдигна въпроса повече.

След като излязоха от съдебната палата, Джеймс настоя да ги покани на вечеря с шампанско в частен салон, който бе запазил в най-люксозния ресторант в града.

Когато се върнаха в Индиго Плейс, Лора имаше нетърпимо главоболие. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Джеймс навярно го бе усетил. Той се приближи зад гърба ѝ, докато помагаше на Манди да разопакова последния си куфар. Нежно постави ръце върху раменете на Лора и каза:

— Плащам на Гладис, за да върши това. Иди си в стаята и си почини. Аз ще дойда след малко.

— Но Манди...

— Ще я сложа да си легне — целуна Лора отзад по врата. — Свали тази рокля. Прекрасна е и ти стои страхотно, но съм сигурен, че можеш да намериш нещо по-... удобно, в което да се преоблечеш. Извини ме за баналния израз.

Тя целуна новата си дъщеря за лека нощ, благодари на Гладис и Бо, който внасяше останалия багаж на Джеймс, и пожела на всички приятни сънища.

Глътна два аспирина, изкъпа се с надеждата, че успокояващата топла вода ще поотпусне опънатите ѝ нерви. Прекара дълго време пред огледалото в будоара, разреши косата си, обтри се с лосион, докато

кожата ѝ стана мека като коприна и си сложи парфюм на такива скандални места, че се изчерви от срам. Нагласена като за първа брачна нощ, тя отиде в спалнята, запали навсякъде ароматизирани свещи и накрая оправи леглото.

Усилията ѝ бяха възнаградени. Когато Джеймс влезе в стаята, той се закова на прага и едва след няколко секунди тихо притвори вратата след себе си. Изглеждаше изненадан и доволен.

Застанала в средата на спалнята, нервно кършейки ръце, Лора попита:

— Манди добре ли е?

— Спи. Взе, че предума Гладис да ѝ изпее една приспивна песен. Гладис едва не заспа преди Манди — той се смееше под мустак, докато събличаше тъмното сако на костюма си. Беше прекрасен само по строга жилетка. Тя обвиваше стройното му тяло и прилепваше на тънкия му кръст.

Той остави сакото на канапенцето, което Лора бе преместила в спалнята. Тя го взе и го отнесе в будоара. Той я последва, разкопчавайки изящно подредените копчета на жилетката си. Тя окачи сакото му и се пресегна за жилетката, която той метна на столчето пред тоалетката.

— Какво правиш? — той улови ръката ѝ във въздуха, докато посягаше към една закачалка.

— Окачвам ти дрехите.

Той издърпа жилетката от ръката ѝ и небрежно я захвърли на пода.

— Постъпката ти е възхитителна, достойна за една съпруга, но... — той сведе глава и се сгуши в шията ѝ — аз се сещам за други вид съпружески задължения, за които бих предпочел да се захванеш.

Той я сграбчи в обятията си и я притисна до гърдите си. Тя се вкопчи в ризата му отпред, за да не падне, когато я понесе в спалнята. Взираше се в нея с напрегнато лице. Пусна я отстрани до леглото.

— Казах ли ти каква красива булка беше? — тя поклати глава и косата ѝ погали пръстите, които милваха шията ѝ.

Той изцъка.

— Ама че съм и аз, срамота. Ти беше — и сега си — много красива. Роклята ти стоеше идеално — очите му зашариха по тялото ѝ,

плъзгайки се по пастелно синьото неглиже от дантелена коприна. — Но така ми харесваш повече — промълви хрипкаво.

Долепи устни до нейните. Устните им се разтвориха. Езиците им се докоснаха. Когато целувката се задълбочи, той смъкна дантеления пеньоар от раменете ѝ. Той се свлече на килимчето в краката им. Лора тръпнеше от удоволствие, докато ръцете му се спускаха по тялото ѝ, спирайки се често, за да изследват някоя извивка или да се насладят на някоя вдлъбнатина.

Вдигна глава и погледна гърдите ѝ през прозрачните чашки, които ги придържаха. Присви очи и изстена.

— Господи, направо ме...

Той скръцна със зъби, изсъска и стисна клепачи. Потърси ръката ѝ до тялото, намери я и я поднесе напред, намествайки я върху дюкяна на панталоните си.

Лора пребледня, после цялата пламна. Но Джеймс не забеляза, защото очите му продължаваха да бъдат затворени, беше се бе отдал докрай на сладостното усещане, че пръстите ѝ са сключени около него. Нашепваше ѝ думи и изрази, които я ужасяваха и я караха да трепери.

— Хубаво е, толкова е хубаво — промълви той в опит да възбуди словесно жена си.

След няколко минути отвори очи и дълбоко въздъхна, хвърляйки ѝ разочарована усмивка. Пусна ръката ѝ и тя се дръпна от тялото му.

— Не искам да бързаме. А аз няма да мога да се сдържа, ако наблегнем на това.

Тя кимна безмълвно, съмнявайки се, че някога ще си възвърне говора. Беше застинала като статуя, когато той посегна към копчетата на ризата си и ги разкопча. Изхлузи дрехата със замах и тя последва пеньоара ѝ. Остави Лора да стои, а той приседна на леглото, за да си събуе обувките и чорапите. Лора изглежда не бе в състояние да предприеме нищо без напътствие. Сякаш бе загубила способността си да мисли самостоятелно, камо ли да се помръдне.

Джеймс разхлаби колана си и разкопча панталоните, но спря дотам. Очите му, които не се откъсваха от примамливата гледка на гърдите ѝ, очертани под предизвикателната нощница, се отместиха към лицето ѝ.

— Дори не мога да се съблека от нетърпение да те докосвам — отбеляза той с тих смях.

Леко стисна талията ѝ с ръце и я привлече към ръба на леглото между раздалечените си бедра. Потърка лице в гърдите ѝ. После разтворените му устни се плъзнаха по тях. Езикът му я близна през дантелата. Ръцете му се спуснаха от кръста към хълбоците ѝ, сетне отзад, галеха, стискаха и я притегляха все повече към него.

— Миришеш на хубаво. Спомням си, че исках да се приближа до теб, за да усетя уханието ти. Мислех, че никой не може да бъде по-чист и по-свеж, отколкото изглежда госпожица Лора Нолан. Но ти си — той нададе стон на неистово желание, зарови нос в ямичката между гърдите ѝ, подчертана от плътно прилепналата нощница.

По нея отпред имаше цял ред перлени копченца. Бяха по-скоро за украса, отколкото за друго, защото нощницата лесно можеше да се облича и съблича, без те да се пипат. Но Джеймс реши сега да ги разкопчее едно по едно. Вършеше го бавно, като спираше след всяко, за да обърне внимание на ивичката плът, открила се под него. Копчетата изскачаха от нежните илици и гърдите ѝ се надигаха между разширяващия се дантелен отвор, докато се откриха напълно.

Лора нямаше представа колко изкусителна може да е мъжката уста. Тя наблюдаваше как Джеймс я местеше от едната ѝ гърда върху другата. Видя търсещите движения на устните му, хлътването на бузите му, гъвкавите приплъзвания на езика му. В един миг насладата, която ѝ доставяха, стана нетърпима и тя затвори очи. Цялата я намокри. Въздухът я охлади, когато главата му се спусна надолу. Целуна корема ѝ и всяко ребро.

Целуна пъпа ѝ. Слезе по-ниско. Целуваше я на места, където на Лора и през ум не ѝ бе минавало, че е позволено.

Тя се носеше в море от чувства, все нови, непознати и прекрасни. Пръстите ѝ бяха вкопчени в косата му и несъзнателно стискаха копринените кичури. Когато ръцете му я обгърнаха отзад и я притиснаха още по-близо към галещата му уста, тя изви гръб и му помогна, без дори да се замисли.

Опомни се едва в момента, в който той я дръпна нежно на леглото и се отпусна върху нея. Вдигна унесено сините си очи и срещна напрегнатия му зелен взор. Дъхът му излизаше на пресекулки и я блъскаше в лицето на горещи талази.

— Искам те — без да откъсва пламенния си поглед от нея, плъзна ръка към дюкяна си и го разкопча. Лора се втренчи в него

омагьосана като кошута, попаднала в полезрението на ловеца. Изстъргването на ципа му бе последвано от шумоленето на триещ се в кожа плат, когато той смъкна панталоните си надолу и ги изрита с крака. Опря едното си мускулесто бедро върху нейното.

— Пригответи се. Ще те целуна така, както винаги съм мечтал — гласът му беше груб, дълбок и агресивен.

Устните му се спуснаха припряно и настойчиво, но тя ги очакваше. Езикът му дръзко разтвори устните ѝ, но когато го пъкна в устата ѝ, устните ѝ се склучиха около него и го засмукаха по-навътре. Ноктите ѝ се забиха в гъвкавите мускули на гърба му.

Той мушна коляно между бедрата ѝ и се отпусна върху едната ѝ страна, за да усети по-силно възбудата му. Отърка се в бедрото ѝ. Звучите, които долитаха от рунтавите му гърди, бяха изпълнени с копнеж и настървение.

Остави устните ѝ порозовели и влажни и плъзна уста към гърдите ѝ. Страстните му целувки бяха смекчени само от желание да ѝ достави наслада, равна на неговата. Езикът му беше пъргав и игрив. Той изпълняваше всичките му прищевки и сбъдваше най-невероятните ѝ блянове.

Едната му ръка се спусна отвън по бедрото ѝ към коляното. Прихвана го отдолу и го повдигна, за да погали чувствителната вътрешна страна на бедрото. Нагоре, нагоре, към източника на топлината, която я изгаряше.

Реакцията, с която посрещна докосването му, бе бурна, но прекрасна. Гръбнакът ѝ се изви над леглото и тя извика пронизително, примряла от екстаз. Запъктян, едва удържайки се да не я обладае веднага, той прокара върха на пръста си около портите на нейната женственост. Лора жално прошепна името му и сграбчи раменете му. Джеймс продължи да изследва навътре. Галеше меката плът. Проникваше във влагата ѝ. Все по-дълбоко.

След миг той седеше до ръба на леглото и подпираше главата си с ръце, свил лакти върху коленете си. Дишаше на пресекулки и изпълваше красивата, романтична спалня с накъсани хрипове.

Похлупила с едната ръка очите си и отпуснала другата, безпомощна и уязвима, с дланта нагоре до тялото, Лора хапеше долната си устна, за да не се чуе плачът ѝ.

— Защо не ми каза?

— Не разбирам. Какво да ти кажа?

— Че си девствена.

— Аз... — тя се опита да навлажни устата си, като преглътне, но не успя. — Мислех, че знаеш.

— Е, не знаех.

Той сърдито се надигна от леглото и прекоси стаята с гигантски крачки. Сепната от внезапното му ставане, Лора подскочи. Той се приближи до старинната количка за чай, която служеше за барче. Лора бе решила, че ще придава уютен вид на стаята и въобще не бе допускала, че ще се окаже полезна. Но Джеймс махна запушалката на една кристална гарафа и си наля порядъчна глътка бърбън в чаша за уиски. Гаврътна питието на два пъти.

Като внимаваше да не го разгневи пак, тя придърпа чаршафа до брадичката си, за да скрие своята голота. Гърдите ѝ още носеха леки драскотини от наболата му брада, а беше сигурна, че устните ѝ също са белязани от стръвните му целувки. Така ги и чувстваше. Докато останалата част от тялото ѝ продължаваше да тупти от незадоволена възбуда.

— Има ли значение дали съм девствена или не? — попита разтреперана тя.

— Дали има значение? — той се извърна рязко. — Ами да, по дяволите, има.

Лора мигновено се вцепени от вида му. С изключение на гащетата му, той беше напълно гол и изглеждаше свиреп, мъжествен и изключително силен. Страстта му не бе напълно уталожена, забеляза тя, като плъзна очи надолу по тялото му, където гащетата стояха издути отпред.

Цялата му кожа имаше равномерен кафеникав загар. Космите по тялото му бяха светлокестеняви и опалени от лятното слънце. Ставаха по-тъмни само в гъстата ивица около пъпа.

— Защо? — тя беше искрено озадачена от тази ненадейна и рязка промяна в настроението му и от действителната причина, която се криеше зад нея.

Той прокара ръка през косата си, разрошвайки я още повече след набега на нейните пръсти. Очевидно бе сляп за факта, че е разсъблечен и че това направо съсипваше невестата му.

— Не разбираш ли каква отговорност поема мъжът, когато отнема девствеността на една жена?

Лора го зяпна, ококорила недоумяващо очи, и поклати глава. Той цветисто изруга и си наля още два пръста бърбън. Изсипа питието в гърлото си и остави чашата на количката за чай с такава категоричност, че другите стъкларии се раздрънчаха.

Обиколи стаята, за да угаси свещите, след което пристъпи към леглото с войнствена, олюляваща се походка. Веждите му бяха дълбоко свъсени. Устните му бяха нацупени като на малко момче, чието хвърчило току-що се е оплело в клоните на някое дърво.

Той пхна палци под ластика на гащетата си.

— Виждала си някога гол мъж?

Лора преглътна мъчително и поклати глава.

— Само в списанията.

Той отново изруга, този път по-тихо, но и по-грубо.

— Е, събери кураж тогава.

Тя се опита, но той не й даде много време. Едва ли щеше да има голямо значение. Нищо не можеше да я подготви достатъчно за изненадите на Джеймс. Възбудата му още не беше преминала. Но вместо да се изплаши или отврати, както той вероятно предполагаше, че ще стане, тя бе заинтригувана, развълнувана и изпълнена с любопитство — и ужасно разочарована, когато той изгаси осветлението.

Тя усети как матракът се огъна под тежестта му, щом се настани до нея. Зави се с чаршафа и й обърна гръб.

Никога досега Лора не бе се чувствала по-пренебрегната. Лежеше скована в тъмнината и се мъчеше да не тресе матрака с плача си. По бузите й се стичаха ручейчета от сълзи. Неспособна да ги съдържа повече, тя подсмръкна.

Джеймс се обърна към нея.

— Лора? — когато тя му отвърна с тихо хълцане, той отново изруга под нос, но се присламчи към нея и я прегърна през раменете. — Недей. Не плачи. Не ти се сърдя.

— Аз мислех, че съпрузите искат жените им да са девствени. И през ум не ми е минавало, че това ще те отблъсне.

Изобщо не беше отблъснат, но не й го каза.

— Ти не си виновна — рече той и загреба с пръсти косата ѝ. — Просто никога не съм разчитал, че ще бъда мъжът, който ще обезчести госпожица Лора Нолан и толкоз.

— Госпожа Лора Пейдън — прошепна тя в мрака.

Той се усмихна. И с риск да изгуби самообладанието си, се надвеси над нея и я целуна нежно по слепоочието.

ГЛАВА СЕДМА

Джеймс седеше на кея, клатеше босите си крака над водата и се наричаше с всевъзможни обидни имена, за които се сещаше. Когато изчерпа списъка, започна да си ги измисля. Когато въображението му се запъна, взе да изрежда какъв глупак е бил.

Предишната нощ имаше красива жена в леглото си. Гола и отзивчива. Красива, гола и отзивчива жена, която беше също и негова съпруга. А той като пълен идиот не я бе любил. За първи път, откакто бе загубил невинността си на крехка тринайсетгодишна възраст с едно опитно момиче на осемнайсет, което бе направило встъпителната крачка, Джеймс Пейдън се бе оказал неспособен да обладае жена.

Не физически неспособен. По дяволите, не, не физически. Физически, той още беше готов. Няколко пъти през нощта се бе будил, корав и примиращ от желание. До него Лора кротко спеше. Долавяше уханието, топлината и спокойното ѝ дишане.

Призори, отворен и вбесен от себе си, той отметна завивките и крадешком се измъкна от спалнята, без да се обажда на жена си. Нахлузи само чифт отрязани дънки, които безшумно извади от едно чекмедже, и се изниза навън.

Утринта беше влажна и тиха. В задушния въздух тегнеше ароматът на гардении и орлови нокти, които растяха на воля в горичката, опасваща Индиго Плейс 22. Слънцето се процеждаше през надвисналата над Сейнт Грегърския пролив мъгла, която тепърва щеше да се вдигне.

— Защо? — питаше се той. Защо откритието, че е недокосната, се бе оказало такава поразяваща пречка за него? След дълги размишления по въпроса накрая той стигна до известни заключения.

Първо, никога досега не бе обладавал девственица, поради същата причина, която бе изтъкнал на Лора предишната вечер. Не бе искал да се нагърбва с подобна отговорност. Доста странно, че женкар като него можеше да изпитва такива угризения, но той винаги се бе чувствал по този начин.

Никога не се бе колебал да затвърди лошата или дори съмнителната слава на някоя жена, но го терзаеха скрупули да не би да стане повод за компрометирането ѝ. Освен това му призляваше от мисълта да причини някому болка. За него сексът не беше нищо друго, освен пълно удоволствие... във всички случаи. Беше му омразно да си представя, че партньорката му не извлича поне малко наслада от него.

— Но тя ти е жена! — спореше той със себе си.

Въпреки това, да бъдеш първият любовник на Лора Нолан бе свързано със страхотни задължения. А той не беше убеден, че ще успее да ги изпълни. Ядосваше се, че се чувства по-долу от нея, но трябваше да си признае, че тъкмо там се корени цялата му нерешителност.

Ако хората ти викат боклук достатъчно дълго, накрая започваш да си мислиш, че сигурно са прави. Той и Лора се намираха в диаметрално противоположно положение. В очите на света те бяха напълно неподходящи един за друг. Тя произхождаше от една от най-аристократичните фамилии в Джорджия. А той беше бял боклук. В него беше дълбоко загнездено съмнението, че наистина *не* е съвсем достоен за нея.

Той изруга, ритна във водата и се изправи. Тръгна ядно по кея към брега, привел отбранително рамене.

Нима досега не беше доказал на света, че човек може да надскочи средата си, ако си го постави за цел? Нима неговата слава и богатство не му бяха извоювали достъп в домовете на най-известните семейства из Юга? Какво по дяволите се опитваше да докаже на тия въшльовци от Грегъри?

Той беше превъзмогнал миналото си, бе го оставил зад гърба си, бе се разделил с него. Дори се бе откъснал от собствената си майка, като изключим щедрата издръжка, която ѝ изпращаше всеки месец. Защо трябваше да се чувства по-долу от когото и да било?

Ала се изплаши до безумие, когато Лора го погледна с такова доверие.

Защото, ако на едното рамо носеше комплекса си за малоценност, на другото му тежеше чувството за вина. В никакъв случай не би искал тя да разбере, че се е върнал в Грегъри с намерението не само да купи Индиго Плейс 22, но и да се ожени за нея. Привидно спонтанното му предложение за брак бе внимателно подготвено.

Тя беше Индиго Плейс. Те бяха едно и също нещо. Той искаше да притежава и двете, закуп. Лора и този адрес представляваха всичко, към което той се бе домогвал и никога не би получил... до момента.

Когато наетите от него осведомители му съобщиха, че Индиго Плейс 22 се продава, той веднага се залови да осъществи плановете си за преместване. Всичко се развиваше точно навреме. Манди трябваше да тръгне на детска градина след края на лятната ваканция. Възможно най-експедитивно той продаде къщата и мебелировката си в Атланта, завърши преотстъпването на търговията си и се зае да пусне корени в Грегъри. Установеше ли се да живее в Индиго Плейс и Лора Нолан му станеше жена, всички врати, затворени до този момент за него, щяха да се отворят.

Но, помисли си той и забави решителните си крачки, с които се бе устремил към къщата, Лора Нолан се бе оказала различна от очакваното. Още беше красива по предишния ненатрапчив и изискан начин. Видът и обноските ѝ бяха все така безупречни, както преди. Продължаваше да се изразява гладко. И без съмнение си оставаше истинска дама.

Но тя беше и жена, а той не бе разчитал на това. Надяваше се, че ще я подмами да се омъжи за него, после ще изконсумира брака, без да влага много чувства, и накрая ще въведе достойни и хрисими взаимоотношения помежду им, изгодни и за двамата, които обаче няма да пречат твърде много на личния им живот. Представяше си, че ще се обзаведе с любовница извън града, някоя отзивчива жена, която ще утолява страстта му, смятана за противна и долна от собствената му съпруга.

Джеймс бе разтърсен из дън душа, когато откри, че свитото и порядъчно момиче от спомените му също е подвластно на сходна похот. Под непоклатимата ѝ сдържаност тлееше огън, който само чакаше да се появи подходящ мъж и да го разпали. Лора бе изтласкала от ума му всички планове за любовница или за каквито и да било извънбрачни връзки. Единствената, която искаше да потуши страстта му, бе неговата жена.

В дните непосредствено преди сватбата той мислеше повече за първата брачна нощ, отколкото за близкото сбъдване на целта му. Присъствието на Лора в живота му бе взело връх над придобивката, свързана с общественото ѝ положение. Вълнението, с което очакваше

женитбата им, дълбоко го безпокоеше. Беше уплашен до смърт, че тя е жена, за която си струва да бленуваш, а не само декоративна плячка, символизираща постиженията му.

С изключение на Манди, никога не го бе интересувало дали е обичан или не. А сега копнееше за любовта на Лора.

— Татко! — извика Манди от задната врата. — Гладис каза, че ако не дойдеш до две секунди, закуската ти ще изстине.

Той махна на дъщеря си и взе останалото разстояние до къщата на бегот. Докато си блъскаше главата на кея, Гладис и Бо се бяха захванали със сутрешните си задължения. Бо вече прекопаваше лехите с азалии. Джеймс надуши миризмата на пържен бекон.

Щом влезе през задната врата, Манди му подаде чиста тениска да се преоблече. Той я стисна в здрава прегръдка и целувка за добро утро и двамата седнаха да закусват до масата, отрупана от Гладис с ядене.

— Когато се нахраните, ще приготвя един поднос да занесеш на Лора — каза икономката и напълни чашата му с кафе. — Сигурно е твърде уморена, за да слезе на закуска тая сутрин — Гладис му намигна силно. Той се усмихна кисело над чинията си с палачинки.

Според обещанието си, Гладис приготви поднос за Лора.

— Може ли и аз да дойда, да я събудим заедно, тате? — попита Манди, когато Джеймс тръгна да излиза с подноса от кухнята.

— Не, сладурче, ти остани тук с мен, че току-виж ми потрябва помощ — каза Гладис.

— Нека дойде, Гладис — всъщност Джеймс с удоволствие прие идеята Манди да посредничи между него и целомъдрената му жена. — Лора не можа да прекара много време с Манди вчера. Тъй че сигурно не ще има нищо против.

Манди се втурна пред него по стълбите, но пред вратата на главната спалня я спря да не нахълта вътре.

— Нека аз да вляза пръв — предложи той при спомена за липсата на нощни одежди върху Лора. Когато я остави, от леглото стърчеше изящен крак, а изпод завивките надничаше розовото връхче на една гърда. — Ти стой тук и пази подноса, докато те извикам.

Манди изглеждайте разочарована, но го послуша, след като той сложи тежкия поднос на масичка в коридора. После откrehна предпазливо вратата на спалнята и се вмъкна в сумрачната стая. Най-

напред отиде до прозорците и разшири процепите на щорите, за да пропусне слънчевите лъчи в спалнята.

Взе пеньоара и нощницата на Лора, които в грамадните му ръце заприличаха на две жалки топчици плат и дантела и ги отнесе в тоалетната стая. Смени ги с по-скромни одежди и ги върна до леглото.

Приседна на ръба му. Лора изглеждаше невинна и невероятно млада в съня си. Кестенявата ѝ, изрусяла от слънцето коса, се бе оплела привлекателно около лицето. И лежеше съблазнително разпиляна върху възглавницата. Той не можа да се въздържи да не я докосне и плъзна един кичур между пръстите си. Очите му проследиха стройните очертания на тялото ѝ под чаршафа. Над него раменете ѝ се подаваха голи, гладки и бели като магнолиеве листенца, и също толкова уханни, както знаеше от опит.

След всяко нейно вдишване дантеленият ръб на чаршафа продължаваше да флиртува с едното ѝ зърно, розово и напъпило от топлината на съня. От този чувствен допир то леко се бе втвърдило. Слабините му се стегнаха и макар че току-що бе закусил, усети нещо, прилично на глад, да го разяжда отвътре.

— Лора — името ѝ звучеше толкова приятно на езика му. До този момент не бе подозирал, че Лора е най-любимото му име. — Лора — повтори го, не само заради удоволствието да го чуе отново гласно, но и за да я събуди.

Клепачите ѝ се повдигнаха сънливо.

— Ммм?

— Отвън те чака една изгаряща от нетърпение доведена дъщеря, за да ти каже добро утро.

Тя отвори очи по-широко. Онова, което зърна, я накара мигновено да се събуди. Скута на Джеймс. Покрит с тесен, излинял дънков плат, който прилягаше като ръкавица върху члена му.

Тя отмахна косата от лицето си и приседна смутена, придърпвайки чаршафа със себе си.

— Добро утро.

— Здравсти.

Тогава Лора се запита дали сексуалното въздействие, което той упражняваше, е преднамерено или просто му е естествено присъщо. И то ли бе част от него като зелените му очи и нацупената долна устна?

От него винаги се излъчваше груба мъжественост, която внушаваше, че или мисли за секс, или го планира, или си спомня за него. Беше без значение дали е по сако и риза, по къси панталони и тениска или е гол. Напомняше хищник, погнал дивеч, напълно уверен, че ще хване или ще надвие жертвата си. В него се таеше вродено непостоянство, което беше привлекателно за всяка жена и я подтикваше към стремеж да стане единствената, съумяла да уталожитози негов непрестанен вътрешен глад.

— Гладна ли си?

Лора го стрелна с поглед. Нима беше прочел мислите ѝ?

— Да. Мисля, че съм.

— Добре. Гладис ти пригответи хамалска закуска. Имаш ли нещо против с Манди да постоим при теб, докато се храниш?

— Ще ми бъде приятно.

— Ще я повикам. Но може би първо трябва да си наметнеш това — той ѝ подаде пеньоара, който бе донесъл от тоалетната стая. Тъй като не ѝ предоставяше друг избор, Лора пусна чаршафа. Той се смъкна до кръста ѝ и откри гърдите ѝ.

Джеймс ѝ помогна да надене ръкавите, но когато тя машинално посегна към копчетата, той отстрани ръцете ѝ.

Бавно закопча копчетата и внимателно върза панделката, нанизана в илиците под гърдите ѝ. Кокалчетата на пръстите му се блъснаха в меките издатини. И двамата се престориха, че не са забелязали.

Щом свърши, той се отдръпна от нея и я изгледа със задоволство. Прибра един паднал кичур зад ухото ѝ.

— Така, чудесно.

Сетне, просто защото не можеше да устои на изкушението, той обхвана с шепа гърдата ѝ и я повдигна, докато преля над скромното ѝ деколте. Наклони глава и постави устни върху гладката плът, благославяйки я с продължителна целувка.

Лора бе така поразена от нежния жест, че едва успя да възвърне гласа си, за да проговори, когато след няколко секунди Джеймс отвори вратата и Манди се втурна в стаята. Тя скочи в средата на леглото и поздрави Лора с пламенна целувка.

— Тук ли е спал татко? — попита тя и бухна възглавницата до Лора.

Да — отвърна Лора и притеснено стрелна с поглед Джеймс, който слагаше подноса със закуската на скута ѝ.

— Също като по телевизията — каза Манди и грейна в усмивка.

— Телевизията? — Лора отпи от кафето, което Джеймс бе съобразил да ѝ налее, преди отново да се настани на края на леглото. Бедрото му се опираше в нейното.

— По телевизията винаги има майки и татковци, дето спят в едно легло. Но аз си нямах майка и затова татко трябваше да спи все сам. Сега вече не трябва. Радвам се, че сега ти си моята майка.

Лора остави чашата си. Гърлото ѝ така се беше свило от възлнение, че не можеше да преглъща.

— И аз, Манди — тя протегна ръце към детето. Манди се хвърли към Лора и я прегърна силно.

Изви очи към Джеймс над главата на Манди. Той целуна пръста си и запечата целувката върху меките устни на Лора.

Дните им потекоха в своеобразен ред. Джеймс често прекарваше до телефона сутрин и в ранните следобеди. Лора подозираше, че прави тъкмо онова, което ѝ беше казал, че се кани да стори: търси интересен начин да спечели следващия си милион. Дори на младини не го свърташе на едно място, никога не стоеше със скръстени ръце, не се помайваше.

Той обсъждаше някои от инвестиционните си планове с Лора. Тя бе изумена от амбицията му. Нищо не го плашеше. Преодоляваше пречки наляво и надясно. В неговите уста и най-невероятните идеи изглеждаха осъществими. Писмата, които получаваше от уважавани индустриалци, показваха, че не само Лора смята хрумванията му за практични и приложими.

Често отскачаха в града. Лора престана да се притеснява, че я виждат с Джеймс и свикна да играе ролята на Мандина майка. Тя се наслаждаваше на удоволствието да бъде част от едно семейство. Не беше сляпа за одобрителните погледи, хвърляни към Джеймс, и изпитваше тайна, дори самодоволна радост, че е жената, крачеща подръка с него.

Хората се отнасяха сърдечно с тях, но Джеймс още не беше напълно приет в обществото. Всички се отнасяха със страхопочитание

към богатството му, но никой не гореше от желание да го приюти в паството. Той не говореше за това, но Лора знаеше, че дълбоко се безпокои, по-скоро заради Манди, отколкото заради себе си.

— Джеймс — осмели се да подхване тя една вечер.

Седяха в предния салон. Манди бе заспала, положила глава в скута на Лора, докато Лора ѝ четеше приказка. Джеймс преглеждаше „Уол Стрийт Джърнъл“.

— Ммм?

— Защо не направим събиране?

Той наклони ъгълчето на вестника.

— Събиране?

— Отдавна не е имало празненство на Индиго Плейс, двадесет и две — доста преди смъртта на татко.

— Какво си намислила?

Той зададе въпроса с почти груба враждебност, но тя усети, че е заинтригуван.

— О, нещо непретенциозно, с много хора и оркестър. Докато времето е още топло. Можем да разтворим всички врати, така че гостите свободно да се шляят вътре. Можем да окачим фенери по дърветата и кея. Гладис и Бо ще бъдат страшно доволни да се изфукат с имението, след като ти внесе куп подобрения в него. Какво ще кажеш?

Той сгъна вестника си, остави го настрана и я изгледа продължително.

— Това събиране за кеф ли ще бъде или таиш някакви скрити подбуди?

— Какво подбуди бих могла да тая?

— Ще бъде с цел да бъдем представени аз и Манди, нали?

Лора посрещна спокойно втренчения взор на мъжа си. Бяха женени от няколко седмици, но тя все още беше негова съпруга само на книга. Знаеше, че я иска. Често го улавяше да я гледа с копнеж или с неподправена страст. Желанието, което той не можеше да прикрие, съответстваше на нейното. През деня всичко вървеше добре. Никога не им липсваха интересни и забавни теми за обсъждане. Смехът бе част от повечето им разговори.

Но щом се озовяха в спалнята вечер, се отчуждаваха и започваха да се притесняват от взаимното си присъствие. Напрежението се

сгъстяваше като смола. Събличаха се в мълчание. Легнеха ли си, се обръщаха един срещу друг. Винаги на тъмно. Той я галеше, но никога по ерогенните зони. Понякога я целуваше, но никога продължително и страстно.

Нервите на Лора постоянно бяха опънати. Кожата я сърбеше под повърхността и нищо не можеше да успокои влудяващия нервен гъдел. Бе цялата стегната като навита пружина и непрекъснато внимаваше да не изгуби контрол над себе си.

Искаше да бъде обладана от съпруга си. Обяснението бе съвсем просто. Тя искаше да познае твърдата, напориста сила на тялото му вътре в своето. Защо той не се решаваше да я люби, си оставаше загадка за нея. Едва ли смяташе вечно да я държи девствена. Вече би трябвало да е свикнал с тази мисъл и да се е примирил. Може би търсеше насърчение от нея. Този случай ли бе чакала, за да даде воля на неистовите си желания?

Лора отметна косата си назад и като го погледна дръзко, каза:

— Гордея се с теб и Манди. Искам да се изфукам с вас пред приятелите си. Искам всички в града да разберат колко се радвам да бъда твоя жена.

За да не забележи вълнението му, предизвикано от декларацията ѝ, Джеймс рязко се изправи, отиде до прозореца и застана с гръб към стаята.

— Ще сториш това за мен? Защо? — и си въобрази, че тя ще му отвърне: Защото те обичам.

Но въпреки всичко беше реалист. Животът го беше научил на това. Страхуваше се да пришпорва Лора, защото той самият не бе изяснил напълно чувствата си към нея.

Ами ако, да не дава Господ, погрешно тълкува думите ѝ? Може да се радва, че е негова жена, просто защото разполага с неограничена банкова сметка.

Вярно е, че не пилееше парите, дори не искаше да приеме чековата книжка, която ѝ бе връчил. Но той познаваше достатъчно лукави жени, за да се съмнява в искрените наглед подбуди. Беше неоспорим факт, че той бе измъкнал Лора Нолан от ужасно затруднение. Нищо чудно онова, което съзираше всеки път в очите ѝ, да е само благодарност.

А то бе последното нещо, което искаше от нея. Кой интелигентен и нахакан мъж би искал гола благодарност от една прекрасна, сексапилна и чувствена жена? Не и той! Затова когато отговори, в гласа му прозвуча по-сърдито, отколкото възнамеряваше.

— Чудесно. Както решиш.

Изпълнена с униение поради липсата на въодушевление от негова страна, Лора се извини и отнесе Манди на горния етаж. Тази нощ, когато Джеймс легна до нея, той ѝ обърна гръб.

Нямаше милувки. Нито целувки. Дори на тъмно.

Лора упорито приведе плановете си за събирането в действие.

На другата сутрин поръча поканите. Седмица по-късно, докато обмисляше броя на гостите до бюрото в салона, Джеймс влезе с бавни крачки, тропайки силно с токовете на ботушите си по дървения под.

Той се подпря върху облегалката на стола ѝ, надвеси се над нея и зачете списъка на предстоящите поръчки. В друга колонка отстрани тя бе отбелязала отделните разходи.

— Не се стискай за нищо. Нека всичко да е както трябва, да покажем на тия надменни грегърци как се правят тия работи.

— Сигурен ли си, че искаш да ми дадеш картбланш? — попита закачливо тя и вдигна очи към него. — Имам разточителен вкус.

Той я целуна леко по върха на носа, после по устните.

— Разточителният ти вкус е едно от нещата, които най-много харесвам у теб — когато я стрелна с подкупващата си усмивка, вътрешностите ѝ омекнаха. Сърцето ѝ лудо заби. — Можеш ли да ми отделиш една минута?

— Да — гласът ѝ бе одрезгавял. Надяваше се, че може да ѝ предложи да се качат горе и да си легнат.

Вместо това той взе ръката ѝ.

— Ела навън. Искам да ти покажа нещо.

Тя скри разочарованието си и го остави да я поведе към входната врата, която той отвори със замах. Зелените му очи играеха дяволито.

Лора пристъпи навън и зяпна от изненада. В края на алеята бяха паркирани три камиона за превозване на коне. Тя позна животните, изкарвани от тях.

— Това са... това... — в очите ѝ бликнаха сълзи.

— Мислех, че можеш да ги познаеш.

— О, Джеймс! — тя се извърна с лице към него. — Как ги намери?

— Имам връзки — отвърна той с бавна, самодоволна усмивка.

— Джеймс — тя се хвърли към него и обви ръце около врата му. Зарови глава в адамовата му ябълка и го прегърна силно. — Благодаря ти — прошепна пламенно, пусна го и се втурна надолу по стълбите, за да посрещне конете, които бяха продадени преди месеци.

Трудно можеше да се определи кой бе по-развълнуван тази сутрин, Лора или Манди, която ставаше възторжена притежателка на едно пони. Конете бяха отведени в яслите, приготвени тайно от Бо. Манди бе снабдена със седло и получи първия си урок по яздене от Лора. Едва след даденото обещание от Лора, че ще продължат на другия ден, тя успя да я предума да излезе от конюшната и да се изкъпе преди вечеря.

Лора разчесваше любимия си кон, когато Джеймс влезе при нея в сумрачния яхър.

— Още веднъж ти благодаря — каза тя.

— Повече ми хареса как ми благодари предишния път — беше се облегал на един стълб със свито коляно, опрян на стъпалото си. Очите му бяха запазили дързостта си, но тя прочете предизвикателството в тях. Остави чесалото, излезе от яслата и застана пред него точно между бедрата му.

— Така ли имаш предвид? — тя обви ръце около шията му.

— Тъхъ — той склочи ръце отзад на кръста ѝ.

— Защо го направи?

— Кое, дете откупих конете ли? — когато тя кимна, той каза: — По две причини. Мислех, че може да спечеля някоя точка пред теб.

— Наистина успя. А коя е втората причина?

— Харесва ми как изглежда сладкото ти задниче в чифт прости сини дънки — той пъкна ръце в задните джобове на дънките ѝ и я притегли към себе си, докато тялото ѝ се залепи приятно до неговото.

— Много ви благодаря, сър, но какво общо има това с...?

— Яздиш коне и носиш дънки.

— Аха, започвам да разбирам накъде биеш.

— Ако пак се размърдаш така срещу мен, мила, ще видиш нещо повече.

Едва изрекъл думите си, той намести устни върху нейните и я целуна пламенно. Но за съжаление, преди целувката да прерасне в друго, те бяха прекъснати.

— Извинявай, Джеймс, но имаш междуградски телефонен разговор — стиснал шапката си в ръка, Бо стоеше нерешително в квадратния отрязък светлина пред прага на конюшнията.

Джеймс забълва неприлични ругатни и ядно излезе от конюшнията.

След този случай отношенията им се обтегнаха значително, вместо да се получи обратното.

Лора беше убедена, че ще я люби тази нощ. Душевно и психически тя се бе настроила за това. Гласи се около час в тоалетната стая, преди да се пъхне между напарфюмираните чаршафи на огромната спалня.

Когато Джеймс остана долу на телефона да обсъжда делови въпроси дълго след нейното оттегляне, тя се почувства унижена и пренебрегната. Докато дойде време да се качи горе, тя вече кипеше от яд.

— Не може ли да не вдигаш такава врява и да не трополиш по стълбите? — тя се нахвърли върху него в мига, в който затвори врата на спалнята им. — Дори армията на Шърман^[1] е преминала с по-малко шум при нахлуването си в Джорджия.

Джеймс бе позвънил на всичките си познати, записани в телефонния му бележник, мъчейки се да реши дали притежава необходимата изтънченост и деликатно умение, за да обладае една девственица. Знаеше, че Лора възлага големи надежди на него, благодарение на славата му на неотразим любовник. А беше и докачлив, отгоре на всичко. Очакваше от нея лъчист поглед и нежни ласки, а я завари настръхнала като див звяр. Той моментално зае отбранителна позиция.

— Толкова съжалявам, мадам, че наруших вашия покой.

Лора се тръшна на възглавницата си. Помежду им цареше неприязън, когато той се настани до нея. Не само че се лишиха от милувки и целувки, но дори не си пожелаха лека нощ, макар че и двамата дълго лежаха будни.

На следващия ден няколко пъти избухваха в пререкания. Атмосферата в къщата беше така натегната, щом тя и Джеймс се намираха в една и съща стая, че Лора реши за по-разумно да се отбягват известно време. Тя пожела да свърши някои домакински работи вместо Гладис и взе Манди със себе си за компания.

Железарският магазин беше последен в списъка им. За да стигнат до него, те трябваше да минат покрай къщата, където живееше Лиона Пейдън. Без много да му мисли, Лора свърна в тясната алея и спря зад скромен автомобил, нов модел.

— Къде отиваме, мамо? — попита Манди.

Името, с което Манди така естествено се обръщаше към нея, винаги предизвикваше доволна усмивка върху лицето на Лора.

— На гости на една жена. Дръж се възможно най-прилично, нали?

Лора я сви под лъжичката, като слязоха от колата. Онова, което се канеше да направи, беше рисковано.

Играеше си с нещо, което не ѝ влизаше в работата, но я измъчваше дълбоко безпокойство, че Джеймс не зачита съществуването на майка си. Тя смяташе да поправи тази несправедливост, ако въобще ѝ се удаде.

Тухлената къща беше малка, но спретната. От двете страни на тротоара отпред бяха насадени зимзелени. Уловила Манди за ръка, Лора позвъни на вратата. След няколко секунди тя бе отворена от майката на Джеймс. Изненадата на жената едва ли беше престорена. След миг стъписано мълчание тя каза:

— Вие сте Лора Нолан, нали?

— Здравейте, госпожо Пейдън. Не знаех дали ще си спомните за мен.

— Вие сега сте омъжена за Джеймс.

— Да.

— Прочетох го във вестника. Искате ли да влезете? — поканата бе изречена почти извинително и душата на Лора се откряна за жената, която навярно бе страдала ужасно в живота си.

— С удоволствие бих ви погостувала за малко. Ако няма да ви притесняваме.

— Божичко, не, разбира се — госпожа Пейдън бутна мрежестата врата и отстъпи встрани, за да направи път на Лора и Манди да влязат

в безупречната всекидневна. Погледна към Манди и протегна ръка на детето, издърпвайки я, едва ли не преди то да я е докоснало. — Това ли е...? — тялото ѝ се разтърси от спазъм и тя не можа да довърши въпроса си.

Лора отговори вместо нея.

— Това е Манди — и нежно побутна Манди напред. Не беше необходимо. Благият характер на момиченцето надделя.

— Здравейте. Казвам се Манди Пейдън, а това е Ан-Мари — то вдигна куклата си, с която почти не се разделяше. — Ан-Мари е най-добрата ми приятелка. Освен мама и татко. Ти познаваш ли моя татко?

Последваха най-сърцераздирателните мигове в живота на Лора. Тя не знаеше дали да се смее на непринудения брътвеж на Манди или да плаче при вида на ненаситната охота, с която госпожа Пейдън го слушаше. На тръгване тя прегърна възрастната жена и ѝ даде обещание.

— Скоро пак ще дойдем.

Манди не спря да говори за новата си приятелка по целия път към къщи. Когато спряха в алеята пред тях, Лора каза:

— Манди, нека този следобед да остане тай...

— Ето го татко!

Преди Лора да успее да предупреди Манди, че е по-добре да премълчат посещенията си при госпожа Пейдън, Манди отвори вратата на колата и се втурна да пресрещне Джеймс, който слизаше по предните стъпала. Той я грабна в прегръдките си и я издигна високо над главата си, докато тя квичеше от удоволствие.

Когато Лора стигна до тях, Манди вече бръщолевеше:

— И тя живее в хубава къща, само че не толкова голяма и красива като Индиго Плейс. Косата ѝ беше една такава малко бяла и малко кафява, а очите ѝ зелени като твоите и моите, ама по-сбръчкани. Тя ми каза, че мога да ѝ викам бабо, ако искам, и ми даде курабийки. Бяха от кутия, ама тя каза, че другия път, като отида да я видя, щяла да ми направи домашни. А на телевизора ѝ отгоре имаше твоя снимка, дете изглеждаш много смешен на нея. Май че е отпреди да си пуснеш бакенбарди. Беше много мила, само че ми се стори малко тъжна, понеже когато ме гледаше, май ѝ се плачеше. Каза ми също, че знае да шие и че ще ни направи еднакви рокли с Ан-Мари. И...

Манди млъкна, когато с тънкия си детски усет внезапно разбра, че татко ѝ не споделя нейното въодушевление от новата ѝ приятелка. На практика лицето му ѝ се струваше напълно непознато. То ѝ напомняше за лошите хора по телевизията.

— Гладис ти е сготвила вкусен обяд — каза той и я внесе вътре. — И ще се разсърди, ако оставим пилешката ти супа с фиде да изстине.

Настани дъщеря си до кухненската маса, където бяха наредени три комплекта прибори. Радушната усмивка на Гладис се стопи, когато зърна напрегнатото изражение на Лора.

Веднага стана очевидно, че Джеймс може да избухне всеки момент.

— Гладис, щом Манди се наобядва — рече той с насечен тон, — предлагам ти да я сложиш да подремне. Прекарала е доста уморителна сутрин.

— Вие няма ли да ядете? — попита Гладис с повече смелост, отколкото Лора би могла да събере в момента.

— Не. Лора, бих искал да те видя горе.

И за да няма възражения, склучи пръсти около китката ѝ, дръпна я напред и на практика я завлече до спалнята им.

Щом влязоха вътре, той се нахвърли свирепо върху нея.

— Искам да знам какво, по дяволите, си въобразяваше, че правиш, като заведе дъщеря ми да я види?

— Не ми викай.

— Отговори ми! — изкрещя той.

— Тя ти е майка, Джеймс.

— Най-жестоката шега на природата.

Лора потрепери.

— Отношението ти към нея е осъдително. Би трябвало да се срамуваш от себе си.

— Працам ѝ пари всеки месец — устните му бяха изкривени в грозна усмивка.

— Така е — каза ядно Лора. — Забелязах новата къща и новите мебели, колата. Дрехите ѝ наистина са малко по-хубави от предишните. Изглежда сита и в добро здраве. Но освен това забелязах, че е самотна и отчаяна. Тя жадува да си поговори с някого. Трябваше да я видиш с Манди. Тя...

— Нямахте право да водиш дъщеря ми там без мое разрешение, Лора.

Тя не му обърна внимание.

— Не мога да ти опиша с каква любов се отнасяше към дъщеря ти. Сигурна съм, че копнееше да сграбчи Манди и да я стисне в прегръдките си.

— Не ме интересува — той разсече въздуха с ръце.

— При всяко споменаване на името ти тя наостряше слух. Върху масичката в дневната ѝ лежеше вестникарската статия за нашата сватба. Под нея имаше цял куп статии за теб. Бяха сгъвани и разгъвани толкова пъти, че приличаха на парцали.

При спомена за вестникарските изрезки от очите ѝ рукнаха сълзи. Гледката беше покъртителна. Тя избърса нетърпеливо сълзите си с опакото на юмруците си, по-скоро сърдито, отколкото тъжно.

— Как можеш да си толкова жесток, Джеймс? Как можеш така безмилостно да прокудиш родната си майка от живота си?

— Това си е моя работа — процеди той.

— Не знам какво ти е сторила, за да се държиш така коравосърдечно, но положително...

— Не се бъркай. Не те засяга.

— Засяга ме! Аз съм твоя жена.

— Не съвсем — той затръшна вратата след себе си. — Но смятам веднага да променя това положение.

[1] Уилям Текумзе Шърман (1820–1891) — генерал от армията на Севера по време на Гражданската война в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

— Какво ще правиш? — Лора предпазливо отстъпи няколко крачки назад.

— Ще те направя моя съпруга. Моя жена — Джеймс се спусна към нея и я сграбчи за раменете.

— Не! — тя се помъчи да се отскубне от него, но той беше прекалено силен.

— Значи искаш да се вреш там, където не ти е мястото? — присмя ѝ се той. — Е, мястото ти е най-вече в леглото ми.

Бутна я на леглото. Тя падна по гръб и опита да се претърколи, но той я последва и я приклещи под себе си.

— Преди да започнеш да оправяш живота ми, госпожо Пейдън, трябва да се научиш да оправяш мен.

— Ти си грубиян — сините ѝ очи горяха от гняв, когато буквално изплю думите. — Пусни ме.

— За нищо на света, душице.

— И престани да ми викаш душице! Не съм някоя от твоите случайно забърсани мацки.

— Наистина не си, по дяволите — рече той и дрезгаво се изсмя. — Мислиш ли, че иначе щях да търпя фасоните ти? Единственото място, където те не играят, е леглото. Тъй че до този момент, госпожице Лора, никак не ме впечатлявате.

Той се домогна до устните ѝ. Замачка ги свирепо. Зарови пръсти в косата ѝ чак до скална. Ръцете му стиснаха главата ѝ като менгеме и я приковаха неподвижно за набега на езика му.

Вбесена, Лора се заизвива под него и заблъска гърба и раменете му с юмруци. Ударите бяха безплодни, но той скоро се умори от тях и стегна китките ѝ с едната си ръка. Отметна ги над главата ѝ и ги притисна към леглото със здравите си пръсти. Разхвърчаха се копчета, когато дръпна блузата ѝ отпред. Скъса сутиена ѝ със същото пренебрежение. Свободната му ръка обви гърдата ѝ.

Почувства пърхането на сърцето ѝ в шепата си. То изпращаше жизненоважно съобщение до мозъка му. Рязко вдигна глава. Закрепи се върху нея и се взря в лицето ѝ. Тежкото ѝ дишане съответстваше на неговото и той видя в очите ѝ не отвращение или страх, а желание.

Устните му отново обсебиха нейните. Но този път целувката му беше различна. Пак бе жадна и свирепа, но не така груба. Езикът му бе дързък и необуздан, но не ожесточен. По-скоро доставяше наслада, отколкото налагаше наказание.

От яростта на Лора изникна още едно чувство. В цепнатината между бедрата ѝ изригна топлина и се разля в разширяващи се кръгове. Тя се помъчи да освободи ръцете си, но не за да избяга от него, а да вземе участие в бурните му целувки. Когато пусна ръцете ѝ, тя ги зарови в косата му, сплете ги в нея и притисна устните му.

Той изстена, сведе глава и зацелува шията ѝ така пламенно, че остави тънки белези по нежната ѝ кожа.

— Не мога да се сдържам повече, мила. Трябва да те имам. Сега.

Той провря ръка между телата им и запретна полата ѝ. Тя веднага му се притече на помощ, като повдигна бедра, когато смъкваше пликчетата ѝ. Той трескаво заразкопчава ципа на дънките си, за да ги събуе. Беше топъл и корав. Опря кадифеното връхче на члена си в нея.

— Ще те заболи ли?

— Не знам.

— Страх ли те е?

Главата ѝ се замята насам-натам.

— Не.

Той внимателно проникна в нея. Сетне, окуражен от начина, по който тялото ѝ го прие, той завърши обладаването си с един бърз удар.

Джеймс заскърца със зъби под напора на неизбежното чувство, което го обзе, и сгуши глава в трапчинката на рамото ѝ. Остави тялото ѝ да се съвземе от насилието, упражнено върху него, но дори най-упоритите му напъни да се овладее не успяха да възпрат повелите на природата. Ритъмът на тласъците му се ускори, докато достигна до неудържима кулминация.

Отпусна се тежко върху Лора, дишайки буреносно в ухото ѝ.

— Боли ли те, Лора?

— Не — отвърна откровено тя. Не усещаше болка, само върховна празнота. Тялото ѝ продължаваше да бъде неспокойно.

— Съжалявам — той целуна ухото ѝ.

— За какво?

Той се засмя тихо, повдигна глава и се втренчи в недоумяващите ѝ очи. Тя още не можеше да разбере какво е изпуснала.

— Скъпа мое, невинно, изискано момиче — очите му грееха от обич, когато сведе устни към нейните. Целуна я безкрайно нежно. Мъчеше се да изкупи бурните набези на устните си отпреди, както му се струваше, цяла вечност.

Лора изви устни под неговите и му отвърна с много повече страст, отколкото бе очаквал.

— Лора? Лора? Скъпа? — устните му се притиснаха още по-силно към нейните. Езикът му потърси най-топлите дълбини на устата ѝ. Тя склочи ръце на гърба му. Краката ѝ се размърдаха до неговите. Тя обви бедрата му между своите.

— Отново се възбудям — той изстена.

— Пак ли ще го направим?

— Може ли?

— Защо не?

— Искаш ли? — той я изгледа слисан.

Тя кимна енергично.

Той моментално я заряза и скочи от леглото. Съблече се безумно поривисто, хвърляйки дрехите си в момента, в който ги смъкваше от тялото си. Без да става от леглото Лора се съблече със същия замах.

— Какво ме е прихванало, по дяволите? — запита се гласно Джеймс. Той застана гол до леглото, разрови с пръсти косата си и поклати присмехулно глава.

Жена му навлажни устните си.

— Мислех, че ще...

— О, ще го направим, скъпа, ще го направим. Но закъде си се разбързала? — Лора плъзна красноречив поглед надолу по тялото му, което показваше явни признаци на нетърпение. Той се изкикоти, наведе се и я целуна нежно по устата. — Няма да избяга.

— Обещавах ли?

— Обещавам — отвърна дрезгаво той. Положи я на възглавниците и отметна завивките, преди да се настани до нея на леглото.

После внимателно я взе в обятията си.

— Красива си. Харесвам те гола — целуна я буйно по устните. Езикът му зашари по кожата ѝ. Отначало Лора се стесняваше, но после се отдаде на усещанията, които се надигаха в нея, докато устните му изследваха тялото ѝ.

Всяка нейна частичка позна нежните му ласки, по гърдите, корема, бедрата. Между тях. Той ѝ каза с хриплив шепот колко много обича да вкухва от тази сладост.

И продължи да ѝ се наслаждава, докато тя разбра за какво ѝ се извиняваше преди известно време.

Дори след този върхов ритуал, тя се изчервяваше от невъздържаните му милувки и дръзки слова. Не от срам. А от чиста и неподправена радост. Тя беше разкрепостена, не унижена, от галещите му ръце и устни. Благодарение на любовните му ласки бе опознала себе си.

И него. Никога не бе предполагала, че мъжкото тяло може да бъде източник на такова чувствено блаженство. За нея той беше красив. Щом преодоля трогателната си свенливост, тя изрази задоволството си от него.

— Дай си устните — той нежно обхвана главата ѝ с ръце и я притегли към мястото, където връхчетата на пръстите ѝ го галеха любопитно. Въздъхна пресежливо, когато тя не само изпълни указанията му, но отиде по-далеч и своенравно близна с език кожата му. — По дяволите — изстена той. — Знаех си, че ще те бива. Знаех си.

Прекараха целия следобед в леглото, като се любиха толкова много пъти и толкова често, че стаята взе да дими. Телата им бяха хлъзгави от пот. Слънчевите лъчи се процеждаха през полузатворените процепи на щорите и хвърляха съблазнителни сенки по голата им кожа. Постепенно сенките се удължиха и се простряха по стените и пода. Дватама продължаваха да лежат сред усуканите, влажни чаршафи, да се изучават взаимно, опиянени от откритията си.

Джеймс предложи да се освежат, като се изкъпят с хладка вода. Лора се настани между бедрата му, облегна гръб на гърдите му, а той се опря в ръба на ваната. Той бавно обливаше с шепи гърдите ѝ и наблюдаваше как капките се стичат по тялото ѝ и се събират в скута ѝ.

— Още не мога да повярвам, че правя това с теб — каза замислено Лора. Ръцете ѝ стискаха бедрата му, опипвайки силата на

стегнатите му мускули под окосмената кожа.

— Но ние сме женени.

— И това не мога да повярвам — рече тя и тихо се засмя.

— Защо?

Тя сви рамене и той се наслади на гърдите ѝ, повдигнати от неволния жест.

— Не знам. Ти съвсем не си такъв, за какъвто мислех, че ще се омъжа.

— Смяташе да се омъжиш за някой мухльо, дето няма да знае как да ти достави удоволствие в леглото.

Тя ожесточено го оскуба по бедрото и той изрева.

— Не бъди толкова самодоволен. Какво те кара да си въобразяваш, че ми доставяш удоволствие в леглото?

— Бойните ми белези красноречиво го доказват — имаше предвид леката драскотина на рамото си.

— Все пак съм вежлива — рече тя с онова свиване на рамене, което той намираше за толкова възхитително.

— *Вежлива!* — гръмогласният му смях отекна в плочките на банята. — Мила, и Емили Поуст беше вежлива, но не чак дотам.

— Шшт! — изсъска тя. — Моля те, спести ми хвалбите за сексуалните ти подвизи. Само ми напомнят за безбройните ти любовници. Никога не ми е било приятно да слушам за завоеванията ти, дори в училище.

Той нарисова инициалите си върху голото ѝ рамо с мокър пръст.

— Мога да разбера защо се чувстваш по този начин сега. Но тогава?

— Мисля, че ревнувах.

— Ревнуваше? — изненадан, той се поизправи и разплиска вода по пода. — Но ти дори не си флиртувала с мен.

— Не бих посмяла. Ти беше твърде опасен за флиртове. Ако беше откликнал, щях да избягам в противоположната посока — тя сведе престорено свенливо поглед. — Това не значи, че не проявявах интерес. Проявявам интерес и към тигрите, но не бих искала да ме оставят насаме с някой.

— Бил съм като тигър, а? — той обви с ръце кръста ѝ, повдигна я в скута си и изръмжа в ухото ѝ.

— Да — промълви тя и притвори очи от удоволствие. — Само че по-ненаситен. И по-див.

— И по-възбуден.

Обърна я с лице към себе си. Тя се подчини. И докато излязат, за да се избършат един друг, по пода имаше повече вода, отколкото във ваната.

— Смяташ ли, че трябва да се появим на вечеря? — попита Лора.

— Налага ли се? — той държеше в шепи гърдите ѝ и игриво дразнеше чувствителните ѝ зърна с палци.

— Струва ми се, че да.

— Сигурна ли си?

Той се отпусна на колене.

— Ммм... ъъ... да.

— Сигурна ли си?

Тя произнесе с въздишка името му.

Много по-късно, облечени и уловени под ръка, те слязоха по стълбите и влязоха в трапезарията. На масата бяха наредени най-хубавите сребърни прибори и порцеланови съдове. Кристалът на чашите отразяваше мъждукащата светлина на свещите, запалени върху красивото украшение в средата.

— Мамо, татко! — извика Манди и се смъкна от стола си, щом ги зърна. Спусна се към тях и ги прегърна през краката. — Мислех, че никога няма да слезете! Гладис ми каза да седя кротко и да не мърдам, докато не дойдете. Не ми разрешаваше да се кача в стаята и да ви събудя и не ми даваше нищичко да хапна, защото съм щяла да си разваля вечерята. Гладна съм. Защо се забавихте толкова? Наистина много дълго спяхте.

— Извинявай, че те накарахме да чакаш, Трикс — отвърна Джеймс без капчица съжаление. Грабна Манди с едната си ръка, а с другата продължи да държи Лорината. — Какво значи всичко това? — попита той и кимна към официално сложената маса.

В отговор на въпроса му Гладис припряно нахълта откъм кухнята. Зад нея се разнасяха божествени ухания.

— Вечерята е специална, щото мисля, че всички имаме повод да празнуваме — тя хвърли широка, многозначителна усмивка на

дватамата.

— Така си е — рече Джеймс, скришом плъзна ръка надолу по гърба на Лора и я ощипа леко отзад.

— Сядайте, преди яденето да е изстинало. Знам, че сте гладни — икономката дяволито завъртя очи. Когато Лора се изчерви, тя доволно се изкикоти.

Вечерята беше пищна. Това бе едно от най-щастливите преживявания на Лора. И преди си мислеше, че е влюбена в Джеймс. Но любовта, която сега напираше в душата ѝ, не можеше да бъде съдържана. Тя често избиваше навън под формата на сълзи. Те улавяха светлината от свещите и блестяха в очите ѝ всеки път, щом го погледнеше.

— Щастлива ли си? — попита той и стисна ръката ѝ, която лежеше върху старовремската покривка.

— Много.

— И аз съм на път да стана — подразни я провлечено той. Очите му, полупритворени и съблазнителни, се спряха върху устните ѝ.

Дватамата заведоха Манди горе в стаята ѝ, където събличането и нахлузването на пижамата ѝ се превърна в боричкане. Когато тя най-после се усмири, я пхнаха в леглото и изслушаха молитвите ѝ. В тях тя спомена всички познати и непознати. Когато взе да изрежда рок звезди, Джеймс сложи край на молитвата с твърдо: „Амин!“ и изгаси лампата ѝ.

— Какво си се оклюмала?

Той се приближи към Лора откъм гърба ѝ и постави ръце на раменете ѝ. Тя седеше пред тоалетката си и се взираше с блуждаещ вид в огледалото. Щом се върнаха в спалнята си, тя се съблече и си наметна копринен пеньоар. Джеймс остана само по панталони.

— Просто си мислех.

— За какво? — попита деликатно той.

— За... — тя срамежливо сведе очи. — Не взимам хапчета против забременяване, изобщо никакви мерки. А и ти не... тъъ...

— Не се тревожи, аз ще внимавам — разтри врата ѝ. — Предпазването от забременяване не е основната ти грижа, нали?

— Имам толкова много причини да бъда щастлива — тя се пресегна и покри ръката му със своите длани.

— Да долавям ли в думите ти неизречено „но“?

Тя се усмихна едва-едва.

— Просто се боя да повдигна въпрос, който може да развали днешния ни ден.

Очите му срещнаха нейните в огледалото. Той пусна раменете ѝ и безмълвно излезе от тоалетната стая. Лора въздъхна, стана и изгаси осветлението. Когато влезе в спалнята, завари Джеймс да стои до прозореца, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталоните си.

— Ти беше прав, Джеймс. Не е моя работа.

Той се извърна бавно.

— Дай да се разберем за едно — тя се приготви да посрещне яда му и се изненада, когато той каза: — Не ти бях сърдит този следобед. Бях бесен на себе си, защото беше права.

Тя бързо прекоси стаята, взе ръката му и го поведе към леглото, накарвайки го да седне на чистите чаршафи, които Гладис тихомълком бе сменила, докато вечеряха.

— Знам, че няма да ти е лесно, но се опитай да си излееш душата — насърчи го Лора, говорейки тихо и притискайки ръцете му.

— Всъщност няма нищо особено за казване. Просто съм истинско говедо, когато става дума за майка ми. Признавам си го. Като изключва грижата за материалните ѝ нужди, не желая да имам нищо общо с нея.

— Защо?

— Защото тя представлява всичко онова, от което бягах, когато заминах оттук преди десет години. Нищетата. Мизерното съществуване. Славата на най-жалкото, най-бедното семейство в града.

— Но ти си успял да го превъзмогнеш.

— Но тя не е! — той се надигна и взе да крачи напред-назад. — Молих я да тръгне с мен, но тя предпочете да остане с него.

— С него? С баща ти?

— Баща! — рече презрително той. — Това окаяно пиянде не знаеше смисъла на тая дума — зелените му очи се изпълниха с искрена, жестока болка. — Когато бях малък, исках да го обичам. Наистина исках. Исках да се хваля с баща си подобно на другите деца.

— И тогава, щом проумях, че баща ми е жалък негодник, ми стана срамно. Хлапетиите му се присмиваха, подиграваха се и на нас. Затова се преструвах, че не ми е роден баща. Измислих въображаем

мъж, който уж е бил с майка ми, само и само да си спестя признанието, че съм свързан с човека, от когото всъщност бях заченат.

Лора притисна пръсти към устните си, за да не издаде звук, но очите ѝ се наляха със сълзи. Болката му дълбоко я затрогна. Нищо чудно, че е бил такъв скандалджия. Бунтарството му е било продиктувано от стремеж да привлече вниманието върху себе си, да замести любовта, липсваща в живота му. Поставил си е за цел да докаже, че заслужава да го забележат.

— Той ни биеше. Не знаеше ли? — тя ахна и поклати глава. — Да, биеше ни. Живеех в постоянен страх да не го предизвикам. Когато пораснах достатъчно, започнах да му се опъвам. Но това го вбесяваше още повече и когато не бях наблизо, за да я защитавам, той налагаше майка ми.

Раменете на Лора клюмнаха и тя похлупи лицето си с ръце.

— О, Боже!

Джеймс се извърна сърдито.

— Да, можеш да го повториш. Къде беше той? Защо допуска да се случват такива неща на най-невинни хора?

— Не знам, Джеймс. Не знам — сълзите обляха лицето ѝ, когато поклати глава.

— Бях решил да завърша гимназия на всяка цена, за да не бъда невеж като баща си. После се хванах на работа в оня смрадлив гараж, докато събрах достатъчно пари, за да се махна. Но преди това помолих майка да дойде с мен. Тя отказа да го напусне.

И до ден-дневен постъпката ѝ го озадачаваше и той поклати глава в недоумение.

— Не можех да разбера защо иска да остане. Но тя се запъна и не ме последва. Когато той почина, дори не се прибрах за погребението. Изпратих ѝ пари, за да не мизерства, но се зарекох никога да не я желя повече. Сама бе направила своя избор.

Той се тръшна отново на леглото и обхвана главата си с ръце, запъхтян от яд и напрежение. Униинето му беше трогателно.

Лора положи ръка на разрошената му коса и като подбираше внимателно думите си, прошепна:

— Може би я съдиш прекалено строго, Джеймс. Навярно има много причини, за да не дойде с теб.

— Например? Какво би могло да накара някой да остане с такова сприхаво пияно чудовище като него?

— Да речем, страхът от отмъщение — каза тя. — Или от любов.

— Любов ли? — попита невярващо той.

— Не е изключено. За любовта няма обяснение. Може да го е обичала, въпреки избухливия му нрав. Или е била прекалено горда, за да го напусне. Знам колко трудно е за една жена да признае, че мъжът ѝ толкова малко държи на нея, та я подлага на физически тормоз.

Лора нежно докосна лицето му.

— А може да е останала, за да те защити, Джеймс. Сигурна съм, че е искала ти да живееш по-добре от нея. Може да се е страхувала, че той ще тръгне да ви търси, ако заминете заедно. Мисля, че е направила невероятна жертва за теб. Дори с риск за живота си.

Лора забеляза колебанието в чертите на лицето му, докато изучаваше ръцете си и ги обръщаше насам-натам, потънал в мисли. Почувства, че той съзира решението на Лиона в напълно непозната светлина.

Предишните му заключения се бяха разклатили.

— Джеймс — обади се тихо тя, — срамуваш ли се от майка си? Да не би да се боиш, че ако общуваш с нея, това ще напомня на хората за произхода ти? Затова ли не желаеш да я виждаш или да те виждат с нея?

Известно време той не продума, после обърна глава.

— Уф! Биеш се до кръв, нали? Удряш и под кръста — той отново стана от леглото и безцелно закръстосва стаята. — Ако беше така, наистина щях да съм гадно копеле — не очакваше отговор и не го получи. — Но вероятно съм го правил подсъзнателно — с въздишка прокара ръка по лицето си. — Що за човек съм тогава, Лора?

— Нормален — тя му протегна ръка. Той признателно я пое и я остави да го издърпа до нея на леглото. Прислони главата му между гърдите си и го погали по косата.

— Майка ти е истинска дама, Джеймс. И много ми харесва.

— Действително ли?

— Да. Мила и отзивчива е. И готова да угоди всекому.

— Наистина ли пази моя снимка?

— В сребърна рамка. Сложена на най-видното място в къщата ѝ.

— Сигурно е единствената снимка, която ми е правена, преди да замина — в гласа му се прокрадна нотка от предишната горчивина.

— Може би затова толкова държи на нея — спокойният ѝ отговор уталожил надигналата се у него неприязън.

— Предполагам, че няма да ми стане нищо, ако я навестя.

Понеже не можеше да зърне лицето ѝ, Лора прехапа долната си устна и стисна клепачи с неимоверно облекчение. След миг каза:

— Тя няма да предприеме първата стъпка към сдобряването. Твърде много те почита. Мисля, че направо благоговее пред тебе.

— Не зная, Лора — рече скептично той. — Изминали са десет години. Под мостовете е изтекла маса вода. Може би не съм онова, което тя иска или от което има нужда, или дори което очаква да бъде.

— Не се притеснявай за това. Ти си неин син. Нейна рожба. Тя те обича и ще ти прости всичко. Убедена съм, че опасението за твоите недостатъци не може да се сравни с нейното чувство за малоценност.

Лора дълго продължи да го притиска в прегръдките си като компенсация за майчините ласки, от които е бил лишен в детството си. Лиона Пейдън бе обичала сина си. Но оцеляването им, нейното и на Джеймс, е било ежедневно предизвикателство. Тъй че грижата за духовното му възпитание е представлявала твърде голям разкош за нея.

Тридесет и три годишен той търсеше утеха в обятията на любящата си жена. Лора прокара пръсти през косата му и бавно го почеса по гърба, шепнейки гальовни думи. Беше сигурна, че ще оправи отношенията с майка си, но нещо друго я безпокоеше.

— Джеймс?

— Ммм?

— Още ли се сърдиш на Бога?

След известно време той каза:

— Той ми се издължи и вече се помирихме.

— Как?

Съвсем простичко отвърна:

— Даде ми Манди.

Едва не добави: „И теб“. Но го премълча. Скоро и двамата заспаха.

На другата сутрин той вече бе отишъл долу, когато Лора се събуди. С усмивка, която не можеше да слезе от лицето ѝ, тя взе душ, облече се набързо и се присъедини към тях с Манди в трапезарията за закуска. Манди се кикотеше.

— Какво толкоз смешно има? — попита Лора от вратата.

Джеймс рязко се изви, за да я погледне, и сърцето ѝ подскочи, когато срещна светналите му очи. Спомни си колко пъти бе протягал ръка към нея през нощта. В докосването му се чувстваше детинско отчаяние, сякаш се боеше, че може да изчезне, ако загуби физически досег с нея. Тя беше там, готова да го успокои с ласкава дума, с нежна милувка, с целувка.

— Татко ме гъделичка. Направи го на мама, направи го на мама — завика Манди и заподскача на стола си.

— С най-голямо удоволствие — Джеймс стана от мястото си до масата и пристъпи към Лора. Заради Манди прокара няколко пъти ръце по ребрата ѝ, като че я гъделичкаше. А заради себе си целуна отзивчивите ѝ устни. После плъзна устни под косата към ухото ѝ.

— Жалко, че не мога да те погъделичкам както вчера. Цялата се гърчеше. Помниш ли?

Лора се изчерви до корените на косата си. Той се засмя, доволен от себе си по типично мъжки, покровителствен начин. След още една бърза, но страстна целувка, я придружи до масата. Щом се нахраниха, той се извини и каза, че имал да свърши някои неща. Лора заръча на Манди да помогне на Гладис да отнесе съдовете в мивката и излезе след него. Стигна във вестибюла, тъкмо когато надяваше спортното си сако.

— Специално ли си тръгнал за някъде? — попита тя с престолено равнодушие.

Той ѝ хвърли дяволита усмивка и извади квадратен, кремав плик от вътрешния си джоб. Тя позна една от поканите за празненството. На нея бе написано името на Лиона Пейдън.

— Не ти ли трябва марка?

— Тази ще бъде връчена на ръка.

— О, Джеймс, аз... — едва не се изпусна да му каже, че го обича. Навреме озапти думите си и се задоволи само да пристъпи в разтворените му обятия, отвърщайки на горещата прегръдка. — Искаш ли да дойда с теб?

— Да — призна той и я притисна по-силно. Но после поклати глава и я отдалечи от себе си. — Много бих искал да бъдеш до мен и да ме подкрепяш морално. Но тая работа трябва да я свърша сам — краткият му смях не беше весел. — Предстоящата среща със собствената ми майка ме прави по-нервен, отколкото което и да било автомобилно състезание.

Тя прокара ръце по реверите му.

— Тя ще бъде по-нервна и от теб.

Той наклони глава на една страна и присви очи срещу жена си.

— Знаеш ли, за такова секси парче като теб, притежаваш прекалено много доброта.

— О, господин Пейдън! — усмихна се превзето тя в подобаващ за южняшка кокетка стил. — Наистина трябва да ви заявя — никога не съм предполагала, че умеете да се изразявате така очарователно.

Той се засмя, оценил преструвката ѝ, но после стана сериозен.

— Благодаря ти, Лора, че ме накара да направя това.

Тя поклати глава в несъгласие.

— Рано или късно щеше да го направиш и сам. Аз просто ти дадох подтик.

— Все пак...

Възнамеряваше да я дари с нежна, съпружеска целувка на признателност. Но ръцете му обвиха мекото ѝ тяло и целувката му се задълбочи, стана по-пламенна и мъжествеността му откликна. Той я отдръпна от себе си.

— По-късно, мила.

Преди да се отдаде на поривите си, прекрачи прага и остави мрежестата врата да хлопне зад гърба му.

Следващите няколко дни бяха посветени на приготовленията за празненството. Списъкът на гостите постоянно се допълваше и поканите бяха отнасяни незабавно в пощата, за да могат да бъдат разпратени следобед.

— Защо просто не поместихме обява във вестника и не отправихме обща покана към целия град? — попита сухо Джеймс, когато Лора му връчи още една купчина пликове с марки за пускане. — Само се пошегувах — каза той, като зърна ужасения ѝ поглед.

Въпреки гръмките възражения на Гладис, Лора нае един ресторантьор, който да помогне за храната на празненството. Ресторантьорът и икономката водиха решителни битки, но накрая определиха менюто. Щеше да бъде типично южняшко угощение с пушени скариди и раци, панирана риба, панирано пиле, царевица с кочаните, пържен боб, бамя, плюс салати, сосове, диня и прочутите орехови пастички на Гладис за десерт.

Джеймс нае бригада от момчета, които още бяха в лятна ваканция, да помогнат на Бо да окоси обширните морави около къщата. По-ниските клони на дърветата бяха окичени с ярки коледни лампички, които да огряват целия двор с приказните си светлини, за огромно удоволствие на Манди. Между дърветата по невидими жици бяха провесени фенери, а кеят бе опасан с факли, сложени в кофи с пясък. Един оркестър от Атланта щеше да осигури музиката.

— Само едно ме тревожи — размишляваше Лора на глас един късен следобед. Прибираха се с конете в конюшната, след като бяха яздили с Манди.

— Какво е то? — Джеймс скочи от своя кон, за да помогне на Лора. Бо вече бе поел Манди. — Какво може да се обърка? Лора, дори прислугата на Белия дом не хвърля толкова труд, когато подготвя официална вечеря за държавния глава на Китай. Нима има нещо, което да не си предвидила?

— Времето — разтревожена, тя погледна към небето. — В Карибско море се заформя буря и метеоролозите предричат, че в края на седмицата може да завали — загриза долната си устна. — Това ще провали всичко.

— Аз не съм на същото мнение — Джеймс я сграбчи през кръста и я вдигна във въздуха. — Можем да отпратим гостите рано-рано и да се позабавяваме самички в спалнята си — сгуши се в отвора на разкопчаната ѝ якичка, която беше на равнището на носа му. — Ти и аз. Голички и палави. НССБК.

— НССБК?

— Носи си собствен бебешки крем — тя се усмихна, но тревожната бръчка между веждите ѝ не се изглади. — Слушай, мила — каза Джеймс с измъчена въздишка, — няма да вали. Ясно ли е? Ясно? — повтори и я разтърси леко, докато не се съгласи с него.

— Ясно — промълви тя. Той изимитира навъсеното ѝ изражение. Само че го направи много по-добре. Изглеждаше чудесен. — Ясно! — накрая тя се разведри и се засмя.

В деня преди празненството, около обед, Джеймс слезе по тъмните стъпала на мазето.

— Ехоо!

— Тук съм.

— Знам, но къде точно? — попита той, като стигна най-долу.

— Ето тук. Гладис ме прати да направя последен оглед. Днес за последен, най-последен, най-най-последен път ще отскочи до магазина — Лора стоеше пред един отрупан с продукти рафт и допълваше грамаден списък. — Какво търсиш въкъщи? Мислех, че имаш работа в града. Време ли е вече за обяд? — тя преглеждаше списъка и неволно потупваше бузата си с молива. — Видя ли Лиона? Помолих я да дойде да помогне на Гладис при подреждането на цветята.

— Да, имах работа в града, но я свърших по-бързо, отколкото очаквах — Джеймс улови жена си през кръста и я обърна с лице към себе си. Взе молива и бележника от изненаданите ѝ ръце и ги хвърли на един тезгях, набавен случайно от някой пралядо.

— Да, вече е време за обяд. Да, видях майка ми, Гладис и Трикс на терасата да редят цветя. Всъщност те ми казаха къде мога да те намеря и сега, когато най-сетне привлякох вниманието ви, госпожо Пейдън, няма ли да поздравите съпруга си с една целувка?

Преди да успее да отговори, той покри устните ѝ със своите, разтвори слисаните ѝ устни още по-широко и ги обходи отвътре с език.

— Така — измърмори той след няколко задъхани секунди, — това повече прилича на поздрава, който си бях наумил.

— На твоите услуги съм — каза запъхтяна Лора.

— Наистина ли? — едното ъгълче на устните му се изви в чувствена усмивка. — Не мога да ти опиша колко се радвам да чуя това, скъпа, защото в момента изгарям от желание по теб.

— В момента ли?

Той пристъпи напред и я притисна към ръба на масата.

— Ъхъ. Искам да опитам — посегна към копчетата на блузата ѝ и ги разкопча, преди Лора да се усети. Под блузата ѝ напипа изящно

боди в пастелен цвят и изохка от възхищение.

— Исках да видя бельото ти.

— Какво? Кога? — ръцете му галеха гърдите ѝ и я караха да говори несвързано.

— Винаги. Когато те виждах да вървиш по тротоара в града и по коридорите на училището. Умирах да разбера с какво бельо ходят богаташките момичета. Какво е бельото на Лора Нолан. Щях да се побъркам, ако си бях представил нещо подобно — той смъкна дантелените чашки от гърдите ѝ и наклони глава, за да захапе зърното на едната.

Тя се вкопчи в косата му за опора.

— Джеймс — изхленчи тя, докато езикът му съблазнително я галеше.

— Фантастична си — устните му се ключиха около разкошната плът и я засмукаха нежно.

Тя изстена.

— Някой може... — очите ѝ се стрелнаха към върха на стълбите, откъдето през отворената врата нахлуваше светлина. Но видяното едва достигна до разбуненото ѝ съзнание, когато клепачите ѝ сами се затвориха.

Ръцете му се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ под набраната, всекидневна пола. Те се прокраднаха с милване до кръста ѝ и я вдигнаха на масата. Той се намести между бедрата ѝ.

— Виж какво правиш с мен — той притисна ръката ѝ към дюкяна на панталоните си.

— Но сега е посред бял ден — възражението ѝ бе от най-неубедителните.

Той се отърка в дланта ѝ.

— От сутринта съм в това състояние.

— Дори след снощи?

— Щом те зърна, все за теб си мисля.

Тя нададе кратък, сепнат вик, когато той разкопча бодито ѝ и я погали там, където вече беше влажна и топла. Изстъргването на ципа му бе заглушено от шумното им дишане.

— Винаги е толкова сладко и мъничко.

Това беше последното му зададено стенание. Сетне думите им станаха неразбираеми.

Няколко минути по-късно той се откъсна от нея и я привдигна върху ръба на масата.

— Какво е отношението ти към мазето сега? — попита я нежно и прокара пръст по бузата ѝ.

— Ами, ако това не пропъди страховете ми, нищо няма да може — тя го озари със срамежлива усмивка, толкова различна от прежната ѝ похот, че той се изхили.

Прояви съобразителност и ѝ подаде носна кърпа. Когато се избърса с нея, тя я пъкна в джоба на полата си и се облече. Джеймс ѝ помагаше между целувките. Собственоръчно закопча последното копче на блузата ѝ, но не преди да хвърли скришом прощален поглед на гърдите ѝ.

— Джеймс, ти не използваш...

— Все забравям да ида до аптеката.

— Знаеш на какъв риск се излагаме.

— Наистина ли ти се говори за това сега?

Той я смъкна от масата. Тя откри, че коленете ѝ са омекнали, когато се опита да стъпи на краката си. Свлече се върху него, обви ръце около врата му, за да не падне и облегна буза на гърдите му.

— Май че, не.

Той поглади успокоително гърба ѝ.

— А за какво ти се говори?

— За това колко съм пропаднала — от гърдите му се надигна кикот. — Няма ли закон срещу развращаването на една много порядъчна жена?

— Не съм убеден, че си толкова порядъчна — прошепна той направо в ухото ѝ. — Мисля, че си беше безпътна развратница, която се криеше зад маската на порядъчността и благоприличието. Само чакаше да се появи безпardonен жребец като мен и да те помете.

Тя въздъхна примирено.

— Предполагам, че е така. Иначе нямаше да се поддам толкова лесно.

— Ти се оказа лесна плячка.

Вместо да се обиди, тя просто се усмихна и вдъхна познатия му аромат.

— Вярно ли е това, което разправят, че мъжете искат жените им да бъдат дами в гостната и курви в леглото?

— Откъде си научила всички тия работи? — той изви глава назад, за да я погледне.

— Вярно ли е?

— Струва ми се, че в най-общи линии е така.

— Помниш ли онази вечер, когато изключи климатичната инсталация и накладе огън в камината?

— Да? Е и?

— Аз бях курва и в гостната.

Изражението и интонацията ѝ бяха толкова притеснени, че той избухна в смях. Прегърна я силно и я залюля напред-назад.

— Бива си те, госпожице Лора. Мили Боже, толкова ми е хубаво с теб.

Целуна я с чувство, после я попита, опрял устни в нейните:

— Искам да те питам нещо, мила.

— Какво? — рече очаквателно тя.

Той ѝ хвърли ленивата си, надменна усмивка, която тя добре познаваше и толкова много обичаше.

— Какво имаме за обяд?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Денят на празненството се пукна сив и облачен. Формацията от ниско атмосферно налягане, по отношение на която Лора бе изразила такова безпокойство, бе официално обявена за тропическа буря със силни ветрове, духащи с над петдесет мили в час около центъра ѝ.

— Сигурен съм, че няма да ни попречи — увери я Джеймс, когато тя отново повдигна този въпрос, след като изгледа метеорологичните прогнози по телевизията. — Още е на десетки мили от брега. Дори да дойде насам, вероятно силата ѝ вече ще е отслабнала, докато стигне до нас. Това е първата буря за сезона и тя рядко бива сериозна.

Лора изтласка тревогата в дъното на съзнанието си и се насили да се развесели. Въздухът беше задушен и тежък, но с напредването на деня влажността сякаш се вдигна ведно с настроението ѝ. С настъпването на късния следобед в Индиго Плейс 22 се възцари празнична атмосфера.

Манди беше неудържима от възбуда. Като игриво кутре се вреше в краката на всички, пречкаше се на пътя им и просто ги подлудяваше.

— Майко, би ли поела Манди за малко, за да можем да се облечем с Лора? — попита Джеймс Лиона, когато пристигна, облечена в рокля, купена от него за случая.

Беше си направила прическа и маникюр в козметичния салон. Отдавна бе загърбила суетата, но знаеше, че тази вечер е важна за Джеймс и не искаше той да се срамува от нея. Бръчките, издълбани по лицето ѝ от негодите през годините, се разведряваха от усмивки. Изглеждаше необичайно хубава.

Лиона бе честа гостенка в къщата след сдобряването със сина си. Лора не бе разпитвала Джеймс за подробностите около тяхната среща, но когато се прибра този ден, дълго я стиска в прегръдките си, преди да каже:

— Права беше. Майка ми е истинска дама.

Сега Лиона му се усмихна с обич и хвана внучката си за ръка.

— Не се тревожи за нас с Манди. Ние ще се грижим една за друга, нали Манди?

— Разбира се, бабо! Хайде да отидем да нагласим Ан-Мари за празненството.

Лиона отведе детето и Джеймс се втурна нагоре, за да се дооблече.

— Как ти се струвам? — попита той притеснено Лора, издокаран пред огледалото. — Да си сложа ли нещо друго?

— Имаш небрежно-елегантен вид. С една дума, страхотен си — беше облечен в тъмнозелени ленени панталони, риза в същата гама, но от по-мека тъкан, и кремаво ленено спортно сако. Дървесните цветове допълваха очите и косата му. Никога не бе изглеждал по-привлекателен.

Лора обви ръце около врата му и го целуна нежно.

— Не се тревожи, Джеймс. Всички ще бъдат впечатлени. А да не бъдат, кой го е грижа? Много важно — но тя знаеше, че за него е изключително важно какво мислят хората. В края на краищата това беше истинската причина за организирането на празненството.

— Не искам да изглеждам като издокарана отрепка.

Душата ѝ преливаше от обич към него. Болеше я за всеки път, когато е бил пренебрегван. Обгърна лицето му с ръце и прошепна:

— Изглеждаш точно такъв, какъвто си — като преуспяващ бизнесмен и провинциален джентълмен с прекрасен дом, като баща, чиято дъщеря го обожаваше и съпруг, чиято жена...

— Не спирай дотук. Чиято жена какво?

Която те обича с цялото си сърце, дощя ѝ се да каже. Но само кокетно наклони глава на една страна и промълви:

— Която не би имала нищо против да ѝ направят комплимент, дори да е неискрен.

Той я подложи на щателен оглед. Роклята ѝ беше наситено лилава, цвят, който не отиваше на повечето жени. Но ярката багра подчертаваше сините ѝ очи, руменината на бузите ѝ и златистите отблясъци на косата ѝ. Дрехата беше без ръкави с набрано деколте, което бе изрязано точно по ключиците ѝ, но бе издълбано отзад чак до кръста. Широка пола се виеше около прасците ѝ и почти докосваше каишките на белите ѝ сандали върху глезените. Косата ѝ бе вдигната на тила и прихваната с бели камелии.

— Изглеждаш пленителна. И сериозно започвам да си мисля как да те пленя. А ако се съмняваш в искреността ми... — сграбчи бедрата ѝ и я притегли към себе си, притискайки се в нея. — Това поне е искрено.

Устните му бяха разтворени и топли, докато ги плъзгаше бавно по нейните, отпиваше от тях и леко ги докосваше с връхчето на езика си. Ръцете му покриха голия ѝ гръб и загалиха гладката кожа. После едната посегна към гърдата ѝ и я помилва.

— Ммм, Джеймс, престани — рече задъхана тя и откъсна устните си от неговите. — Не можем.

Той я пусна без съпротива.

— Както ти казах и преди, ще устискам — намигна ѝ многозначително с прелъстителен вид и у Лора не остана капчица съмнение как ще се забавляват след края на празненството. Нямаше търпение да го дочака.

Притесненията на Джеймс излязоха напразни. Той не само беше приет, но и всички, с които се запознаваше или подновяваше връзките си, се държаха раболепно с него. Хората се тълпяха наоколо му. С мъка успяваше да обиколи присъстващите и да размени по няколко думи с тях в течение на вечерта.

Често пъти Лора го хващаше под ръка в пристъп на собственическа ревност, когато някои гостенки приветстваха прекалено задушевно завръщането му в града. Винаги се изпълваше със задоволство, щом Джеймс покриваше ръката ѝ със своята и я притискаше силно. Колкото и красива и решена да бе една жена да привлече вниманието му, съпругата му неизменно се ползваше с предимство.

Ако ѝ беше казал, че я обича, поне веднъж, Лора щеше да се чувства най-щастливото създание на земята. Но дори и в най-страстните им мигове, когато се любеха, той не бе изричал тези три, тъй прости, думи.

Гледайки го в профил, докато се ръкуваше с кмета на Грегъри и си уговаряше среща за голф с него, Лора разбра, че и онова, което има, ѝ стига. Беше му извоювала почитта, към която се стремеше. Неговата признателност ѝ принадлежеше, ако не и любовта му. И това беше достатъчно.

Гордо представяше майка си и дъщеря си на гостите. Едва ли някой в града можеше да свърже мърлявата вдовица на градския пияница с кротката, миловидна жена, която извличаше неимоверна радост от успеха на сина си и привързаността на внучката си.

Гостите се надпреварваха да си разменят клюки за домакина и неговата съпруга и за очебийното уважение, което питаеха помежду си. Поглъщаха жадно храната, напитките и неповторимия пейзаж на Индиго Плейс 22, с който имението открай време се славеше.

Наближаваше полунощ, когато и последните от тях се отпавиха по алеята към паркираните си коли, шепнейки помежду си, че празненството е било най-хубавото през летния сезон и че едва ли скоро някой ще надмине Пейдънови.

— О, какво облекчение! — каза Лора и събу сандалите си. Бе прекарала часове на крак. Настанена до кухненската маса, тя разтри пръстите си, за да възстанови кръвообращението им.

— Ето, мила, гризни си — Джеймс сложи една чиния, отрупана с ядене, пред нея. — Цяла вечер нищичко не те видях да хапнеш — и за себе си бе напълнил една чиния и те се нахвърлиха стръвно на храната. — Майко, нали ще останеш да спиш тук? — попита той Лиона между две хапки.

— Ако искаш.

— Искам. Гладис вече ти е приготвила свободната спалня. Защо не се качите с Манди горе? И двете изглеждате изтощени.

Манди сънено обиколи всички подред, целуна ги за лека нощ и се остави баба ѝ да я отведе горе да си легне. Гладис се суетеше около Лора и Джеймс, гълчейки ги, че не са се нахранили на собственото си празненство. Едновременно почистваше кухнята след суматохата и постоянно пълнеше чиниите им.

Покритата с мрежа задна врата изскърца, когато Бо влезе, след като бе изгасил всички фенери и факли и се бе погрижил за безопасността на имението. Имаше разтревожен вид.

— Лора, Джеймс, току-що чух по радиото, че бурята е прераснала в ураган.

Лора внезапно загуби апетита си и бутна чинията настрана. Произнесе името на съпруга си с отчаян глас:

— Включи телевизора.

Гладис посегна към копчетата на портативния телевизионен приемник, който държеше в кухнята, за да може да гледа любимите си битови следобедни сериали по време на работа.

Бети, както бе наречен ураганът, бе основната тема в късните вечерни новини. Беше се разразил в истински тайфун и вилнееше от часове. От флотата съобщаваха за ветрове със скорост над сто мили в час. Дори на сателитните снимки ураганът изглеждаше страшен и потенциално разрушителен. Крайбрежието на Джорджия и на двете Каролини се намираха точно на пътя му.

— Индиго Плейс — с преbledняло лице и треперещ от ужас глас Лора се обърна към Джеймс. — Какво ще правим?

— Тази нощ нищо не можем да направим, освен хубаво да се наспим — каза той и я прегърна. Потупа я по гърба и зарови устни в косата ѝ. — А утре ще обмислим положението. Тези урагани понякога менят посоката си за броени часове.

Семейство Бъртън се прибраха в техните помещения зад основната къща с тревожно приведени рамене. Джеймс се опита да отведе Лора от кухнята, но тя се запъна с пети.

— Не, ти върви. На мен не ми се спи.

— Няма да стоиш тук и да слухтиш до радиото, Лора.

— Защо не? Притеснявам се.

— Аз също, но какъв е смисълът да киснеш тук и да следиш развитието на бурята? Нищо не можем да направим.

Тя прехапа долната си устна и закърши ръце.

— Не мога да ида да си легна, сякаш е най-обикновена вечер. Все едно обръщам гръб на Индиго Плейс. Изоставям го.

Той я изгледа като че беше непослушно дете и нежно обви раменете ѝ.

— Каква ще е ползата за Индиго Плейс, ако се съсипваш? Хайде, ела. Не се опъвай повече.

Тя тръгна неохотно, но покорно. Когато той затвори вратата на спалнята, тя вече се бе предала напълно в негова власт и се движеше като омагьосана. Ръцете ѝ висяха тежко отпуснати до тялото. Понеже не бе в състояние да се съблече, той го направи вместо нея. Щом свали дрехите ѝ, набързо смъкна своите и я отведе в леглото. Лора трепереше под завивките, макар да беше топло.

Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха към тялото му толкова силно, че между тях не остана никаква пролука. После я дари с любов. Но тя нямаше нищо общо със секса.

Решеше с пръсти косата ѝ, която сам бе разпуснал, и ѝ шепнеше в тъмното топли, успокояващи думи, докато престана да трепери.

Устните му бяха съвсем близо до слепоочието ѝ и той често го целуваше леко, говореше ѝ колко е благодарен за празненството, организирано в негова чест, и колко успешно бе преминало. Накрая тя се унесе, сгушила глава в рунтавите му гърди.

Новините на следващата сутрин бяха мрачни.

Лора и Джеймс седяха един до друг на кожения диван в кабинета на баща ѝ и гледаха телевизия. Всички предавания бяха подчинени на информационните бюлетини, свързани с урагана Бети.

Уверенията, прошепнати от Джеймс предишната вечер, бяха забравени. Лора бе безутешна при мисълта, че може да живее без Индиго Плейс 22, защото за нея това означаваше да живее без Джеймс. В нейните представи разрушаването на къщата бе равносилно на провал в брака ѝ. Той се градеше върху къщата. Без нея, бракът им беше обречен.

Гладис непрекъснато ги зареждаше с горещо кафе, макар че и на двамата нито им се ядеше, нито им се пиеше. Помолиха Лиона да остане и да занимава Манди. Детето не можеше да играе навън, защото бе започнало да вали. То скучаеше в притъмнялата къща и палуваше, с което допълнително опъваше нервите на всички.

Органите за гражданска защита приканваха населението да се евакуира, когато стана известно, че най-вероятно ураганът ще връхлети върху крайбрежието на Джорджия. Сейнт Грегърският пролив вече кипеше от надигналите се вълни.

— Няма да мръдна отук — заяви Лора и упорито поклати глава. — Никога няма да изоставя Индиго Плейс.

Джеймс изкриви устни, ядосан на глупавия ѝ инат, но нищо не каза. Сложи си високи гумени ботуши и мушама и напук на бурята излезе навън. Шперплатът, който бяха заковали върху прозорците на къщата с Бо, нямаше да спре урагана, но Джеймс чувстваше, че трябва да предприеме нещо, иначе ще полудее. Не можеше да седи със

скръстени ръце като при бдение край смъртен одър. Мразене да се усеща безсилен. Вбесяваше го фактът, че ураганът владее положението.

Въпреки че масовото опразване на крайбрежните градове бе започнало и всички шосета на запад бяха задръстени от движение, Джеймс успя да извози няколко фургона с коне. Лора унило го наблюдаваше от предната веранда, докато плашливите коне бяха преведени към фургоните под проливния дъжд и откарани надалеч.

Отчаянието ѝ бе тежко като самия въздух. С мъчително усилие го поемаше в гърдите си, които се бяха свили от притеснение.

— Би ли помогнала на Манди да си приготви багажа? Майка може да пропусне нещо важно.

Джеймс бе открил жена си да седи сама в салона. Всички прозорци бяха заковани и обстановката беше погребална. Стори му се, че Лора не го е чула и тъкмо понечи да повтори молбата си, когато тя се обърна и втренчи отсъстващ поглед в него.

— Багаж ли?

— Отпращам Манди и майка с Бъртънови. Свързах се по телефона и намерих един мотел в Мейкън, в който още има места. Направих им резервация, но ако не се явят в посоченото време, стаята ще бъде дадена на друг.

Тя кимна неопределено и отиде горе, за да помогне на Лиона да подреди багажа на Манди в един куфар. Когато бяха готови да тръгнат, Лора приклепна, за да целуне Манди за довиждане.

— Мен не ме е страх, но Ан-Мари я е — промълви детето с треперещи устни. — Казах ѝ да не се плаши.

— И двете сте много смели — Лора прокара ръце по главата на Манди.

— Не искам да ви оставя с татко, но той каза, че ще се грижите един за друг? Наистина ли?

— Разбира се.

— Няма ли да ви е страх?

— Не. Няма да ни е страх.

— Обичам те, мамо.

Лора притисна топлото, жизнено детско телце до своето, опитваше се да почерпи сили от него, надяваше се, че Манди ще ѝ вдъхне от своята вяра.

— И аз те обичам, скъпа. Бъди послушна с баба, Гладис и Бо.

— Хайде, Трикс — рече нежно Джеймс и ги раздели. — Нали не искаш в мотела да дадат стаята ти на друг, а?

Устните на Манди се тресяха неудържимо, когато Бо я отнесе до колата под поройния дъжд и я настани на задната седалка в протегнатите ръце на Лиона. Тя се взираше покъртително през стъклото и махаше на Джеймс и Лора, докато колата се скри зад завоя и изчезна от поглед.

На Лора ѝ се късаше сърцето, но тя знаеше, че това е само частичка от болката, която би изпитала, ако Джеймс и Манди завинаги си отидат от живота ѝ.

— Бих предпочел да премислиш, Лора. По-разумно е да ги последваме в Мейкън.

Тя изви очи към него, упорито стиснала челюсти, и поклати глава. Ала възможността за избор ѝ бе отнета няколко часа по-късно, когато на входната врата затропа помощник-шерифът.

Дъждът продължаваше да се лее като из ведро през целия следобед. Вятърът се усили. Бурята не даваше никакви признаци на утихване. Всъщност, метеоролозите, които наблюдаваха развитието на Бети, предричаха, че това ще бъде един от най-тежките урагани, разразили се през последните години.

— Извинявайте, господин Пейдън — опита се да надвика виенето на вятъра помощник-шерифът. От широката периферия на шапката му се стичаше вода. Беше увит от брадата до глезените с жълта мушама. — Май ще оперем пешкира тоя път. Всички трябва се махнат. Имате половин час, преди да се върна пак.

— Ще се махнем — обеща мрачно Джеймс. Затвори вратата и се обърна към Лора, която стоеше зад него във вестибюла.

— Искаш ли да вземеш нещо със себе си?

Тя бе готова да пожертва живота си, не заради спасяването на Индиго Плейс 22, а за спасяването на брака си. Време! Защо не разполагаше с повече време? Ако имаше само още един ден, седмица, месец, може би щеше да накара Джеймс да я обикне. А сега беше принудена да се признае за победена, преди да е ударил последният гонг. Двубоят бе приключил.

Почувства се сразена и цялото ѝ тяло отмаля от нанесеното поражение.

— Не, нищо не искам да взема със себе си. Нищо материално нямаше вече стойност за нея.

Господи, каква глупачка е била да придава такова голямо значение на вещите. На имот. На потекло. От люлката бе научена да цени тези неща, но отдавна трябваше да проумее, че хората са много по-ценни от предметите. От гордостта. От името.

Затова не се бе омъжила и не бе обичала истински. Защото никога не бе поставяла някого над парчето земя и къщата. До появата на Джеймс. Прозрението я осеняваше по възможно най-мъчителния начин, в момент, когато трябваше да пожертва най-скъпия си човек.

Забавиха се само колкото да съберат тоалетните си принадлежности и да пхнат по чифт бельо в един сак. Джеймс докара колата и я спря плътно до верандата. Лора затвори входната врата и долепи длан о прохладното дърво. Сякаш поставяше ръката си върху сърцето на любим човек в пристъп на страх, че всеки момент ще престане да тупти.

Накрая подсмръкна, за да потисне сълзите си и изтича по стълбите към колата.

Под ботушите на Джеймс хрущяха стъкла.

— По-лошо е, отколкото си представях — каза той и се наведе да вземе късче от безценния полилей, който някога висеше над масата в трапезарията.

Изглеждаше ядосан. Захвърли парчето кристал и то се разби в купчината отломъци пред краката му. Лора, която го наблюдаваше, преглътна отчаянието си и се обърна.

Изминалите четиридесет и осем часа бяха истински кошмар. Пътуването до Мейкън се бе оказало едно от най-изнервящите преживявания в живота ѝ. Движението от залепените броня до броня коли беше допълнително затормозено от дъжда. Подобно на тях стотици уплашени хора бягаха от домовете си, несигурни дали ще ги заварят, след като Бети се навилнее.

Намериха останалите безопасно настанени в малката мотелска стая. В Мейкън нямаше повече нито едно свободно място. Джеймс и Бо кавалерски предложиха да спят в колите и да освободят стаята за дамите. Лора почти не мигна през първата нощ. Манди, която спеше

при нея, риташе като жребче; Гладис хъркаше; Лиона пъшкеше. Но Лора не можеше затвори очи най-вече от безпокойство.

Най-ужасните ѝ опасения се оправдаха на следващата сутрин, когато вестниците и телевизията съобщиха, че Грегъри е сериозно засегнат от стихията. Над града бе преминало окото на бурята и той бе изложен два пъти на бушуващите ветрове и поройния дъжд. От него се бяха разразили още няколко урагана и бяха помели всичко по пътя си. През безкрайно дългия ден те не откъсваха вниманието си от информационните репортажи.

Едва след още двадесет и четири часа, когато придошлите води се бяха оттекли и се смяташе, че опасността е преминала, им позволиха да се върнат в Грегъри. Джеймс реши да остави другите в Мейкън. За да се чувстват по-удобно, той нае втора стая в мотела, щом такава се освободи.

— Докато не разбере какво е положението вкъщи, по-добре да стоите тук — каза на унилата група. — Ще ви се обадим веднага, щом научим нещо.

Преди двамата с Лора да тръгнат за Грегъри, Джеймс пхна пари в шепата на Бо, целуна майка си и Манди и заръча на Гладис да се грижи за тях.

Обратното им пътуване премина главно в мълчание. Беше безсмислено да умуват какви може да са пораженията върху Индиго Плейс. С приближаването си към крайбрежието опустошенията, на които станаха свидетели, ги подготвиха за най-лошото.

Сърцето на Лора подскочи от радост, когато влязоха през портата и тя видя, че външните стени на къщата са непокътнати. Разбира се върху боядисаните в бяло тухли личеше мръсна ивица, която бележеше нивото на придошлите мътни води. Част от покрива бе съборен и прозорците изпочупени, но самото здание беше на мястото си.

Но сподавените ругатни на Джеймс в момента още повече понижаваха унилото ѝ настроение. Докато оглеждаше щетите от урагана, сигурно си мислеше, че е направил ужасно капиталовложение. Беше пропилял почти цяло състояние за Индиго Плейс, без никаква възвръщаемост. Щеше да му струва още едно малко състояние за почистване и ремонт на къщата, да не говорим за старинните мебели, които трябваше да бъдат сменени. Застраховката щеше да покрие част от загубите, но не всичките.

А всъщност защо да го е грижа? Защо да хвърля толкова средства и труд, когато вече не е необходимо? Беше изпълнил целта си. Градът, който го презираше, вече лежеше в шепата му. Беше постигнал онова, което си бе наумил. Бе доказал, че заслужава неговата почит. Ако ще харчи цяло състояние за една къща, спокойно можеше да е в Атланта или някъде другаде по света. Вече не се налагаше да е в Грегъри.

Когато си тръгне, дали ще предложи да я вземе със себе си? Питаше се Лора. Този въпрос най-много я измъчваше. Беше изпълнила предназначението си. Той се бе оженил за нея заради името и адреса ѝ. Те вече не му бяха нужни, а извън Грегъри не струваха и пукнат грош. Онова, което ги свързваше в леглото, той можеше да намери където и да е с безброй други жени.

— Ще ида да видя конюшните — тя се отдалечи бързо, преди той да забележи бликналите сълзи в очите ѝ или да усети издайническото пресипване на гласа ѝ.

Прегази морето от кал, без да пази ботушите или краищата на дънките си. Заболя я сърцето при вида на вечнозеления дъб, на който един от основните клони бе скършен от огромния ствол, устоял на бурите повече от век. Кеят, на който Джеймс бе посветил толкова много часове, за да го поправи, бе отнесен. Но това не можеше да се сравни с мъката, разкъсваща сърцето ѝ, че ще трябва да се раздели с Джеймс и Манди.

Индиго Плейс номер двадесет и две бе подвластно на разрушения. Доказателства за неговата преходност бяха пръснати навсякъде, където обърнеше очи. Но любовта ѝ към Джеймс никога нямаше да умре. Индиго Плейс беше нейното минало. Той — бъдещето ѝ.

Тя влезе в сумрачните конюшни, които като по чудо бяха останали незасегнати. Широкият яхър бе наводнен, но тя се изкачи по стълбата в плевнята, където още беше сухо и се носеше дъх на сено. Изтегна се върху едно старо одеяло, сви се цялата на кълбо и се разрида.

— Лора?

Не знаеше колко време бе плакала, но като чу гласа на Джеймс подскочи и седна. Избърса мокрото си лице с opakото на ръцете.

— Горещ съм — извика тя.

През керемидите на покрива се процеждаше слабата светлина на късното следобедно слънце. В бледите му златисти отблясъци танцуваха пращинки. В конюшната миришеше на влага и мухъл, но не беше неприятно.

— Никъде не можах да те открия — Джеймс се покачи през капака на пода.

— Често идвах тук, когато исках да се отдам необезпокоявана на мислите си.

— Или да си поплачеш — каза без заобикалки той и се отпусна до нея.

Тя сведе очи.

— Нямам ли право? Поне мъничко?

— Сигурно имаш.

Изглеждаше резервиран и враждебно настроен и Лора замълча. Когато не можеше повече да издържа на напрежението, каза:

— Какво смяташ да правиш?

Той обви свитите си колене с ръце. Дъвчеше една сламка и я местеше от единия ъгъл на устата си в другия.

— Предполагам, че първо ще се заемем с покрива, за да предпазим къщата от капризите на времето. Мисля, че трябва да извикаме бригада за почистване... Какво има? — забеляза изражението ѝ. Лицето ѝ се бе вкаменило от изненада.

— Смяташ... смяташ да възстановиш Индиго Плейс?

— Ами да, по дяволите! Как иначе? Да не мислиш, че можем да живеем в нея по този начин?

Тя преглътна бързо.

— Значи ще продължиш да живееш тук?

— Ще трябва да наемем нещо в града, докато привършат ремонтните работи — служеше си с множество число. Сърцето на Лора заби обнадеждено. Той отново забеляза стъписването ѝ и моментално се обиди. — Какво ти става? Нямам ли ми доверие, че ще направя ремонта както трябва? Да не би да се боиш, че ще съсия фамилното ти имение?

В очите ѝ блеснаха сълзи. Тя поклати глава.

— Не. Не е това. Просто мислех, че изобщо няма да се захванеш с ремонт.

Той я изгледа втренчено.

— Би ли ми обяснила защо си помислила такова нещо?

— Индиго Плейс беше причината да се ожениш за мен. Сега, след като го няма и ти не се нуждаеш вече от мен...

Така и не успя да довърши. Той я дръпна грубо за ръката и я метна в скута си, докато тя се озова връз бедрата му и лицето му се приближи до нейното, когато се наведе.

— Не се нуждаеш вече от теб ли? Мила, нуждаеш се от теб така, както не съм допускал, че бих могъл да се нуждаеш от някого, особено от жена.

Приклеци брадичката ѝ със силната си ръка, наклони главата ѝ назад и я целуна настървено по устните. Не бяха се докосвали от вечерта след празненството и бяха почти полудели от сексуален глад. Тялото на Лора мигновено омекна под топлината на неговото. Тя отвърна жадно на целувката му и обви главата му с ръце.

Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, бяха останали без дъх.

— Какво искаш да кажеш, че нямам нужда от теб? — попита настойчиво той. — Не го ли чувстваш? Не го ли виждаш в очите ми всеки път, щом те погледна? Примирам от желание по теб.

— Ти искаше да получиш името и положението ми в обществото.

— Отначало, да. Дойдох в града с едничкото намерение да купя Индиго Плейс и да те предумам да се омъжиш за мен по същите причини, по които ти назова. Но сега ми е все тая дали си памукоберачка или не. Искам те — той стискаше главата ѝ с ръце почти болезнено и се взираше в очите ѝ. — Защо плачеш цял следобед? Защото мислеше, че си загубила Индиго Плейс ли?

Охлаби хватката си колкото тя да поклати глава.

— Защото мислех, че като загубя нея, ще загубя и теб. Не можех да си представя, че ще ме напуснеш. Без къщата бих преживяла. Но без тебе, не.

Той обсипа стените на плевнята с ругатни. Можеха да минат и за молитви.

— За нищо на света не би могла да ме изгубиш, госпожице Лора — сведе глава към гърдите ѝ и ги покри с горещи, влажни целувки през блузата. — Защо според теб се мъча толкова да забременееш? Миличко, открай време все се надявам, че ще ти направя бебе. Искан да бъда сигурен, че няма да ме зарежеш.

Тя изстена под сладостния набег на устните му и отвърна на целувките с пламенност, която бе усвоила от него.

— Тогава защо беше толкова ядосан? Страхувах се, че смяташ Индиго Плейс и мен самата за лошо капиталовложение.

— Не, не — той заглуши думите си, плъзгайки устни по шията ѝ. — Бях ядосан, защото ти беше дълбоко разстроена от урагана и се безпокоеше за къщата. Искях да се тревожиш повече за Манди и мен, отколкото за бурята.

— О, Джеймс, действително беше така! Не го ли разбра? — задърпа косата му, докато той вдигна глава. — Постъпих като глупачка, че не ти казах нещо, което отдавна знам — тя се поколеба.

— Е?

— Обичам те.

Той застина на мястото си.

— Наистина ли?

— Винаги съм била луда по теб. Още преди вечерта, когато ме спаси от ония момчета и ме закара вкъщи с мотоциклета си. Привличаше ме, защото беше нещо, което никога не бих могла да притежавам. После, когато се върна в града... всичко започна отначало. Караше ме да се чувствам неспокойна и аз реших, че старото увлечение отново се е пробудило. Но преди няколко седмици осъзнах, че увлечението се е превърнало в любов.

Той бръсна разпилените кичури от лицето ѝ.

— Аз също те обичам, Лора. Негодник съм до мозъка на костите си. Няма смисъл да се преструвам на друг. А ти си такава дама, аристократка. Мислех, че ще ми се присмееш, ако ти призная какво изпитвам към теб, затова не рискувах. Но сега ще ти кажа. Обичам те.

Тя докосна лицето му, харесваше мрачно свитите му устни, дръзкия му поглед, но най-вече неговата ранимост. Той беше разкрил най-чувствителната страна от себе си само на нея и това бе истинско доказателство за любовта му.

— Ти съвсем не си лошото момче, на което се правиш, Джеймс Пейдън.

— Нали ще запазиш тайната ми?

— Обещавам.

Около тях се възцари тишина, когато бавно започнаха да събличат дрехите си. Слънцето залязваше. Сенките в плевнята се

сгъстяваха, макар че в пролуките между керемидите на покрива се прокрадваха няколко ярки слънчеви лъчи и горяха като миниатюрни фенерчета. В конюшната се носеше дъх на сено и пръст, дъжд и плът.

Голи коленичиха върху одеялото с лице един към друг, докосвайки се само с устни. Сетне ръцете му покриха гърдите ѝ и ласкаво започнаха да ги масажират.

— Ще родиш ли детето ми?

— Да. Да.

— Когато се появи, ще ми дадеш ли да вкуся от млякото ти?

Той сведе глава. Дишаше тихо, но учестено. Устните му бяха нежни, но чувствени.

Тя въздъхна от удоволствие и разтвори колене.

— Погали ме.

Той изпълни желанието ѝ, притисна длан към хълмчето ѝ, после я плъзна между бедрата. Палецът му бе смайващо вещ.

Тя протегна ръка към него. Под опипващите ѝ пръсти той бе корав, гладък и топъл и набъбнал от страст.

Милваха се до сладостна полуда.

Миг преди да се взривят, той я вдигна върху скута си и я прониза.

Много по-късно, телата им бяха мокри от пот и те лежаха с лице един към друг, сити и отмалели.

— Обичам те — прошепна тя и прокара нокът по нацупената му долна устна.

— И аз те обичам.

Тя го целуна бегло и бързо и понечи да се изправи. Той я улови за китката.

— Закъде си се запътила?

Разчорлената ѝ коса бе набучена със сламки. Устните ѝ бяха почервенели от пламенните му целувки. Тя го погледна с лазурносините си очи на жена, безумно заслепена от любимия. Цялото ѝ тяло розовееше от сладостно задоволство.

— Мислех... мислех, че ще се облечем и ще отидем в града... за да потърсим къде да пренощуваме... и да намерим...

Гласът ѝ заглъхна. Ъгълчето на устните му се изкриви в многозначителна усмивка. Той вдигна към нея сънлив поглед изпод

натезалите си клепачи. Сладното му изражение можеше да предума и ангел да се откаже от крилата си. Че и повече дори.

— В никакъв случай, мила. Току-що открих, че най-добре си върша работата в сеното.

После я прихвана през тила и отново я смъкна долу.

Издание:

Сандра Браун. Индиго плейс 22

ИК „Коала“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-018-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.